

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VIII kadencja

Odpowiedzi
na oświadczenia złożone przez senatorów
na 9. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2012 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 9. posiedzeniu Senatu:

senatora Tadeusza Arłukowicza	7
senatora Leszka Czarnobaja oraz senatora Romana Zaborowskiego	11
senatora Roberta Dowhana	15
senator Heleny Hatki	22
senatora Stanisława Iwana	24
senatora Jana Marii Jackowskiego	37
senatora Kazimierza Kleiny	48
senatora Stanisława Koguta	50
senatora Jarosława Laseckiego	51
senatora Marka Martynowskiego	58
senatora Rafała Muchackiego	65
senatora Norberta Obryckiego	67
senatora Władysława Ortyła	71
senatora Andrzeja Pająka	74
senatorów Bogdana Pęka, Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Beaty Gosiewskiej oraz Bohdana Paszkowskiego	81
senatora Leszka Piechoty oraz senatora Andrzeja Misiołka . .	92
senatora Mariana Poślednika	94
senatora Krzysztofa Słonia	96
senatora Edmunda Wittbrodta	98
senatora Grzegorza Wojciechowskiego oraz senatora Wojciecha Skurkiewicza	100
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza oraz Bogdana Pęka	114
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Bogdana Pęka, Beaty Gosiewskiej oraz Alicji Zajac	111
senatora Adama Zdziebły	118

9. POSIEDZENIE SENATU

(12 kwietnia 2012 r.)

Oświadczenie senatora Tadeusza Arłukowicza

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

Najwyższa Izba Kontroli w raporcie dotyczącym działalności Inspekcji Transportu Drogowego wskazała wiele istotnych problemów, z którymi boryka się ta służba. Jednym z najważniejszych i wpływających znacząco na poziom bezpieczeństwa na polskich drogach jest ograniczenie czasu pracy ITD wynikające z zakwalifikowania jej jako służby cywilnej.

Z raportu NIK wynika, że inspektorzy ITD kontrolują przeciążenie samochodów tylko od poniedziałku do piątku do godziny 22.00. Wpływa to na zwiększenie ruchu samochodów ciężarowych w czasie weekendu oraz w nocy, gdyż kierowcy często wybierają jazdę w sobotę, niedzielę lub w tygodniu po godzinie 22.00, widząc w tym szansę na uniknięcie kontroli. Przeciążone tiry jadące nocami bez żadnej kontroli przez Polskę wpływają na fatalny stan dróg. Dowodzi tego raport Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, w którym ponad 7,5 tysiąca km dróg określone zostało jako fatalne. Ponad 3 tysiące km drogowcy określili mianem złych. To blisko 18% tras zarządzanych przez GDDKiA. Reszta, czyli prawie 25%, jest w stanie, który określony został jako niezadowolający. Jak wynika z raportu, całkowicie wyrównać i wylać nowy asfalt trzeba na 2 tysiącach km dróg krajowych, 700 km dróg wymaga wzmocnienia, a 500 km – poważnych zabiegów powierzchniowych.

Wprowadzenie nowej organizacji pracy ITD wpłynęłoby znacząco na poprawę bezpieczeństwa na drogach, a także pozwoliłoby uniknąć ryzyka przemytu na dużą skalę, który w obecnej sytuacji może mieć miejsce właśnie w tych godzinach, w których inspektorzy nie pracują.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: czy resort rozważa możliwość przeorganizowania pracy kontrolerów ITD tak, by pracowali oni również w weekendy i po godzinie 22.00, a jeżeli tak, to jakie rozwiązania brane są pod uwagę?

Z poważaniem
Tadeusz Arłukowicz

Odpowiedź

Warszawa, 17 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo BPS-043-09-323/12, przekazujące oświadczenie senatora Tadeusza Arłukowicza złożone podczas 9. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie czasu pracy Inspekcji Transportu Drogowego, przedstawiam poniżej odpowiedź odnoszącą się do zagadnień poruszonych w oświadczeniu.

Należy wskazać, że ustawa o transporcie drogowym nie reguluje czasu pracy pracowników Inspekcji, w tym zatrudnionych na stanowiskach inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego. Do pracowników Inspekcji zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, w tym inspektorów, stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, z zastrzeżeniem, że do pracowników Inspekcji zatrudnionych na

stanowiskach inspektorów nie mają zastosowania przepisy art. 4 ustawy o służbie cywilnej (art. 77 ust. 1 i 2 ustawy o transporcie drogowym, zgodnie z którym „do pracowników Inspekcji zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, w tym inspektorów, stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, z zastrzeżeniem ust. 2”). Przepis ten stanowi jednocześnie, że „do pracowników Inspekcji zatrudnionych na stanowiskach inspektorów nie mają zastosowania przepisy art. 4 ustawy, o której mowa w ust. 1”). Biorąc pod uwagę, że ustawa o służbie cywilnej zawiera uregulowania dotyczące czasu pracy członków korpusu służby cywilnej, należy stwierdzić, iż czas pracy inspektorów również jest regulowany tą ustawą.

Instytucje dotyczące czasu pracy, które zostały uregulowane wyłącznie w Kodeksie pracy znajdują zastosowanie w przypadku, gdy pragmatyka służbowa, jaką jest ustawa o służbie cywilnej, zawiera takie odesłanie, bądź danej kwestii w ogóle nie reguluje. Zasadą jest bowiem, że Kodeks pracy znajduje zastosowanie jedynie w przypadkach nieregulowanych w ustawie o służbie cywilnej.

Zgodnie z art. 97 ustawy o służbie cywilnej „czas pracy członków korpusu służby cywilnej nie może przekraczać ośmiu godzin na dobę i średnio 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż osiem tygodni”. W przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy i jej organizacją mogą być stosowane rozkłady czasu pracy, w których jest dopuszczalne przedłużenie czasu pracy do 12 godzin na dobę. W rozkładach tych czas pracy nie może jednak przekraczać średnio 40 godzin na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż 12 tygodni.

Jednocześnie, w art. 97 ust. 3 powołanej ustawy została zawarta delegacja ustawowa dla Prezesa Rady Ministrów do wydania rozporządzenia określającego zasady ustalania rozkładu czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia. Biorąc pod uwagę, że Prezes Rady Ministrów nie wydał odpowiedniego rozporządzenia w tej sprawie, zgodnie z art. 207 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej w tym zakresie, do czasu wydania właściwych przepisów zachowuje moc dotychczas obowiązujące rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów w sprawie czasu pracy pracowników urzędów administracji rządowej z dnia 25 kwietnia 2007 r. (Dz. U. Nr 76, poz. 505), wydane na podstawie art. 67 ust. 3 uchylonej ustawy o służbie cywilnej.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że kwestia dopuszczalności zastosowania w stosunku do inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego systemu pracy zmianowej jest uregulowana wskazanym wyżej rozporządzeniem.

Zgodnie §2 wymienionego rozporządzenia rozkład i wymiar czasu pracy pracowników ustala dyrektor generalny urzędu, biorąc pod uwagę, że praca powinna być wykonywana od poniedziałku do piątku w godzinach między 8.15 a 16.15. Z powyższego wynika, że co do zasady wobec pracowników, których dotyczy niniejsze rozporządzenie (w tym również wobec inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego), powinien być stosowany rozkład czasu pracy, w którym praca jest wykonywana od poniedziałku do piątku w godzinach między 8.15 a 16.15.

Wyjątki w tym zakresie zostały wskazane w §3 wspomnianego wyżej rozporządzenia. Przepis §3 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że „Dyrektor generalny urzędu (kierownik urzędu) może ustalić rozkład i wymiar czasu pracy pracowników, obejmujący nieprzerwanie osiem godzin na dobę między godzinami 7.00 a 18.00, jeżeli jest to uzasadnione koniecznością zapewnienia sprawnej pracy urzędu i różnicowanym charakterem wykonywanych zadań”. Zgodnie z §3 ust. 2 rozporządzenia „ze względu na szczególny charakter pracy wykonywanej na stanowisku pracy rozkład czasu pracy pracownika zatrudnionego na tym stanowisku pracy może przewidywać pracę zmianową, przypadającą między godziną 6.00 jednego dnia a godziną 6.00 następnego dnia, w systemie czasu pracy, który ma zastosowanie do tego pracownika”. Paragraf 3 ust. 3 rozporządzenia stanowi, że w „urzędach, w których są wykonywane zadania związane z obsługą interesantów, rozkład i wymiar czasu pracy pracowników powinien być ustalony w taki sposób, aby co najmniej w jednym dniu tygodnia zadania te były wykonywane w godzinach między 8.00 a 18.00”. Paragraf 3 ust. 4 rozporządzenia stanowi, iż „ze względu na szczególny charakter pracy wykonywanej w komórce organizacyjnej lub na stanowisku pracy, w rozkładzie czasu pracy pracowników zatrudnionych w tej ko-

mórcie lub na tym stanowisku pracy dzień tygodnia niebędący dniem pracy w urzędzie może być ustalony dniem pracy, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu”.

W kontekście wspomnianych regulacji należy wskazać, że z obowiązującej ustawy o służbie cywilnej nie wynika wprost możliwość wprowadzenia dla jakiegokolwiek kategorii członków korpusu służby cywilnej lub dla jakichkolwiek pracowników korpusu służby cywilnej pracy zmianowej. Z rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie czasu pracy pracowników urzędów administracji rządowej wynika, że taka możliwość istnieje, jednak jest ona ograniczona do ściśle określonych przypadków. Rozporządzenie dopuszcza powyższą możliwość w sytuacji, gdy mamy do czynienia ze szczególnym charakterem pracy wykonywanej na stanowisku pracy przez pracownika zatrudnionego na tym stanowisku.

Wobec powyższego koniecznym jest rozstrzygnięcie, czy §3 ust. 2 Rozporządzenia może mieć generalne zastosowanie do inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego. Innymi słowy oceny wymaga, czy w przypadku Inspekcji Transportu Drogowego spełnione są przesłanki do zastosowania powołanego przepisu wobec inspektorów ITD jako jednej kategorii pracowników traktowanych jako grupa.

Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu możliwość wprowadzenia pracy zmianowej może dotyczyć pracownika i aktualizuje się jedynie w przypadku zaistnienia szczególnego charakteru pracy wykonywanej na stanowisku pracy przez tego pracownika. Ta konstatacja prowadzi do wniosku, że §3 ust. 2 rozporządzenia dotyczy pracownika wykonującego pracę nietypową, wyjątkową. Praca ta powinna mieć charakter niezwykły i wyjątkowy – a więc być pracą inną niż praca wykonywana przez ogół pracowników danej kategorii zatrudnianych przez pracodawcę, stąd nie można przyjąć, że praca wykonywana przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego jest w Inspekcji Transportu Drogowego pracą wyjątkową lub niezwykłą.

A contrario – wykonywana przez nich praca jest w Inspekcji Transportu Drogowego pracą typową (o czym świadczy znaczny procentowy udział inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego w stosunku do ogółu pracowników zatrudnionych w Inspekcji Transportu Drogowego). Co więcej, wykonywana przez inspektorów praca jest pracą ściśle związaną z realizacją ustawowych zadań Inspekcji Transportu Drogowego – nie może więc zostać oceniona jako wykonywanie zadań, z punktu widzenia pracodawcy, szczególnych. W konsekwencji, wprowadzenie zmianowego systemu czasu pracy inspektorów jako zasady, w świetle obowiązujących przepisów prawa, nie wydaje się możliwe.

Zaprezentowany powyżej pogląd potwierdza również fakt, iż §3 ust. 2 rozporządzenia dotyczy pracownika (liczba pojedyncza) a nie pracowników lub poszczególnych kategorii pracowników. Praca zmianowa może w służbie cywilnej dotyczyć wyłącznie konkretnych pracowników, a nie całych grup lub kategorii pracowników.

Powyższe potwierdza również fakt, iż z kolei przepisy dotyczące pracy w soboty, inaczej niż przepisy dotyczące pracy zmianowej przewidują taką możliwość już nie wyłącznie w odniesieniu do konkretnego pracownika, ale właśnie do całych grup pracowników zatrudnionych w określonych komórkach organizacyjnych. Z jednej więc strony pracodawca dopuszczając pracę w soboty przewidział taką możliwość wobec całych grup pracowników, z drugiej zaś strony możliwość wprowadzenia organizacji pracy zmianowej ograniczona została w odniesieniu do konkretnych pracowników.

Postawiona powyżej teza o braku dopuszczalności zastosowania wobec inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego jako kategorii pracowników systemu czasu pracy zmianowej znajduje również potwierdzenie w wykładni systemowej prawa. Należy podkreślić, że w przypadku innych służb, ustawowo powołanych do kontroli i zapewnienia przestrzegania prawa, które muszą spełniać swoje funkcje w sposób ciągły ustawodawca zdecydował się na uregulowanie ich czasu pracy w odrębnych, specjalnych pragmatykach służbowych; nie mają do nich natomiast zastosowania przepisy ustawy o służbie cywilnej.

Obowiązujące przepisy prawa nie pozwalają na zastosowanie w stosunku do ogółu pracowników zatrudnionych na stanowiskach inspektorskich systemu pracy zmianowej. Przepisy rozporządzenia dotyczące zmianowej organizacji pracy dopuszczają ją

wyłącznie w przypadkach związanych ze szczególnym charakterem pracy na danym stanowisku, a nie dotyczących całych grup pracowników. Gdyby praca na stanowisku inspektora ze swej natury wymagała pracy w systemie zmianowym znalazłoby to odzwierciedlenia w przepisach ustawy o transporcie drogowym. Wówczas możliwość wprowadzenia, w przypadku inspektorów, systemu pracy zmianowej przestałby mieć charakter wyjątkowy.

Reasumując, stwierdzić należy, że przepisy rozporządzenia przewidują możliwość zastosowania systemu pracy zmianowej wobec pracowników korpusu służby cywilnej, jednak taka możliwość doznaje licznych prawnych ograniczeń. Biorąc pod uwagę charakter tych ograniczeń, zasadny jest pogląd, iż powyższe ograniczenia *de facto* uniemożliwiają zatrudnianie inspektorów jako grupy zawodowej w wyżej wymienionym systemie w sposób umożliwiający organizowanie ich pracy przez 24 godziny na dobę, 7 dni w tygodniu, 365 dni w roku. Skoro kontrola z zakresu transportu drogowego należy do podstawowych obowiązków inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego to ich realizacja nie ma szczególnego charakteru w rozumieniu §3 ust. 2 rozporządzenia w sprawie czasu pracy pracowników urzędów administracji rządowej. Jest bowiem zadaniem typowym, niewykazującym istotnych odrębności.

Biorąc powyższe pod uwagę wprowadzenie wobec inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego zmianowego systemu czasu pracy w innych niż wyjątkowe przypadkach stanowiłoby naruszenie przepisów dotyczących czasu pracy członków korpusu służby cywilnej.

Z tego względu w obecnym stanie prawnym nie jest rozważane przeorganizowanie pracy inspektorów transportu drogowego tak, aby pracowali oni również w weekendy i po godzinie 22.00.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Leszka Czarnobaja
oraz senatora Romana Zaborowskiego**

skierowane do ministra środowiska Marcina Korolca

Szanowny Panie Ministrze!

Przedstawiciele środowisk samorządowych zwracają się do nas z uwagami w sprawie procedur związanych z określeniem opłat za korzystanie ze środowiska, w tym opłat za składowanie odpadów. Dane o wysokości tych opłat zwyczajowo publikowane są w Monitorze Polskim w III kwartale każdego roku (obligatoryjny termin określony jest na dzień 31 października). W związku z tym, że od lipca 2013 r. wdrożony zostanie system odbioru odpadów komunalnych od mieszkańców gmin, samorządy muszą już w bieżącym roku przygotować szereg uchwał z tym związanych. Obawy samorządowców budzi przypuszczenie, że przyjęcie do wyliczeń danych opublikowanych w III kwartale 2012 r. wobec możliwego w roku 2013 wzrostu opłat za korzystanie ze środowiska spowoduje konieczność dopłat do systemu dodatkowych środków z lokalnych budżetów.

Jak argumentują przedstawiciele samorządów, przewidywanym niedoborem w ich budżetach na rok 2013 mogłoby zapobiec przyspieszenie publikacji danych o wysokości opłat za korzystanie ze środowiska w roku 2013, tak aby samorządy zdążyły zakończyć procedury związane z określeniem wysokości opłat i uwzględnieniem ich w planach budżetowych na rok 2013.

Podzielając argumenty przedstawicieli samorządów, zwracamy się do Pana z apelem o przyspieszenie publikacji informacji o wysokości opłat za korzystanie ze środowiska w roku 2013.

*Z poważaniem
Leszek Czarnobaj
Roman Zaborowski*

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2012 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak: BPS-043/-09-324/12, dotyczące prośby o zajęcie stanowiska odnośnie do oświadczenia senatora Pana Leszka Czarnobaja oraz senatora Pana Romana Zaborowskiego złożonego podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r., przedstawiam poniżej wyjaśnienia.

Odnośnie do planów Ministerstwa Środowiska w kwestii ustalenia opłat za składowanie odpadów, uprzejmie informuję, że obecnie w Ministerstwie Środowiska trwają prace mające na celu zmianę rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 2008 r. w sprawie stawek opłat za korzystanie ze środowiska (Dz. U. Nr 196, poz. 1217 z późn. zm.) w zakresie opłat za składowanie odpadów. Prace te mają na celu podniesienie stawek opłat za składowanie niektórych grup odpadów, takich jak: zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, odpady komunalne, odpady opakowaniowe, a także odpadów pochodzących z mechaniczno-biologicznego przetwarzania zmieszanych odpadów komunalnych, których stawki opłat zostaną określone w perspektywie kilkuletniej. Natomiast pozostałe stawki opłat za składowa-

nie odpadów, zgodnie z art. 291 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.), podlegać będą jedynie podwyższeniu w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem ogłaszanemu corocznie przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego oraz będą określone w obwieszczeniu Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na kolejne lata. Planowany termin wejścia w życie przedmiotowego rozporządzenia to 1 stycznia 2014 r.

Stopniowy wzrost niektórych stawek za składowanie odpadów, z ich projekcją na kolejne lata, służy stworzeniu efektywnego narzędzia ekonomicznego, dzięki któremu spodziewany jest wzrost udziału innych metod przetwarzania odpadów niż składowanie. Powinno to także przyczynić się do wzrostu opłat za składowanie odpadów oraz do wykorzystania dostępnych wydajności istniejących instalacji do przetwarzania odpadów, ich modernizacji, a także do podjęcia nowych inwestycji w zakresie gospodarki odpadami. Efekt taki można osiągnąć, kiedy koszt przyjęcia odpadów na składowisko będzie znacząco wyższy od ceny przyjęcia odpadów do zakładów przetwarzania odpadów innymi metodami niż składowanie. Ponadto, czytelny wzrost stawki w kolejnych latach obowiązywania regulacji umożliwi podmiotom gospodarczym zajmującym się zagospodarowaniem odpadów dostosowanie się do znacząco wyższych kosztów składowania.

W świetle powyższego, pragnę poinformować, że stawki opłat za korzystanie ze środowiska na rok przyszły zostaną ogłoszone w obwieszczeniu Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2013. Podwyższenie stawek nastąpi na podstawie średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, którego wysokość w roku 2011 w stosunku do 2010 r. została określona w Komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w 2011 r. (M. P. poz. 23) i wynosi 104,3 (co oznacza wzrost cen o 4,3%).

Odnosząc się natomiast do prośby Panów senatorów o przyspieszenie publikacji stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok przyszły, uprzejmie informuję, że podjęcie prac nad obwieszczeniem Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2013 planowane jest na czerwiec br., a ze względu na długość procesu legislacyjnego, jego przewidywany termin opublikowania w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” to III kwartał br. Przebieg procesu legislacyjnego nad przedmiotowym obwieszczeniem publikowany będzie na stronach Rządowego Centrum Legislacji oraz Ministerstwa Środowiska. Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, że znając wartość współczynnika inflacji w 2011 r., który zostanie wykorzystany do wyznaczenia stawek opłat za korzystanie ze środowiska na 2013 r., istnieje możliwość samodzielnego obliczenia, dla celów informacyjnych i planistycznych, wysokości stawek, które będą obowiązywać w roku przyszłym.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
Piotr Grzegorz Woźniak

**Oświadczenie senatora Leszka Czarnobaja
oraz senatora Romana Zaborowskiego**

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

Podczas naszych kontaktów z samorządowcami często pojawia się problem związany z opłatami adiacenckimi rzutującymi w niebagatelny sposób na budżety gmin. Naliczanie opłaty adiacenckiej, zgodnie z zapisem art. 145 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, stanowi obecnie jedyną legalną możliwość pozyskania dla budżetu gminy środków związanych z uczestnictwem właścicieli nieruchomości w ponoszonych ze środków publicznych kosztach budowy urządzeń infrastruktury technicznej. Jak podkreślają samorządowcy, pobieranie tych opłat, z uwagi na nieściśłości w obowiązujących przepisach, nastręcza wiele problemów i wręcz stawia pod znakiem zapytania ich opłacalność. Kluczowym problemem jest wyłączenie możliwości pobierania opłat od właścicieli nieruchomości przeznaczonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego na cele rolne lub leśne, a w przypadkach braku planu miejscowego, nieruchomości wykorzystywanych na wspomniane cele w rozumieniu zapisów aktualnie obowiązującej ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W przypadku gmin, gdzie wspomniane nieruchomości, podlegające definicji zawartej w art. 92 ust. 2 ustawy, stanowią znaczny procent powierzchni całej gminy, wyłączenie właścicieli nieruchomości zabudowanych (zwłaszcza budynków mieszkalnych) z uczestnictwa w kosztach inwestycji, wpływającej w oczywisty sposób na wartość nieruchomości, wydaje się społecznie niesprawiedliwe i rodzi poczucie nierówności wobec prawa u właścicieli te koszty ponoszących.

W związku z tą argumentacją zwracamy się do Pana z uprzejmym zapytaniem: czy problem zwolnienia z opłat adiacenckich właścicieli nieruchomości zabudowanych zlokalizowanych na działkach wykorzystywanych na cele rolnicze lub leśne jest lub będzie w przyszłości przedmiotem działań zmierzających do zmiany zapisów ustawy o gospodarce nieruchomościami?

*Z wyrazami szacunku
Leszek Czarnobaj
Roman Zaborowski*

Odpowiedź

Warszawa, 18 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Przedstawiając odpowiedź na wspólne oświadczenie złożone przez Pana Senatora Leszka Czarnobaja oraz Pana Senatora Romana Zaborowskiego podczas 9. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2012 r., przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 16 kwietnia 2012 roku, znak BPS/043-09-325/12, w sprawie objęcia instytucją opłaty adiacenckiej właścicieli nieruchomości zabudowanych zlokalizowanych na działkach przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolne i leśne, a w przypadku braku planu miejscowego do nieruchomości wykorzystywanych na cele rolne i leśne, uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Na wstępie pragnę przedstawić ustawową definicję pojęcia „budowy urządzenia infrastruktury technicznej”, wynikającą z dyspozycji przepisu art. 143 ust. 2 ustawy

z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.). Zgodnie z treścią przywołanego przepisu „przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociagowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych”. Opłata adiacencka może zostać ustalona każdorazowo po stworzeniu warunków do podłączenia nieruchomości do poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej albo po stworzeniu warunków do korzystania z wybudowanej drogi, o ile nastąpi wzrost wartości nieruchomości spowodowany budową ww. urządzeń lub drogi.

Należy podkreślić, iż rozmieszczenie inwestycji polegających na budowie urządzeń infrastruktury technicznej następuje co do zasady na terenach już zurbanizowanych w celu poprawy istniejącej infrastruktury albo w stosunku do obszarów przeznaczonych do zabudowy, na których gmina dopuszcza zabudowę określając jednocześnie jej warunki. Oznacza to, iż tereny o których mowa nie będą stanowić gruntów przeznaczonych na cele rolne i leśne w obowiązującym planie, ani też w razie jego braku nie będą terenami wykorzystywanymi na takie cele. Jednocześnie dopuszczając zabudowę terenów niezabudowanych gmina poprzez podstawowy instrument planistyczny, którym jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, powinna ustalić przeznaczenie oraz sposoby zagospodarowania i warunki zabudowy terenów, w tym także rozmieszczenie inwestycji celu publicznego.

Równocześnie pragnę podkreślić, iż dotychczasowy mechanizm stosowania instytucji opłaty adiacenckiej oparty na wyłączeniu nieruchomości przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolne i leśne, a w przypadku braku planu miejscowego do nieruchomości wykorzystywanych na cele rolne i leśne, oceniam pozytywnie. Należy jednakże zauważyć, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy ustawodawca powierzył gminie, czyniąc ją odpowiedzialną za sporządzenie i aktualizację miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Obowiązujący system planowania przestrzennego, co do zasady, nie wprowadza powszechnego obowiązku sporządzania planów miejscowych, pozostawiając ten fakt w głównej mierze do decyzji gminy. Uzasadnienie tej tezy zawarte jest w art. 3 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.).

Jednocześnie należy dodać, iż przepis art. 7 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266 z późn. zm.), ustanawia ochronę gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I–III, jeżeli ich zwarty obszar przekracza 0,5 ha, wszystkich gruntów leśnych, w tym stanowiących własność Skarbu Państwa. Przeznaczenie ww. gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego po uzyskaniu zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Z ochrony tej wyłączone są grunty stanowiące użytki rolne położone w granicach administracyjnych miast (art. 5b ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych).

Przedstawiając powyższe informacje wyrażam nadzieję, że pozwolą one na wyjaśnienie wątpliwości wskazywanych we wspólnym oświadczeniu Pana Senatora Leszka Czarnobaja oraz Pana Senatora Romana Zaborowskiego, w tym w szczególności odnoszących się do znaczącej roli aktywności planistycznej gmin, które przystępując do sporządzenia lub aktualizacji miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego decydują o przeznaczeniu nieruchomości.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Piotr Styczeń
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Szanowny Panie Ministrze!

Apeluję o ponowne rozpatrzenie sprawy podziału przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej środków z Funduszu Pracy na rok 2012 z przeznaczeniem na programy promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej.

Jak poinformowała mnie marszałek województwa lubuskiego, pani Elżbieta Polak, kwota dla tego województwa została zmniejszona w stosunku do początkowych ustaleń o 15%.

Pierwsze informacje, jakie dotarły do Urzędu Marszałkowskiego w Zielonej Górze, w sprawie podziału środków na wymienione działania mówiły o przeznaczeniu 66 milionów 218 tysięcy 300 zł. Ostateczna kwota środków z Funduszu Pracy w 2012 r. na programy zatrudnienia wynosi 56 milionów 596 tysięcy 600 zł, to jest o 9 milionów 621 tysięcy 700 zł mniej niż według pierwszej informacji – czyli o 15% mniej. Kwota ta jest na poziomie z ubiegłego roku.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie okoliczności i przyczyn zaistniałej sytuacji. W pismach, które marszałek województwa lubuskiego otrzymywała od Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, wielokrotnie była mowa o wyraźnym zwiększeniu nakładów na programy promocji zatrudnienia. Nie ma to jednak poparcia w aktualnym limicie dla województwa lubuskiego.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 26.04.2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazaniem przy piśmie BPS/043-09-326/12 z dnia 16.04.2012 r. oświadczeniem senatorskim Roberta Dowhana złożonym podczas 9. posiedzenia Senatu RP w sprawie podziału środków Funduszu Pracy w 2012 r. przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych, uprzejmie informuję.

Minister Pracy i Polityki Społecznej nie ma uprawnień do ustalenia w trybie indywidualnym limitu środków Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Regulacje powyższej kwestii zawierają ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) oraz wydane na jej podstawie akty wykonawcze. Zgodnie z §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 października 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej Funduszu Pracy (Dz. U. Nr 221, poz. 137) do czasu zatwierdzenia przez dysponenta Funduszu planu finansowego według zadań, podstawą wydatkowania środków Funduszu jest projekt planu finansowego według zadań sporządzany na podstawie projektu planu finansowego Funduszu Pracy. Na tej podstawie do naliczenia pierwotnie ustalonych limitów środków dla województw przyjęto kwoty zapisane w projekcie ustawy budżetowej uchwalonej przez Radę Ministrów w dniu 6 grudnia 2011 r. i przekazanej

pod obrady Parlamentu. Minister Pracy i Polityki Społecznej w dniu 22 grudnia 2011 roku zatwierdził projekt planu finansowego Funduszu Pracy na 2012 rok (tzw. plan według zadań i organów finansujących te zadania). Ogólna pula środków na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu stanowiła kwotę 3.435.080,0 tys. zł. Z tego pula środków naliczona zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) z przeznaczeniem na programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, realizowane przez urzędy pracy wyniosła 1.922.211,7 tys. zł.

Podział środków na województwa został dokonany zgodnie z §3 ww. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie algorytmu. Algorytm podziału środków opiera się na wielu zmiennych m.in. uwzględnia przychody Funduszu Pracy ze środków Unii Europejskiej uzyskane w poprzednim roku z tytułu realizacji w województwie projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego. Na dzień naliczenia kwot dla województw dysponowaliśmy danymi o przychodach Funduszu Pracy z tytułu realizacji tych projektów, uzyskanymi z Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, w kwocie 776.808,8 tys. zł oraz o ich podziale na poszczególne województwa.

Tu zaznaczyć należy, że w decyzjach wydanych na podstawie projektu ustawy budżetowej Minister Pracy i Polityki Społecznej zawierał pisemną informację, o tym że ustalony limit obowiązuje do czasu ustalenia limitu na podstawie ustawy budżetowej. W dniu 15 marca 2012 roku opublikowano obowiązującą ustawę budżetową na rok 2012. Na jej podstawie w dniu 16 marca 2012 roku Minister Pracy i Polityki Społecznej zatwierdził ostateczny plan finansowy Funduszu Pracy w podziale na zadania oraz organy finansujące te zadania. Ogólna pula środków na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu nie uległa zmianie. Jednakże w myśl rozporządzenia z dnia 27 grudnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 295, poz. 1747), obowiązującego od 1 stycznia 2012 roku, z §2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) wykreślono element dotyczący środków na restrukturyzację zatrudniania w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy. W wyniku czego naliczona pula środków na finansowanie przez urzędy pracy programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej na rok 2012 wynosi 1.921.311,8 tys. zł.

Nowy podział środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej uwzględnił także faktyczną, wyższą kwotę przychodów Funduszu Pracy ze środków Unii Europejskiej uzyskaną w całym roku 2011 w kwocie 1.057.103,6 tys. zł oraz zmianę udziału tych przychodów w województwie w kwocie przychodów ogółem, co wpłynęło bezpośrednio na zmianę kwoty obliczonej na podstawie §3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019, ze zm.).

W dniu 30 marca br. Minister Pracy i Polityki Społecznej podjął decyzję o przyznaniu dodatkowych środków tym województwom, które odnotowały spadek środków Funduszu Pracy naliczonych na 2012 r., poprzez zwiększenie ogólnej puli środków rezerwy Funduszu Pracy przeznaczonej na realizację w bieżącym roku programów specjalnych i o zmianie struktury podziału tych środków w ramach województw. W wyniku powyższego województwo lubuskie uzyskało dodatkową kwotę 9.621,7 tys. zł do wykorzystania w bieżącym roku na realizację programów specjalnych.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Czesława Ostrowska
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do minister sportu i turystyki Joanny Muchy

Oświadczenie w sprawie utworzenia rządowego programu operacyjnego wspierającego realizację przedsięwzięć ukierunkowanych na podniesienie jakości lokalnej infrastruktury sportowej.

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej apeluję o utworzenie rządowego programu operacyjnego wspierającego finansowo realizację przedsięwzięć ukierunkowanych na podniesienie jakości lokalnej infrastruktury sportowej, z uwzględnieniem szczególnie stadionów jako obiektów o wyjątkowym znaczeniu dla sportu zawodowego i amatorskiego.

Priorytetem wielu gmin jest wspieranie wszelkich inicjatyw przyczyniających się do rozwoju kultury fizycznej, sportu, turystyki i rekreacji. W obliczu zbliżającego się Euro 2012 oraz proklamowania zdrowego trybu życia powstało zapotrzebowanie na podniesienie jakości infrastruktury sportowej.

Barierą, która ogranicza funkcjonalność stadionów, jest ich zły stan techniczny. Występuje też niedobór tego typu obiektów. Koszt modernizacji obiektów sportowych jest bardzo wysoki, nie wspomnę już o nowych inwestycjach. Finanse jednostek samorządu terytorialnego są w tej sferze mocno ograniczone. Wsparcie ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, nawet przy maksymalnym poziomie dofinansowania ze strony samorządu terytorialnego, jest niewystarczające.

Uruchomienie specjalnego programu współfinansującego z budżetu państwa realizację przedsięwzięć ukierunkowanych na rozwój lokalnej infrastruktury sportowej przyczyni się do rozwoju społeczno-gospodarczego oraz wzrostu atrakcyjności regionów.

W tej chwili na terenie naszego kraju istnieje wiele obiektów, które wymagają remontu, w wielu gminach wciąż brakuje stadionów.

Mam głęboką nadzieję, iż problem poruszony przeze mnie stanie się impulsem do podjęcia stosownych działań oraz stworzenia programu finansującego tego typu przedsięwzięcia. Mam na myśli zwłaszcza inwestycje w bazę sportową w małych miejscowościach, by umożliwić rozwój młodym i utalentowanym ludziom z tamtych terenów.

*Ze sportowym pozdrowieniem
Robert Dowhan*

Odpowiedź

Warszawa, 15 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Senatorsa RP Pana Roberta Dowhana przekazane pismem z dnia 16 kwietnia 2012 r. (sygn. BPS/043-09-327/12) w sprawie utworzenia rządowego programu operacyjnego wspierającego realizację przedsięwzięć ukierunkowanych na podniesienie jakości lokalnej infrastruktury sportowej, z uwzględnieniem szczególnie stadionów jako obiektów o wyjątkowym znaczeniu dla sportu zawodowego i amatorskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

Do chwili obecnej funkcjonowało w Ministerstwie kilka ogólnopolskich programów dotyczących dofinansowania infrastruktury sportowej ze środków FRKF (budowa boisk wielofunkcyjnych, budowa małych boisk piłkarskich „Blisko boisko”) lub ze środków budżetowych („Moje Boisko – Orlik 2012”, „Biały Orlik”), w których to programach dofinansowanie oscylowało w okolicach 50% kosztu całkowitego i powyżej.

Ponadto w ramach wojewódzkich wieloletnich programów rozwoju bazy sportowej dofinansowane są różnego rodzaju obiekty sportowe, w tym wspomniane przez Pana Senatora remonty i budowy niewielkich stadionów sportowych w małych miejscowościach.

Ministerstwo Sportu i Turystyki opierając się na wieloletnich doświadczeniach dotyczących dofinansowania infrastruktury sportowej a także dysponując raportem sporządzonym przez Instytut Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego pt. „Wizualizacja i wskaźnikowa analiza danych związanych z ilością i rozmieszczeniem infrastruktury sportowej dofinansowywanej ze środków Ministerstwa Sportu i Turystyki na terenie Polski” pracuje nad kolejnym programem dotyczącym rozwoju infrastruktury sportowej w kraju, mając jednocześnie świadomość, że żaden program nie będzie odpowiadał potrzebom wszystkich gmin w Polsce ze względu na ich wielkość, ilość mieszkańców, rozproszenie i strukturę wiekową mieszkańców. Nie bez znaczenia, bez względu na wysokość dofinansowania są koszty utrzymania wybudowanych obiektów sportowych. O tym, że powyższe czynniki mają duże znaczenie przy podejmowaniu decyzji dotyczących budowy obiektów sportowych na terenie polskich gmin świadczy chociażby fakt, że pomimo bardzo korzystnych warunków dofinansowania 985 gmin nie zdecydowało się na budowę „Orlika”, a 794 gminy nie brały udziału w żadnym z ww. ogólnopolskich programów. Większym zainteresowaniem cieszy się budowa obiektów sportowych wymagających niewielkich nakładów i niegenerujących wysokich kosztów eksploatacji, od obiektów wymagających wyższych nakładów. Dlatego też opracowywany projekt nowego programu rozwoju ogólnodostępnej infrastruktury sportowej nakierowany będzie na likwidację „białych plam” na mapie dostępu do nowoczesnej infrastruktury sportowej, z uwzględnieniem przytoczonych powyżej danych. W świetle powyższego Ministerstwo rozważy propozycję Pana Senatora.

Jak już wyżej wspomniano istnieje możliwość dofinansowania remontu lub budowy nowych, lokalnych stadionów w ramach wojewódzkich wieloletnich programów rozwoju bazy sportowej. Dofinansowanie zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sportu i Turystyki z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie dofinansowania zadań ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 156, poz. 1051) w zależności od wskaźnika dochodów Gminy może wynosić od 33,0 do 70,0% wartości kosztorysowej inwestycji (§5 ust. 3 ww. rozporządzenia).

Z wyrazami szacunku

Joanna Mucha

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o przywrócenie proporcji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych w wysokości 50% w Narodowym Programie Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne.

W latach 2009–2011 realizowany był program, który przyniósł bardzo wiele widocznych korzyści. Bardzo ważnym profitem z tego przedsięwzięcia było ożywienie gospodarcze, nowe miejsca pracy oraz poprawa wizerunku władz rządowych i samorządowych.

Bardzo krzywdzące dla samorządów powiatowych jest zmniejszenie finansowego udziału rządu do 30% wartości inwestycji drogowych. W sytuacji obniżenia deficytu w budżetach samorządów lokalnych wiele z nich zrezygnowało z inwestycji drogowych. Inna sytuacja jest w powiatach grodzkich, gdzie bez udziału środków rządowych łatwiej jest udźwignąć ciężar modernizacji dróg i miejskich uliczek.

Taki stan rzeczy może przyczynić się do niszczenia dróg lokalnych. Niesie to za sobą wiele negatywnych skutków, takich jak spadek atrakcyjności gospodarczej i osiedleńczej terenów odległych od aglomeracji miejskich oraz – w perspektywie – wyludnianie się gmin i powiatów.

Wszyscy powinniśmy dbać o drogi powiatowe. To od ich stanu zależy wizerunek całokształtu naszej infrastruktury drogowej.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Stanowisko
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ**

Warszawa, 24 kwietnia 2012 r.

Pan
Michał Boni
Minister Administracji i Cyfryzacji

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z pismem z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak BPS/043-09-328/12, przy którym przekazano oświadczenie Pana Senatora Roberta Dowhana dotyczące przywrócenia propozycji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych w wysokości 50% w Narodowym Programie Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne, uprzejmie informuję.

Program ten zgodnie z Uchwałą Nr 174/2011 Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 r. realizowany jest przez ministra właściwego do spraw administracji publicznej

i województw. Z uwagi na fakt, że minister właściwy do spraw administracji publicznej zarządza programem oraz nadzoruje i koordynuje jego realizację poprzez wojewodów, w załączeniu przekazuję przedmiotowe oświadczenie w celu udzielenia odpowiedzi.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI**

Warszawa, 25 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przez pana Tadeusza Jarmuziewicza Sekretarza Stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, przy piśmie z dnia 24 kwietnia 2012 roku (znak: TA-7MS-0701-2/1189244/12), oświadczenie pana senatora Roberta Dowhana złożone podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 roku (znak: BPS/043-09-328/12) w sprawie *przywrócenia proporcji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych w wysokości 50% w Narodowym Programie Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne*, informuję co następuje.

Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – *Etap II Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój*, ustanowiony uchwałą Nr 174/2011 Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 roku jest programem wieloletnim ukierunkowanym na wsparcie potencjału inwestycyjnego gmin i powiatów w obszarze lokalnej infrastruktury drogowej. Stanowi on kontynuację *Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*, w ramach którego zmodernizowanych zostało łącznie ponad 8 tys. km dróg samorządowych, mających kluczowe znaczenie dla rozwoju gmin i powiatów oraz poprawy warunków i jakości życia ich mieszkańców. Nowy program, przewidziany do realizacji w latach 2012–2015, służyć ma podtrzymaniu impulsu rozwojowego i trendów modernizacyjnych w obszarze lokalnej infrastruktury drogowej, w horyzoncie czasowym obowiązującej średniookresowej strategii rozwoju kraju. Utrzymanie finansowego wsparcia zadań inwestycyjno-remontowych realizowanych na drogach powiatowych i gminnych, w ramach rządowego instrumentu pomocy dla jednostek samorządu lokalnego, uzasadnia potrzeba dalszej intensyfikacji procesów rozwojowych, dla których barierą stanowi niedorozwój sieci drogowej i charakteryzująca ją niska jakość techniczna, wyróżniająca Polskę na tle innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Realizowany obecnie nowy program wieloletni stanowi rozwinięcie koncepcji *Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*, w oparciu o rozszerzony ka-

talog celów programowych oraz udoskonalone rozwiązania w zakresie zasad finansowania i systemu realizacji. Strategicznym celem programu jest podniesienie poziomu i jakości życia społeczności lokalnych oraz zwiększenie efektywności instytucji publicznych, dzięki intensyfikacji rozwoju bezpiecznej, spójnej, funkcjonalnej i efektywnej infrastruktury drogowej, poprzez wsparcie działań samorządu gminnego i powiatowego na rzecz modernizacji i budowy dróg lokalnych o kluczowym znaczeniu dla zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego wspólnot samorządowych.

Postanowienia nowego programu rządowego częściowo odbiegają od rozwiązań stosowanych w latach ubiegłych. Przewidują one w szczególności, iż udział dotacji celowej z budżetu państwa w kosztach realizacji zadania inwestycyjno-remontowego wyniesie nie więcej niż 30% tych kosztów – będzie zatem niższy niż w *Narodowym programie przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*. Rozwiązanie to podyktowane jest dążeniem do zwiększenia łącznych nakładów budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego na realizację programu, a w konsekwencji – do maksymalizacji jego efektów, zarówno w wymiarze rzeczowym, jak i w wymiarach społecznym oraz gospodarczym. Za przyjętym rozwiązaniem przemawia także potrzeba efektywnego wykorzystania środków budżetu państwa przeznaczonych na wsparcie rozwoju lokalnej infrastruktury drogowej, w sytuacji znaczącej nadwyżki zgłaszanych potrzeb inwestycyjnych po stronie samorządowej, charakterystycznej dla całego okresu obowiązywania *Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*.

Przyjęte rozwiązanie nie zagroziło wykluczeniem z udziału w nowym programie jakiegokolwiek kategorii jednostek samorządu lokalnego, co potwierdziły wyniki przeprowadzonego w miesiącu wrześniu i październiku 2011 roku pierwszego naboru wniosków o dofinansowanie zadań inwestycyjno-remontowych, planowanych do realizacji w roku bieżącym. Dotyczy to również powiatów, w tym powiatów ziemskich, których liczny udział w naborze wniosków umożliwił zakwalifikowanie do dofinansowania zadań wyczerpujących środki dotacji celowej przeznaczonej na drogi powiatowe. Nowe zasady dofinansowania zadań samorządowych nie ograniczyły także możliwości aplikowania o środki z budżetu państwa przez jednostki o słabszym potencjale finansowym. Postanowienia programu nie określają bowiem minimalnej wymaganej kwoty wkładu własnego, pozwalając tym samym na dostosowanie wielkości wnioskowanej dotacji z budżetu państwa do zróżnicowanych możliwości finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

Podkreślenia wymaga, iż zapewnienie jak najliczniejszego udziału gmin i powiatów we wspieranych z budżetu państwa działaniach na rzecz modernizacji sieci dróg lokalnych jest jednym z głównych założeń programu rządowego. Poprawie dostępności środków budżetu państwa przeznaczonych na wsparcie realizacji zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego w obszarze infrastruktury drogowej służą w szczególności przewidziane w programie ograniczenia liczby dofinansowywanych zadań oraz kwoty dotacji, a także zasady wykorzystania oszczędności przetargowych.

Jednocześnie należy nadmienić, iż systematyczną ocenę efektywności nowego programu wieloletniego oraz stopnia realizacji jego celów zapewni przewidziany w programie system monitorowania i sprawozdawczości na poziomie wojewódzkim i ogólnokrajowym. Analiza danych obrazujących przebieg oraz wyniki funkcjonowania programu stanowić będzie podstawę do weryfikacji prawidłowości przyjętych rozwiązań w ramach systemu realizacji programu i zasad dofinansowania zadań samorządowych z budżetu państwa. Skutkiem takiej weryfikacji może być również modyfikacja postanowień programu, jeżeli wyniki prowadzonego monitoringu wskazywać będą na celowość wprowadzenia zmian służących maksymalizacji efektów rzeczowych programu i jego oddziaływania społeczno-gospodarczego.

Z poważaniem

Włodzimierz Karpiński

Oświadczenie senator Heleny Hatki

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do pana w imieniu mieszkańców województwa lubuskiego, którzy domagają się realizacji wszystkich docelowych węzłów na autostradzie A2 na terenie województwa lubuskiego i przyspieszenia budowy węzłów Łagów i Myszęcín.

Zgodnie z umową koncesyjną na odcinku autostrady A2 Świecko – Nowy Tomysł na terenie województwa lubuskiego zostało zaplanowane siedem węzłów. W chwili obecnej wybudowano jedynie węzły Świecko, Rzepin, Torzym, Trzciel i Jordanowo, który jest nieczynny do czasu wybudowania drogi ekspresowej S3.

Niestety podjęto decyzję o przesunięciu na dalszy okres budowy węzłów Trzciel i Myszęcín, co znacznie ograniczyło mieszkańcom i podróżnym dostępność do autostrady, a przedsiębiorcom i uczestnikom ruchu tranzytowego – do istniejącej infrastruktury związanej z obsługą podróżnych, jak i z gospodarką województwa lubuskiego.

Zaniechanie budowy zjazdów Łagów i Myszęcín na autostradzie A2 spowoduje w najbliższym czasie dalsze negatywne konsekwencje polegające na ograniczeniu zatrudnienia w lokalnych przedsiębiorstwach oraz zmniejszeniu dochodów samorządów lokalnych, co może negatywnie wpłynąć na ich możliwości inwestycyjne. Zmniejszenie dochodów gmin może spowodować zmniejszenie funduszy na inwestycje, które pozwoliłyby na rozwój terenów lokalnych przylegających do autostrady A2 i planowanych węzłów Łagów i Myszęcín.

W związku z przedstawioną sytuacją uprzejmie proszę Pana Ministra o podjęcie działań w celu przyspieszenia budowy zjazdów w Łagowie i Myszęcín.

*Z poważaniem
Helena Hatka*

Odpowiedź

Warszawa, 18 maja 2012 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak BPS-043-09-329/12, przy którym przekazano oświadczenie złożone przez senator Helenę Hatkę podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r., w sprawie przyspieszenia budowy węzłów „Łagów” i „Myszęcín” na odcinku autostrady płatnej A2 Świecko – Nowy Tomysł, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Położenie węzłów drogowych powinno przede wszystkim wynikać z układu sieci drogowej, a zatem lokalizacja węzłów jest uzależniona od powiązania drogi, na której węzeł jest zlokalizowany z istniejącą lub planowaną siecią drogową. Ponadto na tej sieci powinien odbywać się ruch na odpowiednim poziomie. Analiza powyższych uwarunkowań znalazła swoje odzwierciedlenie w lokalizacji węzłów na autostradzie A2.

Pamiętać także należy, iż funkcją węzłów drogowych jest zmiana relacji podróży, co prowadzi do mieszania się ruchu lokalnego oraz ruchu tranzytowego. Autostrady dedykowane są przede wszystkim dla ruchu tranzytowego. Odległość planowanych węzłów „Łagów” i „Myszęcin” od najbliższych istniejących węzłów wynosi odpowiednio 16,1 km (od węzła „Torzym”) oraz 15,6 km (od węzła „Trzciel”), co jest zgodne z §9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Stanowi on bowiem, iż w celu zapewnienia wymaganego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego określa się dopuszczalne odstępny między węzłami jako nie mniejsze niż 15 km, a w granicach lub sąsiedztwie dużego miasta lub zespołu miast – nie mniejsze niż 5 km: dopuszcza się wyjątkowo pojedyncze odstępny nie mniejsze niż 5 km, a w granicach lub sąsiedztwie dużego miasta lub zespołu miast – nie mniejsze niż 3 km, jeżeli potrzeby funkcjonalno-ruchowe takie odstępny uzasadniają.

Jednocześnie przypominam, iż obecny poziom ruchu zarówno na autostradzie A2, jak i na drodze krajowej nr 92 stanowi sytuację przejściową, wynikającą z faktu, że na odcinku Świecko – Nowy Tomyśl nie są pobierane opłaty. 20 maja 2012 roku rozpoczęcie się pobór opłat na tym odcinku autostrady, a w 2013 r. rozważane jest również objęcie elektronicznym poborem opłat drogi krajowej nr 92 na odcinku Świecko – Nowy Tomyśl. Oba te czynniki w znaczący sposób wpłyną na rozkład ruchu pomiędzy autostradą a równoległą drogą krajową, a tym samym na obsługę regionu przez autostradę A2. Chciałbym jednak zaznaczyć, iż niezależnie od liczby węzłów na danym odcinku, jak również wprowadzanych opłat, poziom ruchu na drodze równoległej do autostrady, nie będzie już tak wysoki jak to miało miejsce w czasie gdy autostrada nie istniała. Postulowane przez Panią Senator przyspieszenie budowy węzłów „Łagów” i „Myszęcin” jedynie ze względu na interes społeczności lokalnej oraz ruch lokalny nie stanowi wystarczającej przesłanki do podjęcia działań w celu budowy przedmiotowych węzłów.

Minister ds. transportu, zawierając umowę o budowę i eksploatację autostrady płatnej na odcinku Świecko – Nowy Tomyśl uwzględnił postulały lokalnych władz co do terminów realizacji węzłów „Torzym” oraz „Trzciel”. Decyzja o przyspieszeniu budowy węzłów została podjęta na początku 2008 r., po przeprowadzeniu wnikliwej analizy i rozważeniu argumentów przedstawionych przez samorządy lokalne. W ówczesnym czasie nieznanymi były natomiast oczekiwania społeczności lokalnych co do warunków realizacji węzłów „Łagów” oraz „Myszęcin”, w związku z tym ich budowa miałaby się odbywać zgodnie z przyjętymi przez strony warunkami przy uwzględnieniu przesłanki ekonomicznej.

Podsumowując, podtrzymuję swoją opinię, iż na dzień dzisiejszy Skarb Państwa nie widzi niezbędnego uzasadnienia do natychmiastowej realizacji powyższych węzłów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Iwana

skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z podziałem środków Funduszu Pracy dla województw na 2012 r. z przeznaczeniem na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, dokonanym na podstawie ustawy budżetowej na rok 2012 z dnia 2 marca 2012 r., Wojewódzki Urząd Pracy w Zielonej Górze otrzymał kwotę o 15% mniejszą w stosunku do kwoty wynikającej z pierwszych informacji.

W wyjaśnieniach wskazujących na różnicę w przychodach z Europejskiego Funduszu Społecznego nie wykazuje się w sposób ewidentny, skąd pojawiły się takie różnice kwotowe.

W Wojewódzkim Urzędzie Pracy w Zielonej Górze nie odnotowano tak drastycznych zmian uwarunkowań formalnoprawnych, między innymi rozdziału i rozliczania środków Europejskiego Funduszu Społecznego, aby stały się one przyczyną zmniejszenia o 15% przyznawanych środków.

W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 lipca 2009 r. dotyczącym algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie wskazuje się, że środki na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego są przekazywane z rezerwy regionalnej, która stanowi 35% kwoty przyznanej na finansowanie zadań w województwie. Stąd, gdy się zna te kwoty, istnieje możliwość oszacowania z dużym prawdopodobieństwem ewentualnych przychodów z Europejskiego Funduszu Społecznego. Jednocześnie z zestawienia Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wynika, że dwanaście na szesnaście województw mogło przekroczyć trzydziestopięcioprocentową wartość, którą wskazano w rozporządzeniu w sprawie algorytmu.

Urzędy pracy, aby skorzystać z wyrównania brakujących kwot, ubiegają się o nie tylko i wyłącznie w formie programów specjalnych, zgodnie ze zgodą wyrażoną przez resort. Jednakże po ograniczeniu o 15% kwoty środków samorządy powiatów nie mają takich możliwości, aby zaangażować 10% otrzymanego dla powiatu limitu środków Funduszu Pracy w programy i inne fakultatywne zadania, dzięki czemu urzędy pracy mogłyby ubiegać się o dodatkowe środki z Funduszu Pracy.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

1. Dlaczego województwo lubuskie dostało o 15% mniejszą kwotę środków Funduszu Pracy na rok 2012?

2. Jak urzędy pracy mają sobie poradzić w zaistniałej sytuacji, gdy samorządy powiatowe nie posiadają wystarczających środków, aby zaangażować je w celu ubiegania się przez nie o uzyskanie potrzebnych kwot z Funduszu Pracy?

*Z poważaniem
Stanisław Iwan*

Odpowiedź

Warszawa, 26 kwietnia 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazanym przy piśmie BPS/043-09-330/12 z dnia 16.04.2012 r. oświadczeniem senatorskim Stanisława Iwana złożonym podczas 9. posiedzenia Senatu RP w sprawie podziału środków Funduszu Pracy dla województw w 2012 r. przeznaczonych na aktywizację bezrobotnych, uprzejmie informuję.

Minister Pracy i Polityki Społecznej nie ma uprawnień do ustalenia w trybie indywidualnym limitu środków Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Regulacje powyższej kwestii zawierają ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) oraz wydane na jej podstawie akty wykonawcze. Zgodnie z §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 października 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej Funduszu Pracy (Dz. U. Nr 221, poz. 137) do czasu zatwierdzenia przez dysponenta Funduszu planu finansowego według zadań, podstawą wydatkowania środków Funduszu jest projekt planu finansowego według zadań sporządzany na podstawie projektu planu finansowego Funduszu Pracy. Na tej podstawie do naliczenia pierwotnie ustalonych limitów środków dla województw przyjęto kwoty zapisane w projekcie ustawy budżetowej uchwalonej przez Radę Ministrów w dniu 6 grudnia 2011 r. i przekazanej pod obrady Parlamentu. Minister Pracy i Polityki Społecznej w dniu 22 grudnia 2011 roku zatwierdził projekt planu finansowego Funduszu Pracy na 2012 rok (tzw. plan według zadań i organów finansujących te zadania). Ogólna pula środków na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu stanowiła kwotę 3.435.080,0 tys. zł. Z tego pula środków naliczona zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) z przeznaczeniem na programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, realizowane przez urzędy pracy wyniosła 1.922.211,7 tys. zł.

Podział środków na województwa został dokonany zgodnie z §3 ww. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie algorytmu. Algorytm podziału środków opiera się na wielu zmiennych m.in. uwzględnia przychody Funduszu Pracy ze środków Unii Europejskiej uzyskane w poprzednim roku z tytułu realizacji w województwie projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego. Na dzień naliczenia kwot dla województw dysponowaliśmy danymi o przychodach Funduszu Pracy z tytułu realizacji tych projektów, uzyskanymi z Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, w kwocie 776.808,8 tys. zł oraz o ich podziale na poszczególne województwa.

Tu zaznaczyć należy, że w decyzjach wydanych na podstawie projektu ustawy budżetowej Minister Pracy i Polityki Społecznej zawierał pisemną informację, o tym że ustalony limit obowiązuje do czasu ustalenia limitu na podstawie ustawy budżetowej. W dniu 15 marca 2012 roku opublikowano obowiązującą ustawę budżetową na rok 2012. Na jej podstawie w dniu 16 marca 2012 roku Minister Pracy i Polityki Społecznej zatwierdził ostateczny plan finansowy Funduszu Pracy w podziale na zadania oraz organy finansujące te zadania. Ogólna pula środków na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu nie uległa zmianie. Jednakże w myśl rozporządzenia z dnia 27 grudnia 2011 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 295, poz. 1747), obowiązującego od 1 stycznia 2012 roku, z §2 ust. 1

pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019) wykreślono element dotyczący środków na restrukturyzację zatrudniania w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy. W wyniku czego naliczona pula środków na finansowanie przez urzędy pracy programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej na rok 2012 wynosi 1.921.311,8 tys. zł.

Nowy podział środków na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej uwzględnił także faktyczną, wyższą kwotę przychodów Funduszu Pracy ze środków Unii Europejskiej uzyskaną w całym roku 2011 w kwocie 1.057.103,6 tys. zł oraz zmianę udziału tych przychodów w województwie w kwocie przychodów ogółem, co wpłynęło bezpośrednio na zmianę kwoty obliczonej na podstawie §3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019, ze zm.).

W dniu 30 marca br. Minister Pracy i Polityki Społecznej podjął decyzję o przyznaniu dodatkowych środków tym województwom, które odnotowały spadek środków Funduszu Pracy naliczonych na 2012 r., poprzez zwiększenie ogólnej puli środków rezerwy Funduszu Pracy przeznaczonej na realizację w bieżącym roku programów specjalnych i o zmianie struktury podziału tych środków w ramach województw. W wyniku powyższego województwo lubuskie uzyskało dodatkową kwotę 9.621,7 tys. zł do wykorzystania w bieżącym roku na realizację programów specjalnych.

Mając na uwadze trudną sytuację na rynku pracy w województwie lubuskim uprzejmie informuję, że powiatowe urzędy pracy za pośrednictwem Marszałka Województwa będą mogły ubiegać się o dodatkowe środki w ramach ewentualnej kwoty rezerwy Funduszu Pracy niewykorzystanej przez pozostałe województwa na realizację programów specjalnych. Dodatkowym źródłem finansowania aktywizacji osób pozostających bez pracy mogą być również środki rezerwy zabezpieczone na realizację programów aktywizacji osób bezrobotnych, na terenach na których miały miejsce klęski żywiołowe oraz programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników oraz pracowników objętych zwolnieniami monitorowanymi.

Jednocześnie na podstawie §12a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019, ze zm.) samorządy powiatowe za pośrednictwem Marszałka Województwa mogą wnioskować do Ministra Pracy i Polityki Społecznej o zwiększenie limitu środków na aktywne programy rynku pracy ze środków fakultatywnych, których wykorzystanie w danym roku budżetowym nie jest możliwe lub byłoby nieefektywne.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Czesława Ostrowska
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Iwana

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z planem budowy węzłów drogowych na nowo oddanym odcinku autostrady A2 oraz przedstawionym mi stanowiskiem Sejmiku Województwa Lubuskiego, uchwałami i wnioskami samorządów lokalnych oraz Lubuskiego Stowarzyszenia Transportu Drogowego unoszę o realizację wszystkich docelowych węzłów na autostradzie A2 na terenie województwa lubuskiego.

Zgodnie z umową koncesyjną zawartą między Ministerstwem Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej a Autostradą Wielkopolską SA na autostradzie A2 Świecko – Nowy Tomyśl wybudowano i otwarto do użytkowania 5 węzłów: Świecko, Rzepin, Torzym, Trzciel, Nowy Tomyśl. Jednak zgodnie z zapisem umowy na terenie województwa lubuskiego zaplanowano 7 węzłów drogowych. Szósty węzeł, Jordanowo, zostanie oddany do użytkowania po wybudowaniu drogi ekspresowej S3. Obecnie realizacja drogi ekspresowej S3 i połączenia jej z autostradą A2 w węźle Jordanowo jest dla władz województwa lubuskiego również priorytetowa.

Wiadomo, że umowa przewiduje również przystąpienie do realizacji węzła Łągów (zlokalizowanego w km 51+510 autostrady) oraz węzła Myszęcín (zlokalizowanego w km 76+195 autostrady). Termin ich realizacji strony umowy uzależniły od przestanki ekonomicznej. Jednakże przesunięcie na dalszy okres budowy tych węzłów w istotny sposób ograniczyło mieszkańcom i podróżującym dostępność do autostrady, a ponadto przedsiębiorcom i ruchowi tranzytowemu znacznie zmniejszyło dostęp do istniejącej infrastruktury związanej z obsługą podróży oraz gospodarką województwa lubuskiego. Stąd zakładany poziom ruchu na tym odcinku autostrady jest w zaistniałej sytuacji niemożliwy do osiągnięcia, a chodzi o to, żeby spełnić przesłankę ekonomiczną wskazaną w podpisanej umowie na szybszą realizację ważnych dla regionu węzłów.

Zaniechanie realizacji wspomnianych zjazdów, Łągów i Myszęcín, w najbliższym czasie będzie skutkowało drastycznymi działaniami, polegającymi na ograniczeniu zatrudnienia w lokalnych przedsiębiorstwach, a inwestujący przedsiębiorcy będą zmuszeni przenosić swój lokalny biznes do innych gmin, poza województwo, gdzie infrastruktura drogowa będzie atrakcyjniejsza. W efekcie zmniejszą się dochody lokalnych samorządów, a przez to fundusze na inwestycje, które pozwoliłyby na rozwój terenów przylegających do autostrady A2 i planowanych węzłów drogowych Łągów, Myszęcín, Jordanowo. Będzie to miało wpływ również na rozwój całego województwa lubuskiego.

Ponadto odległość planowanych węzłów Łągów i Myszęcín od najbliższych już istniejących wynosi 16,1 km (dotyczy węzła Torzym) oraz 15,6 km (dotyczy węzła Trzciel), co poważnie utrudnia mieszkańcom i podróżującym korzystanie z istniejącej infrastruktury drogowej, a rozwój terenów lokalnie przylegających do A2 jest znacznie osłabiony, a w dalszej perspektywie – zagrożony.

Odcinek autostrady A2 jest strategicznym punktem komunikacyjnym województwa lubuskiego na linii wschód – zachód, ponieważ ulokowane na tym terenie firmy zagraniczne i krajowe korzystają z niej jako z istotnego korytarza tranzytowego.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o szczegółową analizę wskazanych przesłanek w celu przyspieszenia budowy pozostałych węzłów zaplanowanych na terenie województwa lubuskiego na odcinku autostrady A2.

Z poważaniem
Stanisław Iwan

Odpowiedź

Warszawa, 8 maja 2012 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak BPS-043-09-331/12, przy którym przekazano oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Iwana podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r., w sprawie przyspieszenia budowy węzłów „Łagów” i „Myszęcin” na odcinku autostrady płatnej A2 Świecko – Nowy Tomyśl, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Położenie węzłów drogowych powinno przede wszystkim wynikać z układu sieci drogowej, a zatem lokalizacja węzłów jest uzależniona od powiązania drogi, na której węzeł jest zlokalizowany z istniejącą lub planowaną siecią drogową. Ponadto na tej sieci powinien odbywać się ruch na odpowiednim poziomie. Analiza powyższych warunków znalazła swoje odzwierciedlenie w lokalizacji węzłów na autostradzie A2. Pamiętać także należy, iż funkcją węzłów drogowych jest zmiana relacji podróży, co prowadzi do mieszania się ruchu lokalnego oraz ruchu tranzytowego. Autostrady dedykowane są przede wszystkim dla ruchu tranzytowego. Dlatego też, jak wskazałem Panu Senatorowi w piśmie z dnia 24 lutego 2012 r. odległość planowanych węzłów „Łagów” i „Myszęcin” od istniejących węzłów autostradowych wynosi odpowiednio 16,1 km oraz 15,6 km, co jest zgodne z §9 ust. 1. Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie. Stanowi on bowiem, iż w celu zapewnienia wymaganego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego określa się dopuszczalne odstępstwa między węzłami jako nie mniejsze niż 15 km, a w granicach lub sąsiedztwie dużego miasta lub zespołu miast – nie mniejsze niż 5 km; dopuszcza się wyjątkowo pojedyncze odstępstwa nie mniejsze niż 5 km, a w granicach lub sąsiedztwie dużego miasta lub zespołu miast – nie mniejsze niż 3 km, jeżeli potrzeby funkcjonalno-ruchowe takie odstępstwa uzasadniają.

Jednocześnie przypominam, iż obecny poziom ruchu zarówno na autostradzie A2, jak i na drodze krajowej nr 92 stanowi sytuację przejściową, wynikającą z faktu, że na odcinku Świecko – Nowy Tomyśl nie są pobierane opłaty. 20 maja 2012 roku rozpocznie się pobór opłat na tym odcinku autostrady, a w 2013 r. rozważane jest również objęcie elektronicznym poborem opłat drogi krajowej nr 92 na odcinku Świecko – Nowy Tomyśl. Oba te czynniki w znaczący sposób wpłyną na rozkład ruchu pomiędzy autostradą a równoległą drogą krajową, a tym samym na obsługę regionu przez autostradę A2. Chciałbym jednak zaznaczyć, iż niezależnie od liczby węzłów na danym odcinku, jak również wprowadzanych opłat, poziom ruchu na drodze równoległej do autostrady, nie będzie już tak wysoki jak to miało miejsce w czasie gdy autostrada nie istniała. Postulowane przez Pana Posła przyspieszenie budowy węzłów „Łagów” i „Myszęcin” jedynie ze względu na interes społeczności lokalnej oraz ruch lokalny nie stanowi wystarczającej przesłanki do podjęcia działań w celu budowy przedmiotowych węzłów.

Minister ds. transportu, zawierając umowę o budowę i eksploatację autostrady płatnej na odcinku Świecko – Nowy Tomyśl uwzględnił postulaty lokalnych władz co do terminów realizacji węzłów „Torzym” oraz „Trzciel”. Decyzja o przyspieszeniu budowy węzłów została podjęta na początku 2008 r., po przeprowadzeniu wnikliwej analizy i rozważeniu argumentów przedstawionych przez samorządy lokalne. W ówczesnym czasie nieznanne były natomiast oczekiwania społeczności lokalnych co do warunków realizacji węzłów „Łagów” oraz „Myszęcin”, w związku z tym ich budowa miałyby się od-

bywać zgodnie z przyjętymi przez strony warunkami przy uwzględnieniu przesłanki ekonomicznej.

Podsumowując, podtrzymuję swoją opinię, iż na dzień dzisiejszy Skarb Państwa nie widzi niezbędnego uzasadnienia do natychmiastowej realizacji wymienionych węzłów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Iwana

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z Narodowym Programem Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne oraz z pismem Konwentu Starostów i Wicestarostów Lubuskich w tej kwestii składam oświadczenie w sprawie przywrócenia proporcji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych w wysokości 50%.

Wcześniejszy program, który był realizowany w latach 2009–2011, przyniósł pozytywne skutki dla rozwoju gospodarczego, zmniejszenia bezrobocia na terenie województwa lubuskiego oraz poprawił wizerunek zarówno władz samorządowych, jak i władz rządowych. Ponadto finansowy udział rządu w przebudowie dróg lokalnych wyniósł tyle, ile wpływy do budżetu państwa z tytułu podatków zarówno pośrednich, jak i bezpośrednich.

Obecny Narodowy Program Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne zakłada w swoich działaniach obniżenie aż do 30% wartości inwestycji starostw powiatowych, co umożliwi zwrot inwestującym samorządom zaledwie części dochodów budżetu państwa. W zaistniałej sytuacji, kiedy restrykcyjnie obniżono deficyt w budżetach samorządów, zmuszono je do zminimalizowania, a niekiedy wręcz odstąpienia od podjęcia inwestycji drogowych. Stąd też ciężar modernizacji między innymi uliczek miejskich spadł na powiaty grodzkie, które również za jakiś czas będą interweniowały u władz w sprawie środków finansowych na modernizację ulic.

Konsekwencją istnienia takiego stanu rzeczy będzie postępująca już degradacja infrastruktury dróg lokalnych, a w dalszej perspektywie również i płatnych dróg krajowych oraz autostrad, w wyniku zwiększającego się ruchu towarowego. Dodatkowo nastąpi spadek atrakcyjności gospodarczej i osiedleńczej terenów należących do starostw powiatowych odległych od dużych aglomeracji miejskich, gdzie korzysta się z szeroko modernizowanej infrastruktury drogowej. A co za tym idzie, mieszkańcy zaczną przenosić się do gmin i powiatów położonych w tych aglomeracjach, ponieważ dobra infrastruktura drogowa jest dziś niezbędna do rozwoju przedsiębiorczości, powstawania nowych miejsc pracy i rozwoju społecznego obywateli.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o przeanalizowanie możliwości przywrócenia propozycji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych tak, aby starostwa powiatowe nie były w znacznym stopniu poszkodowane w realizacji Narodowego Programu Przebudowy Dróg Lokalnych w roku 2013 i w kolejnych latach.

Z poważaniem
Stanisław Iwan

**Stanowisko
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ**

Warszawa, 8 maja 2012 r.

Pan
Michał Boni
Minister Administracji i Cyfryzacji

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pismem z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak BPS/043-09-331/12, przy którym przekazano oświadczenie Pana Senatora Stanisława Iwana dotyczące przywrócenia propozycji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych w wysokości 50% w Narodowym Programie Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne, uprzejmie informuję, iż zgodnie z Uchwałą Nr 174/2011 Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 r., powyższy Program realizowany jest przez ministra właściwego do spraw administracji publicznej i województw.

W związku z tym, że minister właściwy do spraw administracji publicznej zarządza programem oraz nadzoruje i koordynuje jego realizację poprzez wojewodów, w załączeniu przekazuję przedmiotowe oświadczenie w celu udzielenia odpowiedzi przez Pana Ministra.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI**

Warszawa, 29 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na przesłane przez pana Tadeusza Jarmuziewicza Sekretarza Stanu w Ministerstwie Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, przy piśmie z dnia 08 maja 2012 roku (znak: TA-3AR-0701-1937/12), oświadczenie pana senatora Stanisława Iwana złożone podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 roku (znak: BPS/043-09-331/12) w sprawie *przywrócenia proporcji dofinansowania przez budżet państwa przebudowy i modernizacji dróg powiatowych w wysokości 50% w Narodowym Programie Przebudowy Dróg Lokalnych na rok 2013 i lata następne*, informuję co następuje.

Narodowy program przebudowy dróg lokalnych – Etap II Bezpieczeństwo – Dostępność – Rozwój, ustanowiony uchwałą Nr 174/2011 Rady Ministrów z dnia 6 września 2011 roku jest programem wieloletnim ukierunkowanym na wsparcie potencjału inwestycyjnego gmin i powiatów w obszarze lokalnej infrastruktury drogowej. Stanowi on kontynuację *Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*, w ramach którego zmodernizowanych zostało łącznie ponad 8 tys. km dróg samorządowych, mających kluczowe znaczenie dla rozwoju gmin i powiatów oraz poprawy warunków i jakości życia ich mieszkańców. Nowy program, przewidziany do realizacji w latach 2012–2015, służyć ma podtrzymaniu impulsu rozwojowego i trendów modernizacyjnych w obszarze lokalnej infrastruktury drogowej, w horyzoncie czasowym obowiązującej średniookresowej strategii rozwoju kraju. Utrzymanie finansowego wsparcia zadań inwestycyjno-remontowych realizowanych na drogach powiatowych i gminnych, w ramach rządowego instrumentu pomocy dla jednostek samorządu lokalnego, uzasadnia potrzeba dalszej intensyfikacji procesów rozwojowych, dla których barierę stanowi niedorozwój sieci drogowej i charakteryzująca ją niska jakość techniczna, wyróżniająca Polskę na tle innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Realizowany obecnie nowy program wieloletni stanowi rozwinięcie koncepcji *Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*, w oparciu o rozszerzony katalog celów programowych oraz udoskonalone rozwiązania w zakresie zasad finansowania i systemu realizacji. Strategicznym celem programu jest podniesienie poziomu i jakości życia społeczności lokalnych oraz zwiększenie efektywności instytucji publicznych, dzięki intensyfikacji rozwoju bezpiecznej, spójnej, funkcjonalnej i efektywnej infrastruktury drogowej, poprzez wsparcie działań samorządu gminnego i powiatowego na rzecz modernizacji i budowy dróg lokalnych o kluczowym znaczeniu dla zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego wspólnot samorządowych.

Postanowienia nowego programu rządowego częściowo odbiegają od rozwiązań stosowanych w latach ubiegłych. Przewidują one w szczególności, iż udział dotacji celowej z budżetu państwa w kosztach realizacji zadania inwestycyjno-remontowego wyniesie nie więcej niż 30% tych kosztów – będzie zatem niższy niż w *Narodowym programie przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*. Rozwiązanie to podyktowane jest dążeniem do zwiększenia łącznych nakładów budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego na realizację programu, a w konsekwencji – do maksymalizacji jego efektów, zarówno w wymiarze rzeczowym, jak i w wymiarach społecznym oraz gospodarczym. Za przyjętym rozwiązaniem przemawia także potrzeba efektywnego wykorzystania środków budżetu państwa przeznaczonych na wsparcie rozwoju lokalnej infrastruktury drogowej, w sytuacji znaczącej nadwyżki zgłaszanych potrzeb inwestycyjnych po stronie samorządowej, charakterystycznej dla całego okresu obowiązywania *Narodowego programu przebudowy dróg lokalnych 2008–2011*.

Przyjęte rozwiązanie nie zagroziło wykluczeniem z udziału w nowym programie jakiegokolwiek kategorii jednostek samorządu lokalnego, co potwierdziły wyniki przeprowadzonego w miesiącu wrześniu i październiku 2011 roku pierwszego naboru wniosków o dofinansowanie zadań inwestycyjno-remontowych, planowanych do realizacji w roku bieżącym. Dotyczy to również powiatów, w tym powiatów ziemskich, których liczny udział w naborze wniosków umożliwił zakwalifikowanie do dofinansowania zadań wyczerpujących środki dotacji celowej przeznaczonej na drogi powiatowe. Nowe zasady dofinansowania zadań samorządowych nie ograniczyły także możliwości aplikowania o środki z budżetu państwa przez jednostki o słabszym potencjale finansowym. Postanowienia programu nie określają bowiem minimalnej wymaganej kwoty wkładu własnego, pozwalając tym samym na dostosowanie wielkości wnioskowanej dotacji z budżetu państwa do zróżnicowanych możliwości finansowych jednostek samorządu terytorialnego.

Podkreślenia wymaga, iż zapewnienie jak najliczniejszego udziału gmin i powiatów we wspieranych z budżetu państwa działaniach na rzecz modernizacji sieci dróg lokalnych jest jednym z głównych założeń programu rządowego. Poprawie dostępności środków budżetu państwa przeznaczonych na wsparcie realizacji zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego w obszarze infrastruktury drogowej służą w szczegól-

ności przewidziane w programie ograniczenia liczby dofinansowywanych zadań oraz kwoty dotacji, a także zasady wykorzystania oszczędności przetargowych.

Jednocześnie należy nadmienić, iż systematyczną ocenę efektywności nowego programu wieloletniego oraz stopnia realizacji jego celów zapewni przewidziany w programie system monitorowania i sprawozdawczości na poziomie wojewódzkim i ogólnokrajowym. Analiza danych obrazujących przebieg oraz wyniki funkcjonowania programu stanowić będzie podstawę do weryfikacji prawidłowości przyjętych rozwiązań w ramach systemu realizacji programu i zasad dofinansowania zadań samorządowych z budżetu państwa. Skutkiem takiej weryfikacji może być również modyfikacja postanowień programu, jeżeli wyniki prowadzonego monitoringu wskazywać będą na celowość wprowadzenia zmian służących maksymalizacji efektów rzeczowych programu i jego oddziaływania społeczno-gospodarczego.

Z poważaniem

Włodzimierz Karpiński

Oświadczenie senatora Stanisława Iwana

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z ustawą o działalności leczniczej z dnia 15 kwietnia 2011 r., a w szczególności w związku z przepisami art. 25 ust. 1 pkt 2 oraz ze stanowiskiem Konwentu Starostów i Wicestarostów Lubuskich, które mi przekazano, składam oświadczenie dotyczące pozostawienia do wyłącznej decyzji podmiotu leczniczego na terenie samorządów kwestii dokonania dodatkowych ubezpieczeń lub uzależnienia ich od liczby niekwestionowanych roszczeń pacjentów oraz o doprecyzowanie we wspomnianej ustawie określenia „zdarzenie medyczne”.

Przytoczone przepisy art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej nakładają na szpital obowiązek zawierania obowiązkowych umów dotyczących ubezpieczenia od tak zwanych zdarzeń medycznych. Dodatkowo swobodna interpretacja tego określenia, wynikająca z treści zawartych w art. 67a ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta z 6 listopada 2008 r., umożliwia uzyskanie przez pacjenta zadośćuczynienia za zaistniałe zdarzenie medyczne. W świetle przepisów tej ustawy szpital nie ma możliwości wpłynięcia na stwierdzenie faktycznego zaistnienia takiego zdarzenia oraz na zasadność odszkodowania, a przede wszystkim na jego wysokość. Konsekwencją przepisów zawartych w ustawie będzie załamanie finansowe szpitali, które i tak borykają się z wieloma innymi problematycznymi kwestiami finansowymi.

Ponadto koszty takiego ubezpieczenia placówek leczniczych na terenach samorządowych będą w znacznym stopniu obciążać działalność tych podmiotów pozbawionych prawa do jakiegokolwiek rekompensaty, co będzie skutkowało poważnym niedofinansowaniem placówek leczniczych, a w dalszej perspektywie grozi ich zamknięciem.

Zagrożenie związane z pozbawieniem mieszkańców powiatów zabezpieczenia medycznego przynosi również obligatoryjne wykreślenie podmiotów leczniczych z rejestrów wojewodów, jeśli – zgodnie z przywołaną ustawą o działalności leczniczej – nie prześlą w terminie siedmiu dni podpisanej umowy o ubezpieczeniu szpitala od tak zwanych zdarzeń medycznych.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o przeanalizowanie opisanych kwestii i podjęcie działań zmierzających do poprawy prawnej sytuacji placówek leczniczych na terenach samorządowych po to, aby nie skutkowało to utratą przez nie płynności finansowej w wyniku realizacji przepisów wynikających z przytoczonych ustaw, które obowiązują te placówki.

Z poważaniem
Stanisław Iwan

Odpowiedź

Warszawa, 2012.05.07

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Stanisława Iwana – Senatora RP, przekazane przy piśmie znak BPS/043-09-332/12, dotyczące ubezpieczenia z tytułu zdarzeń medycznych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Wprowadzenie obowiązkowego ubezpieczenia podmiotów leczniczych prowadzących szpitale z tytułu zdarzeń medycznych, o których mowa w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr Dz Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) stworzyło nową drogę dochodzenia praw przez pacjenta, która pozwala na tańsze, prostsze uzyskanie odszkodowania na podstawie stwierdzenia przez komisje wojewódzka, iż miało miejsce zdarzenie medyczne. Z drugiej strony kwoty, które pacjent (spadkobierca) może uzyskać z tego tytułu są znacząco niższe od dochodzonych na drodze sądowej i ograniczone ustawowo. Zgodnie z art. 67k ust. 7 ustawy – maksymalna wysokość świadczenia (odszkodowania i zadośćuczynienia) w 12-miesięcznym okresie ubezpieczenia, w odniesieniu do wszystkich zdarzeń medycznych objętych ochroną ubezpieczeniową, wynosi 1.200.000 zł, z tym że w odniesieniu do jednego pacjenta w przypadku zakażenia, uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia pacjenta – wynosi 100.000 zł, a w przypadku śmierci pacjenta – wynosi 300.000 zł. Są to zatem rozwiązania korzystne zarówno dla pacjenta, jak i szpitala.

Zgodnie z przepisami o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, które uzyskały poparcie Pana Senatora, wojewódzkie komisje do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, zwane dalej „komisjami”, przeprowadzają postępowanie dowodowe na podstawie wniosków dowodowych wnoszonych przez strony postępowania (podobnie jak sąd powszechny, który w postępowaniu cywilnym nie zastępuje stron w zakresie wskazywania przez nie wniosków dowodowych). W tym zakresie do postępowania przed komisją stosuje się odpowiednio przepisy art. 227–237, art. 240–242, art. 244–257 i art. 258–273 Kodeksu postępowania administracyjnego. Komisja wydaje orzeczenie nie później niż w terminie 4 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się podmiotowi składającemu wniosek, kierownikowi podmiotu leczniczego prowadzącego szpital oraz ubezpieczycielowi.

W terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem podmiotowi składającemu wniosek, kierownikowi podmiotu leczniczego prowadzącego szpital oraz ubezpieczycielowi, przysługuje prawo złożenia do wojewódzkiej komisji umotywowanego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy komisja rozpatruje w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania. W rozpatrywaniu tego wniosku nie może uczestniczyć członek składu orzekającego, który brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Ponadto podmiot składający wniosek, podmiot leczniczy prowadzący szpital oraz ubezpieczyciel mogą, po wykorzystaniu drogi odwoławczej (wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo po upływie terminu do złożenia tego wniosku) wnieść skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia wojewódzkiej komisji. Skargę można oprócz wyłączenie na naruszeniu przepisów dotyczących postępowania przed wojewódzką komisją. W sprawie skargi orzeka, w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania, wojewódzka komisja w składzie 6-osobowym.

Zatem nie jest prawdą, iż podmiot prowadzący szpital nie ma wpływu na orzeczenie komisji, może on bowiem w trakcie postępowania przytaczać dowody wskazujące na bezpodstawność twierdzeń pacjenta, a w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654 z późn. zm.) wprowadziła obowiązek posiadania takiego ubezpieczenia od 1 stycznia 2012 r. W praktyce okazało się, że taki produkt ubezpieczeniowy oferuje tylko jeden ubezpieczyciel – PZU SA, a proponowane przez niego składki ubezpieczenia przekraczają możliwości finansowe podmiotów. W związku z tym większość podmiotów leczniczych prowadzących szpitale nie spełniła dotychczas obowiązku ubezpieczenia.

W związku z powyższym w opracowanym projekcie założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o działalności leczniczej, który był przedmiotem prac Komitetu Rady Ministrów w dniu 15 marca i 13 kwietnia br. i Rady Ministrów w dniu 2 maja br., proponuje się odejście od obligatoryjności w zakresie ubezpieczenia z tytułu zdarzeń medycznych. Oznacza to, że w przypadku braku polisy pełną odpowiedzialność z tytułu zdarzeń medycznych będą ponosiły podmioty lecznicze w granicach określonych w art. 67k ust. 7 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Takie rozwiązanie pozwoli na swobodę w decydowaniu przez zarządzającego podmiotem leczniczym, czy podmiot ten sam będzie ponosił odpowiedzialność wobec pacjentów, czy będzie to ubezpieczyciel w ramach umowy ubezpieczenia zawartej z tym podmiotem. Można zakładać, iż w miarę upływu czasu i analizy sytuacji w sferze zdarzeń medycznych (liczba wniosków, linia orzecznicza komisji) zwiększać się będzie liczba produktów ubezpieczeniowych oferowanych przez innych, niż PZU SA, ubezpieczycieli.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Haber

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Oświadczenie w sprawie projektu ustawy określającej strefy bezpieczeństwa przy elektrowniach wiatrowych.

Zwracam się do Pana Premiera o wyjaśnienie pewnej kwestii.

Zgłaszają się do mnie obywatele zaniepokojeni ekspansją farm wiatrowych. Szczególne wzburzenie wynika z faktu, że tego rodzaju inwestycje nierzadko są lokowane zbyt blisko siedlisk ludzkich czy na obszarach chronionych, na przykład Natura 2000. Inwestorzy często działają na granicy prawa, bez poszanowania ludzi i środowiska, jak również z naruszeniem praw dysponowania własnością na działkach sąsiednich, gdyż lokalizacja elektrowni wiatrowej nierzadko ogranicza możliwość zagospodarowania działek sąsiednich zgodnie z wolą ich właścicieli.

W związku z tym proszę o informację, czy rząd zamierza wystąpić z inicjatywą ustawodawczą, w której zostałyby określone warunki lokalizacji elektrowni wiatrowych, zakres potrzebnych uzgodnień i zgód, między innymi od właścicieli sąsiednich działek, którzy w wyniku lokalizacji tego typu inwestycji zostali ograniczeni w swoich prawach właścicielskich, a także z inicjatywą w zakresie ustawowego określenia minimalnej strefy bezpieczeństwa.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 18 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo Pani Marii Pańczyk-Pozdziej Wicemarszałka Senatu RP z dnia 16 kwietnia br. (znak: BPS/043-09-333/12) w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego na 9. posiedzeniu Senatu, które odbyło się w dniu 12 kwietnia br., w sprawie projektu ustawy określającej strefy bezpieczeństwa przy elektrowniach wiatrowych, uprzejmie przekazuję, co następuje.

Korzystając z prawnego instrumentu o charakterze prewencyjnym w zakresie ochrony środowiska, jakim jest **ocena oddziaływania na środowisko** (którego celem jest także m.in. ochrona warunków życia i zdrowia ludzi), służby podległe Ministrowi Środowiska zarówno na etapie planistycznym, jak i inwestycyjnym dokładają wszelkich starań, aby proces powstawania elektrowni wiatrowych przebiegał zgodnie z przyjętymi zasadami ochrony środowiska, w tym także ochrony zdrowia i warunków życia ludzkiego, celem jednoczesnego zagwarantowania odpowiedniego poziomu zachowania środowiska przyrodniczego oraz standardu życia społeczeństwa oraz umożliwienia rozwoju tej proekologicznej gałęzi energetyki.

Podczas procedury oceny oddziaływania na środowisko badane są oddziaływania elektrowni wiatrowych. Już na etapie planistycznym, związanym z zatwierdzeniem m.in. studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego konieczne jest przeprowadzenie **strategicznej oceny oddziaływania na środowisko**, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. 2008 Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zwanej dalej *ustawą ooś*. W ramach przedmiotowej procedury bada się wpływ ustaleń ww. dokumentów, m.in. na życie i zdrowie ludzkie, krajobraz, klimat, czy dobra materialne. Jednocześnie w postępowaniu takim zapewniony jest udział społeczeństwa, w ramach którego każdy zainteresowany ma prawo do składania uwag i wniosków, a właściwy organ administracji jest zobowiązany je rozpatrzyć przed przyjęciem dokumentu. Gwarantuje to uwzględnienie na wczesnym etapie interesów lokalnych społeczności oraz ochronę środowiska przed negatywnym oddziaływaniem elektrowni wiatrowych, z drugiej zaś strony pozwala na optymalny i zrównoważony rozwój odnawialnych źródeł energii.

Również na etapie związanym z realizacją poszczególnych projektów farm wiatrowych bierze się pod uwagę wpływ inwestycji na krajobraz, środowisko oraz lokalne społeczności. Zgodnie bowiem z §2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), zwanego dalej *rozporządzeniem*, **instalacje planowane na lądzie wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii, o łącznej mocy nominalnej elektrowni nie mniejszej niż 100 MW, lub instalacje planowane w obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej wykorzystujące siłę wiatru do produkcji energii, wymagają zawsze przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko**. Natomiast zgodnie z §3 ust. 1 pkt 6 *rozporządzenia* w przypadku instalacji wykorzystujących siłę wiatru do produkcji energii, o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m, których łączna moc jest mniejsza niż 100 MW, oraz wszystkich zlokalizowanych na obszarach objętych niektórymi formami ochrony przyrody na mocy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. z 2009 r., Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) obowiązek taki może zostać nałożony.

W ramach oceny oddziaływania na środowisko, która jest częścią postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, sporządzany jest raport o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko, którego zawartość określona została w art. 66 ust. 1 *ustawy ooś*, a który jest analizowany przez społeczeństwo i weryfikowany przez organy biorące udział w postępowaniu. W raporcie powinny zostać przeanalizowane skutki wynikające z realizacji, eksploatacji i likwidacji przedsięwzięcia w odniesieniu do poszczególnych elementów środowiska, w tym m. in. zdrowia i warunków życia ludzi, krajobrazu, klimatu akustycznego, siedlisk przyrodniczych, fauny (nietoperzy, ptaków), jak również obiektów i terenów objętych ochroną na podstawie ustawy o ochronie przyrody, w szczególności obszarów Natura 2000.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w przypadku, gdy przeprowadzana jest ocena oddziaływania na środowisko, będzie także związane z zapewnieniem możliwości udziału społeczeństwa. Zgodnie bowiem z art. 29 oraz art. 80 *ustawy ooś* każdy ma prawo do składania uwag i wniosków w ramach udziału społeczeństwa w postępowaniu, a organ administracji właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest zobowiązany je rozpatrzyć przed wydaniem decyzji.

W nawiązaniu do podnoszonych problemów pragnę zwrócić uwagę na niektóre aspekty oceny oddziaływania na środowisko prowadzonej w odniesieniu do farm wiatrowych, istotne z punktu widzenia lokalizacji tego rodzaju przedsięwzięć. Jednym z elementów analizowanych w trakcie oceny oddziaływania na środowisko jest **poziom natężenia hałasu** generowany przez tego rodzaju przedsięwzięcia. Organ badając wpływ farm wiatrowych na środowisko musi wziąć pod uwagę normy przewidziane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. *w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku* (Dz. U. Nr 120, poz. 826), na podstawie których może określić minimalną odległość takiej elektrowni od rodzajów zabudowy

wskazanych w tymże rozporządzeniu, tak aby nie doszło do przekroczenia dopuszczalnych poziomów natężenia hałasu. Bardzo ważnym elementem oceny oddziaływania na środowisko jest również **ocena oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000**. Stwierdzenie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000, powodować będzie odmowę zgody na jego realizację, chyba że spełnione zostaną przesłanki zawarte w art. 34 ustawy *o ochronie przyrody*.

Mając na uwadze powyższe należy zauważyć, że określenie odległości od obiektów mieszkalnych czy form ochrony przyrody, w jakiej można umieszczać farmy wiatrowe bez generowania negatywnych oddziaływań na ludzi czy środowisko przyrodnicze, zależy przede wszystkim od **indywidualnych parametrów technicznych planowanych turbin wiatrowych i uwarunkowań lokalnych**.

Mimo iż w krajach Unii Europejskiej stosowane są różne rozwiązania w zakresie ustanowienia minimalnej odległości elektrowni wiatrowej od zabudowań mieszkalnych, od rozwiązań ustanawiających sztywne odległości, po rozwiązania nakazujące każdorazowe uzależnienie takich pozwoleń od wyników postępowania w zakresie oceny oddziaływania na środowisko, należy w tym miejscu podkreślić, iż **wielkość i natężenie wpływu jakie elektrownie wiatrowe wywierają na otoczenie, oparte jest na wielu czynnikach**. Wskutek bardzo dużej ilości zmiennych, które stanowią o ostatecznym kształcie, natężeniu i wielkości generowanych przez tego typu przedsięwzięcia oddziaływań, wprowadzenie do polskiego prawa przepisów, określających bezwzględną odległość od omawianych obiektów, w jakiej powinny być lokalizowane turbiny wiatrowe, aby nie powodować negatywnych oddziaływań, nie wydaje się zasadne.

Zawarcie w aktach prawnych jakichkolwiek, chociażby przybliżonych, wartości parametru oddalenia od miejsca przeznaczonego do pobytu ludzi czy form ochrony przyrody, ze względu na brak wielu kluczowych i indywidualnych danych technicznych oraz środowiskowych, obarczone byłoby bardzo dużą niepewnością co do poprawności takiego rozwiązania. Dlatego każdorazowo odległość od zabudowań mieszkalnych, obiektów zabytkowych czy wszelkich elementów środowiska, w jakiej można zlokalizować siłownie wiatrowe, aby nie oddziaływały one negatywnie na ww. tereny, jest określana podczas procedury oceny oddziaływania na środowisko. Dopiero wówczas znane są kluczowe parametry zamierzenia inwestycyjnego, wykonywane są odpowiednie badania i prognozy, po analizie których możliwe będzie określenie wpływu planowanego przedsięwzięcia i rozstrzygnięcie w zakresie możliwości jego realizacji.

Powołując się na ustawę z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm., dalej jako: *ustawa*), uprzejmie informuję, że przepisy *ustawy* nie wprowadzają obowiązku ustanowienia wokół elektrowni wiatrowych stref ochronnych oraz nie regulują wymaganej odległości tego typu inwestycji od zabudowy mieszkalnej. **Postanowienia takie mogą być zawarte w akcie prawa miejscowego, jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego**. Gmina może bowiem, korzystając z władztwa planistycznego, w sposób swobodny określać przeznaczenie terenu i inne szczegółowe warunki lokalizowania poszczególnych typów inwestycji.

Jednocześnie w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy można wyznaczyć obszary, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich strefy ochronne związane z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu. Postanowienia te przenosi się do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego z uwagi na wymóg ich zgodności ze studium. Wymóg ten jednak nie obowiązuje w przypadku lokalizowania inwestycji na terenach nieobjętych planami miejscowymi. W takim przypadku podstawą lokalizowania inwestycji w postaci elektrowni wiatrowej jest decyzja o warunkach zabudowy, której wydanie następuje w przypadku spełnienia warunków określonych w przepisie art. 61 *ustawy*. Decyzja ta ma charakter związany, co oznacza, że w przypadku spełnienia warunków ustawowych organ nie może odmówić wydania pozytywnego dla inwestora rozstrzygnięcia.

Przepisy te nie naruszają postanowień ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 z późn. zm.), zakładającej prowadzenie odpowiednich postępowań zarówno w zakresie projektów planów miejscowych i studium, jak i pojedynczych przedsięwzięć, w tym lokalizowanych na podstawie decyzji o warunkach zabudowy.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Beata Jaczewska

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Zwracam się do Pana Premiera o wyjaśnienie pewnej kwestii.

W roku 2010 Mazowsze miało wśród szesnastu województw najwyższy dochód na głowę mieszkańca. Po opłaceniu ponad 900 milionów zł janosikowego spadło na ostatnie miejsce listy.

Obecny system zagraża unijnym dotacjom dla Mazowsza. Do sejmowej komisji samorządu terytorialnego został złożony wniosek zmierzający do zmniejszenia wpłat janosikowego tak, aby nie przekraczały 30% dochodów z podatku. Wnoszono też o podniesienie progów, od których naliczane są określone wpłaty do budżetu państwa. Dotychczasowy system jest nie do utrzymania, bo oznaczałoby to, że z powodu hipotetycznych dochodów na każdego mieszkańca Mazowsze nie otrzyma pieniędzy z Unii Europejskiej, a własne wytransferuje do innych regionów.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z zapytaniem, jak dalece zaawansowane są prace nad regulacjami, które umożliwią ograniczenie tak zwanego janosikowego, a także nad wprowadzeniem nowej reguły wydatkowej dla samorządów.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 21 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem z dnia 16 kwietnia br. nr BPS/043-09-333/12, skierowanym do Prezesa Rady Ministrów w sprawie ustosunkowania się do oświadczenia Pana senatora Jana Marii Jackowskiego, złożonego na 9. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12 kwietnia br., dotyczącego ograniczenia wpłat do budżetu państwa – stosownie do upoważnienia Prezesa Rady Ministrów – uprzejmie informuję.

Obecnie w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej prowadzone są prace nad dwoma projektami ustaw zmieniających ustawę o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, a mianowicie nad projektem obywatelskim (druk nr 19) i projektem komisyjnym (druk nr 230). Projekty te są rozpatrywane przez powołaną w tym celu Podkomisję nadzwyczajną.

Rozwiązania zaproponowane w obu projektach ustaw zmierzają do zmiany zasad ustalania wpłat do budżetu państwa i mają na celu przede wszystkim zmniejszenie wysokości tych wpłat. Zmiany zaproponowane w ww. projektach ustaw o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego nie obejmują zasad ustalania części wyrównawczej subwencji ogólnej dla gmin, powiatów i województw.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w dniu 14 lutego 2012 r. Rada Ministrów przyjęła Stanowisko wobec obywatelskiego projektu ustawy (druk nr 19). Mając na względzie potrzebę przeanalizowania systemu wpłat jednostek samorządu terytorialnego do budżetu państwa i ewentualnego skorygowania obecnie funkcjonującego

mechanizmu, Rada Ministrów, pomimo zastrzeżeń, zarekomendowała prowadzenie dalszych prac nad projektem we właściwych komisjach sejmowych. Natomiast Stanowisko wobec komisyjnego projektu ustawy (druk nr 230), jest w trakcie przygotowywania.

Odnosząc się do pytania dotyczącego zaawansowania prac nad wprowadzeniem nowej reguły wydatkowej dla samorządów, uprzejmie informuję, że rozwiązania zmierzające do ograniczenia deficytu sektora samorządowego, które są wynikiem szerokich konsultacji ze stroną samorządową, zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 15 marca 2012 r., były już przedmiotem uzgodnień międzyresortowych. Obecnie trwają prace o charakterze legislacyjnym, a następnie projekt ustawy zostanie skierowany do rozpatrzenia przez Komitet Rady Ministrów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Hanna Majszczyk

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Zwracam się do Pana Premiera o wyjaśnienie następującej kwestii.

Zapisy regulujące uciążliwość zapachów, czyli tak zwana ustawa odorowa, nie miały dotąd szczęścia w parlamencie. Prace prowadzone są już od lat, ale nic z nich nie wynika. Docierają do mnie liczne sygnały będące wyrazem zaniepokojenia ludzi mieszkających w bezpośredniej bliskości ognisk emisji przykrych zapachów. Szczególne zaniepokojenie budzi brak regulacji prawnych, które określiłyby konkretne normy związane z emisją zapachów.

W tym kontekście zwracam się do Pana Premiera z pytaniem, czy rząd zamierza wystąpić z inicjatywą legislacyjną w tym zakresie – jeśli tak, to kiedy to nastąpi, a jeśli nie, to dlaczego.

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 21 czerwca 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego, złożone na 9. posiedzeniu Senatu RP w dniu 12.04.2012 r. w sprawie zapisów regulujących uciążliwość zapachów, w załączeniu przekazuję stosowne wyjaśnienia wraz z załoženiami do projektu ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
Piotr Grzegorz Woźniak

Odpowiedź na oświadczenie złożone przez senatora Jana Marię Jackowskiego, przekazane pismem z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak: BPS/043-09-333/12, dotyczące uregulowania prawnego problemu uciążliwości zapachów.

Uprzejmie informuję, że obecnie w Ministerstwie Środowiska trwają prace nad projektem założeń do ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwości zapachowej. Na tej bazie przygotowany zostanie projekt ustawy o przeciwdziałaniu uciążliwościom zapachowym. Następnie zostanie on poddany procesowi legislacyjnemu.

Zwracam uwagę na fakt, że wprowadzanie substancji zapachowoczynnych już obecnie jest regulowane. Działania w sprawie ograniczenia uciążliwości zapachowej mogą być realizowane na podstawie innych, już obowiązujących przepisów:

- 1) zgodnie z art. 362 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Poś, jeżeli podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, organ ochrony środowiska może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek ograniczenia jego oddziaływania na środowisko, a w przypadku pogorszenia stanu środowiska spowodowanego działalnością podmiotu, przywrócenia środowiska do stanu właściwego;
- 2) na podstawie art. 378 ust. 1 ustawy Poś, organem ochrony środowiska, właściwym w sprawie, o której mowa powyżej, jest starosta;
- 3) zgodnie z art. 363 ustawy Poś, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko.

Kwestie mające związek z emisją substancji uciążliwych zapachowo zawarte są także w regulacjach dotyczących ograniczania negatywnego wpływu produkcji zwierzęcej (fermy drobiu, trzody chlewnej) na otoczenie, określonych w następujących aktach prawnych:

- 1) ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 147, poz. 1033) – reguluje zasady postępowania z nawozami naturalnymi;
- 2) rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie szczególnych wymagań, jakim powinny odpowiadać programy działań mających na celu ograniczanie odpływu azotu ze źródeł rolniczych (Dz. U. z 2003 r. Nr 4, poz. 44), wydane na podstawie ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 z późn. zm.).

Ponadto, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.):

- 1) Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej wydał rozporządzenie z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 132, poz. 877, zm. Dz. U. z 2009 r. Nr 108, poz. 907) (w szczególności fermy drobiu, trzody chlewnej, bydła), które reguluje także sprawy związane z konstrukcją i usytuowaniem obiektów budowlanych (zbiorniki i płyty na odchody zwierzęce), w których prowadzona jest produkcja zwierzęca;
- 2) Minister Gospodarki wydał rozporządzenie z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063).

Dodatkowo funkcjonuje tzw. Kodeks dobrej praktyki rolniczej określający zasady i procedury takich działań jak, prowadzenie intensywnej hodowli i nawożenie z wykorzystaniem naturalnych nawozów.

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
Piotr Grzegorz Woźniak

Oświadczenie senatora Jana Marii Jackowskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Zwracam się do Pana Premiera o wyjaśnienie następującej kwestii.

Zgodnie z art. 18 i 19 ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych w bieżącym 2012 r. przypada termin weryfikacji wysokości świadczeń rodzinnych oraz progów dochodowych, od których uzależnione jest prawo do świadczeń rodzinnych. Z uwagi na fakt, iż progi dochodowe dotyczące świadczeń rodzinnych nie były weryfikowane od 2004 r., podstawowy instrument służący wspieraniu rodziny wychowującej dzieci zatracą swoje przeznaczenie i celowość.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o pochylenie się nad wspomnianym problemem i pozytywne jego rozwiązanie: powrót do pierwotnych założeń, w których kryteria dochodowe miały być powiązane z minimalnym wynagrodzeniem za pracę, oraz natychmiastowe zrównanie kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych z minimalnym wynagrodzeniem za pracę.

Brakuje waloryzacji kryterium dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych – od 1 maja 2004 r. jest ono na poziomie 540 zł brutto. Weryfikacja wysokości świadczeń i progów dochodowych powinna stać się sprawą priorytetową, gdyż ze względu na nieweryfikowanie wysokości progów dochodowych od początku wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych z roku na rok coraz mniejsza liczba beneficjentów ma możliwość skorzystania ze wsparcia, a przyczyną tego stanu rzeczy wcale nie jest znacząca poprawa sytuacji finansowej rodzin.

Należy zwrócić uwagę na fakt, iż wysokość progów dochodowych obowiązujących w udzielaniu wsparcia z pomocy społecznej jest niższa niż wysokość minimum egzystencji – miernika skrajnego ubóstwa, czyli koszyka dóbr niezbędnych do podtrzymania funkcji życiowych człowieka i jego sprawności psychofizycznej. Wspomniane minimum uwzględnia jedynie te potrzeby, których zaspokojenie nie może być odłożone w czasie, a konsumpcja niższa od określonego tam poziomu prowadzi do biologicznego wyniszczenia i zagrożenia życia.

Czy w cywilizowanym, położonym w centrum Europy państwie obywatel musi sięgać biologicznej degradacji, aby zasłużyć na wsparcie i zainteresowanie swoją sytuacją?

Jan Maria Jackowski

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 14 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak: BPS/043-09-333/12 dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego podczas 9. posiedzenia Senatu w sprawie wysokości progów dochodowych obowiązujących przy udzielaniu wsparcia z pomocy społecznej (w treści oświad-

czenia jest mowa zarówno o świadczeniach rodzinnych, jak i o świadczeniach z pomocy społecznej), uprzejmie informuję.

Od szeregu lat polski system wsparcia materialnego rodzin z dziećmi na utrzymaniu, finansowany z budżetu państwa, kierowany jest do rodzin o niskich dochodach. W systemie tym podstawową rolę pełnią świadczenia rodzinne przyznawane na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 139, poz. 992 z późn. zm.) – są to zasiłki rodzinne z dodatkami oraz świadczenia opiekuńcze, zaś rolę uzupełniającą pełnią świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Kryterium dochodowe uprawniające do zasiłków rodzinnych wynosi 504,00 zł netto na osobę, a w przypadku rodzin wychowujących dziecko niepełnosprawne kryterium to podwyższone jest do 583,00 zł netto.

Weryfikacja kwot świadczeń rodzinnych i wysokości kryteriów dochodowych, zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 139, poz. 992 z późn. zm.), odbywa się co trzy lata, z uwzględnieniem wyników badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin. Próg wsparcia dochodowego rodzin bada i przedstawia Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. Ostatnia weryfikacja była przeprowadzona w 2009 roku, w wyniku której Rada Ministrów podjęła decyzję o podwyższeniu od 1 listopada 2009 roku wysokości zasiłku rodzinnego (wzrósł o ponad 42%) oraz wysokości świadczenia pielęgnacyjnego (wzrosło o ok. 24%). Kolejna weryfikacja kwot świadczeń rodzinnych i wysokości kryteriów dochodowych uprawniających do zasiłków rodzinnych, zgodnie z art. 18 ustawy o świadczeniach rodzinnych będzie przeprowadzona w 2012 roku, a uchwalone w jej wyniku zmiany obowiązują od 1 listopada 2012 roku.

Należy stwierdzić, że pomimo niepodwyższenia w toku dotychczasowych weryfikacji kwot kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych, zmiany, które weszły w życie w latach 2009–2010 znacznie zwiększyły wysokość środków kierowanych do rodzin korzystających ze świadczeń rodzinnych. Wzrost wysokości zasiłku rodzinnego oznaczał bowiem również wzrost kwoty dopuszczalnego przekroczenia wysokości kryteriów dochodowych bez utraty prawa do świadczeń rodzinnych dla rodzin, które już korzystały z tych świadczeń. Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych, w przypadku gdy dochód rodziny w przeliczeniu na osobę w rodzinie lub dochód osoby uczącej się przekracza kwotę uprawniającą daną rodzinę lub osobę uczącą się do zasiłku rodzinnego o kwotę niższą lub równą kwocie odpowiadającej najniższemu zasiłkowi rodzinnemu przysługującemu w okresie, na który jest ustalany, zasiłek rodzinny przysługuje, jeżeli przysługiwał w poprzednim okresie zasiłkowym (np. dla czteroosobowej rodziny wychowującej dziecko niepełnosprawne dochód rodziny może być wyższy o 272 zł). Jednocześnie w przypadku przekroczenia kryterium dochodowego w kolejnym okresie zasiłkowym zasiłek rodzinny nie przysługuje.

Od 1 stycznia 2010 roku, na podstawie art. 13 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz. U. Nr 219, poz. 1706), zostało zniesione kryterium dochodowe przy ubieganiu się o prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, przysługującego m.in. rodzicom opiekującym się dzieckiem niepełnosprawnym wymagającym szczególnej pielęgnacji (wskazania co do konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji), którzy w związku z tą opieką zrezygnowali z pracy lub jej nie podejmują.

W 2012 roku planowana jest kolejna weryfikacja kwot świadczeń rodzinnych i wysokości kryteriów dochodowych. W budżecie na 2012 rok zaplanowano wyższe o ok. 730 mln zł, niż w 2011 roku, środki na świadczenia rodzinne i świadczenia z funduszu alimentacyjnego (rezerwa celowa cz. 83 poz. 34), m.in. w związku z planowaną ustawową weryfikacją kwot świadczeń rodzinnych i wysokości kryteriów dochodowych. Decyzję w sprawie podwyższenia kwot kryteriów dochodowych i kwot świadczeń rodzinnych Rada Ministrów uzgadnia z Trójstronną Komisją do Spraw Społeczno-Gospodarczych. Zgodnie z art. 19 ust. 4 i 5 ww. ustawy wysokość kryterium dochodo-

wego i kwot świadczeń rodzinnych, które będą obowiązywać od 1 listopada 2012 roku ogłoszona zostanie do dnia 15 sierpnia br.

Zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 roku Nr 175, poz. 1362 z późn. zm.), w 2012 roku przypada również termin przeprowadzenia okresowej weryfikacji kryteriów dochodowych oraz niektórych świadczeń przyznawanych na podstawie przepisów o pomocy społecznej. Zweryfikowane kryteria dochodowe oraz kwoty niektórych świadczeń z pomocy społecznej ogłoszone zostaną do dnia 15 lipca br. i obowiązywać będą od 1 października 2012 roku.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
z up. Jacek Męcina
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Kazimierza Kleiny

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

8 lipca 2010 r. i 4 lutego 2011 r. zwracałem się do ministra infrastruktury z kolejnymi oświadczeniami senatorskimi, wyrażając obawy co do jakości materiałów budowlanych wykorzystywanych w obecnie realizowanych programach infrastrukturalnych. Otrzymywałem z resortu uspokajające odpowiedzi. Na przykład w piśmie TAleb/0701/896/11 z 23 lutego 2011 r. piszący do marszałka Senatu z upoważnienia ministra infrastruktury podsekretarz stanu Radosław Stępień informował, że opracowany i realizowany przez GDDKiA „system kontroli jakości inwestycji na drogach krajowych jest efektywny i sprawdza się”. Dalej zapewniał, iż „inwestycje realizowane w tej chwili są dokładnie kontrolowane już na etapie prac wstępnych, a potem regularnie z postępowaniem robót”.

Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, czy w świetle doniesień prasowych o znacznej liczbie uszkodzeń nawierzchni (pęknięć) odkrytych po ostatniej zimie na nowych drogach nadal w opinii resortu system kontroli jakości działa perfekcyjnie i pozwala unikać zagrożeń? Czy jakość materiałów wykorzystanych do budowy nowych dróg wciąż nie budzi wątpliwości? Mój niepokój jest potęgowany faktem, iż według mediów firma, która pełniąc rolę jednego z dominujących dostawców kruszyw, podjęła się również zadań realizacji inwestycji na autostradzie, ma właśnie upaść.

Kazimierz Kleina

Odpowiedź

Warszawa, 14 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana senatora Kazimierza Kleiny z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie jakości stosowanych materiałów budowlanych w kontekście występowania pęknięć nawierzchni dróg, przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Realizacja inwestycji infrastrukturalnej jest z natury przedsięwzięciem skomplikowanym pod względem zarówno proceduralnym jak i technicznym, angażującym znaczące środki finansowe oraz wymagającym dużych nakładów czasowych. Budowane drogi mają służyć użytkownikom przez wiele lat. Konstruktorzy dążą do tego, aby trwałość nawierzchni drogowych wynosiła 20–30 lat. W Polsce przyspieszone niszczenie dróg następuje najczęściej z powodu poruszania się po nich pojazdów przeciążonych. Do niedawna typowa technologia budowy nawierzchni drogowych w Polsce była technologią nawierzchni podatnych – asfaltowych. Doświadczenia z tytułu budowanych w Polsce nawierzchni sztywnych – betonowych, czy też nawierzchni z asfaltu w technologii WMS (o podwyższonym module sztywności mieszanek mineralno-bitumicznych) są niewielkie. Jednocześnie zalety tych nawierzchni, takie jak większa trwałość i brak zjawiska koleinowania oraz odporność nawet na bardzo wysokie obciążenia osi przemawiają za ich stosowaniem.

Odnosząc się do kwestii spękań i szczelin jakie pojawiły się na nowo budowanych odcinkach autostrad, informuję, iż pod wpływem bardzo niskich temperatur, w naj-słabszym miejscu konstrukcji, a więc najczęściej tam, gdzie nie została uszczelniona przerwa technologiczna lub nacięcie piłą było zbyt głębokie, zostało zainicjowane spękanie. Pojawił się tzw. efekt karbu, czyli osłabiono konstrukcję nawierzchni. Spiętrzenie naprężeń doprowadziło do niekontrolowanego rozciągnięcia nawierzchni, w rezultacie powstały spękania. Z ustaleń technologów Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad wynika, iż spękań można było uniknąć poprzez oczyszczenie krawędzi nawierzchni po zakończonym etapie pracy, równe i odpowiednio głębokie docięcie krawędzi nawierzchni, uszczelnienie przerwy technologicznej, pilnowanie czystości na budowie i niedopuszczenie do poruszania się ciężkich pojazdów po niepełnej konstrukcji.

Nośność konstrukcji nawierzchni jest związana z charakterystyką warstwy wiążącej oraz warstw podbudowy. Z punktu widzenia trwałości asfaltowych nawierzchni drogowych coraz większe uznanie znajduje koncepcja polegająca na tworzeniu bardzo trwałej i odpornej na obciążenie od ruchu samochodowego podbudowy połączonej z warstwą wiążącą. Tak utworzony zespół warstw jest przykrywany cienką warstwą ścieralną odporną na koleinowanie. Mieszanka mineralno-asfaltowa o takiej charakterystyce, przeznaczona na warstwę podbudowy i warstwę wiążącą, została po raz pierwszy opracowana we Francji pod nazwą EME (enrobe a module eleve – mieszanka o wysokim module sztywności). Jest to rozwiązanie, które łączy ze sobą dwie przeciwstawne cechy: odporność na koleinowanie i równocześnie bardzo dużą odporność na zmęczenie dzięki zastosowaniu bardzo twardego, specjalnego asfaltu. Zastosowane technologie wykonania przedmiotowych nawierzchni były poprzedzone odpowiednimi badaniami i nie wynikało z nich, że wystąpią obecnie obserwowane zjawiska (pęknięcia). Trwałość zmęczeniowa nawierzchni, modyfikacja asfaltów, właściwości przeciwpoślizgowe i podobne zagadnienia są przedmiotem wielu projektów realizowanych w laboratoriach drogowych w jednostkach naukowo-badawczych, w tym również w Instytucie Badawczym Dróg i Mostów.

Należy zaznaczyć, iż technologia WMS (podwyższony moduł sztywności mieszanek mineralno-bitumicznych) określona przez GDDKiA została z powodzeniem zastosowana na wielu odcinkach dróg np. na odcinku A2 Konin – Dąbie, obwodnicy Gniezna czy drodze krajowej Nr 92 Poznań – Iwno. Na ww. inwestycjach spękania nie wystąpiły. Głównym powodem zastosowania ww. mieszanki do budowy dróg w Polsce, była konieczność uniknięcia koleinowania się dróg.

Jednocześnie informuję, iż Ministerstwo Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w zakresie swojej właściwości merytorycznej poprzez określanie kierunków rozwoju sieci drogowej oraz wydawanie przepisów techniczno-budowlanych i eksploatacyjnych dotyczących dróg i drogowych obiektów inżynierskich stwarza odpowiednie warunki do przygotowania i realizacji projektów infrastrukturalnych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do ministra transportu, budownictwa i gospodarki morskiej Sławomira Nowaka

Szanowny Panie Ministrze!

Media niedawno donosiły, iż zdecydował Pan o obsadzeniu zarządu PKP w drodze sformalizowanego, profesjonalnego, obiektywnego postępowania przeprowadzonego przez wyspecjalizowaną firmę zajmującą się sprawami kadrowymi.

Ponieważ powołany został nowy zarząd, proszę o informacje o następujących sprawach.

Jaka firma wspierała Pana w postępowaniu prowadzącym do wyboru nowego zarządu? Jakie kryteria zostały zastosowane? Ilu kandydatów brało udział w postępowaniu? Jakie względy, kryteria, zadecydowały o wyborze każdej z trzech osób zasiadających obecnie w zarządzie PKP SA?

*Z poważaniem
Stanisław Kogut*

Odpowiedź

Warszawa, 20 kwietnia 2012 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

ustosunkowując się do oświadczenia złożonego przez Senatora, Pana Stanisława Koguta, podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r., w sprawie wyboru nowego składu Zarządu PKP SA, przesłanego przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 r., Nr BPS/043-09-335/12, uprzejmie informuję, co następuje.

Mając na względzie istotne znaczenie PKP SA dla funkcjonowania spółek Grupy PKP oraz realizacji koncepcji modernizacji i rozwoju sektora kolejowego w Polsce, Minister Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej w styczniu 2012 r. zwrócił się do Rady Nadzorczej PKP SA o zatrudnienie doradców, zadaniem których było wspieranie procedury wyłonienia nowego składu Zarządu Spółki. Wobec faktu, że czynności poprzedzające wybór obecnych Członków Zarządu PKP SA prowadzone były przez Radę Nadzorczą Spółki ewentualne pytania odnośnie do przebiegu przedmiotowej procedury i podejmowanych w jej trakcie decyzji powinny być kierowane do Przewodniczącego Rady Nadzorczej PKP SA.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA TRANSPORTU,
BUDOWNICTWA
I GOSPODARKI MORSKIEJ
Andrzej Massel
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Laseckiego

skierowane do ministra administracji i cyfryzacji Michała Boniego

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z dyrektywą UE 2006/112/WE państwa członkowskie mogą stosować obniżoną stawkę VAT w odniesieniu do książek, dzienników i periodyków zapisanych na wszystkich nośnikach fizycznych. Przepisy te nie przewidują takiej możliwości w odniesieniu do e-booków. Zgodnie z obowiązującymi przepisami elektroniczne książki zalicza się do usług świadczonych drogą elektroniczną i w tym przypadku wspomniane przepisy o obniżonej stawce VAT nie znajdują zastosowania. Przedmiotowa kwestia staje się coraz większym problemem oraz budzi duży niepokój w środowiskach czytelników, wydawców oraz dystrybutorów.

Czy ministerstwo poszukuje rozwiązania legislacyjnego, które pozwoliłoby jasno określić sytuację prawną elektronicznych książek w stosunku do ich kopii zapisanych na fizycznych nośnikach i umożliwiłoby obniżenie podatku VAT z 23% do 5%, a tym samym likwidację dyskryminowania dystrybucji książek w formie elektronicznej? W dobie cyfryzacji wydaje się niekonkurencyjne rozwiązanie, dzięki któremu dystrybutorzy e-treści zarejestrowani w innych krajach niż Polska (np. we Francji czy w Luksemburgu) mogą sprzedawać przez internet elektroniczne publikacje w cenie na starcie niższej o około 15–20% od cen polskich przedsiębiorców tylko ze względu na różną stawkę VAT.

Uprzejmie proszę o informację, czy ministerstwo prowadzi prace mające na celu zrównanie VAT na e-książki z VAT na tradycyjne książki. Czy Pan Minister jest zwolennikiem zrównania stawek VAT na książki i publikacje w tradycyjnej papierowej formie ze stawkami na e-publicacje?

Z poważaniem
Jarosław Lasecki

**Odpowiedź
PODSEKREটারZA STANU
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI**

Warszawa, 5 czerwca 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu RP z dnia 16 kwietnia 2012 roku (znak: BPS/043-09-336/12) przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Jarosława Laseckiego podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 roku w sprawie zrównania stawek podatku VAT na książki w postaci elektronicznej oraz papierowej uprzejmie informuję, iż Minister Administracji i Cyfryzacji pozytywnie odnosi się do przedmiotowego zagadnienia. Podobne stanowisko wyraził Komitet Rady Ministrów ds. Cyfryzacji opiniując pro-

jekt Strategii Rozwoju Kapitału Społecznego oraz uwagi odnoszące się do wspomnianej kwestii. Jednocześnie informuję, iż Komitet poddał pod rozagę uwzględnienie w wymienionym dokumencie zapisów umożliwiających analogiczne traktowanie e-booków i książek papierowych w zakresie opodatkowania podatkiem VAT.

Z poważaniem

Andrzej Ręgowski

Oświadczenie senatora Jarosława Laseckiego

skierowane do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z dyrektywą UE 2006/112/WE państwa członkowskie mogą stosować obniżoną stawkę VAT w odniesieniu do książek, dzienników i periodyków zapisanych na wszystkich nośnikach fizycznych. Przepisy te nie przewidują takiej możliwości w odniesieniu do e-booków. Zgodnie z obowiązującymi przepisami elektroniczne książki zalicza się do usług świadczonych drogą elektroniczną i w tym przypadku wspomniane przepisy o obniżonej stawce VAT nie znajdują zastosowania. Przedmiotowa kwestia staje się coraz większym problemem oraz budzi duży niepokój w środowiskach czytelników, wydawców oraz dystrybutorów.

Czy ministerstwo poszukuje rozwiązania legislacyjnego, które pozwoliłoby jasno określić sytuację prawną elektronicznych książek w stosunku do ich kopii zapisanych na fizycznych nośnikach i umożliwiłoby obniżenie podatku VAT z 23% do 5%, a tym samym likwidację dyskryminowania dystrybucji książek w formie elektronicznej? W dobie cyfryzacji wydaje się niekonkurencyjne rozwiązanie, dzięki któremu dystrybutorzy e-treści zarejestrowani w innych krajach niż Polska (np. we Francji czy w Luksemburgu) mogą sprzedawać przez internet elektroniczne publikacje w cenie na starcie niższej o około 15–20% od cen polskich przedsiębiorców tylko ze względu na różną stawkę VAT.

Uprzejmie proszę o informację, czy ministerstwo prowadzi prace mające na celu zrównanie VAT na e-książki z VAT na tradycyjne książki. Czy Pan Minister jest zwolennikiem zrównania stawek VAT na książki i publikacje w tradycyjnej papierowej formie ze stawkami na e-publikacje?

Z poważaniem
Jarosław Lasecki

Odpowiedź

Warszawa, 15 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 16 kwietnia 2012 r. znak: BPS/043-09-337/12, przy którym przesłane zostało oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jarosława Laseckiego podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r. w sprawie rozważenia możliwości wprowadzenia jednolitej stawki podatku VAT stosowanej do dostawy książek wydanych na nośnikach fizycznych oraz książek oferowanych w formie zapisu cyfrowego (e-booki), uprzejmie informuję.

Różnorodność form utrwalania oraz dostarczania publikacji książkowych prowadzi do określonych konsekwencji na gruncie podatku od towarów i usług. Dla potrzeb rzetelnego przedstawienia problemu uprzejmie informuję, że obok tradycyjnej, drukowanej formy książek, występują również książki zapisane w formie elektronicznej (cyfrowej). Te ostatnie mogą z kolei być dostarczane na fizycznych nośnikach danych cyfrowych (np. dyskach, taśmach) lub w formie transferu danych przez Internet.

Podkreślenia wymaga, iż to właśnie forma dostarczania publikacji książkowych, a nie forma ich utrwalenia, stanowi podstawę odmiennego traktowania na gruncie przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054) – zwanej dalej „ustawą o VAT”.

Na podstawie art. 41 ust. 2a ustawy o VAT, do katalogu towarów opodatkowanych stawką 5%, zostały zaliczone towary wymienione w załączniku nr 10 do ustawy o VAT, w tym książki drukowane, książki wydawane na dyskach, taśmach i innych nośnikach, oznaczone stosowanymi na podstawie odrębnych przepisów symbolami ISBN (poz. 32 i 33 załącznika nr 10). Natomiast w odniesieniu do książek przesyłanych przez Internet, jako usług świadczonych drogą elektroniczną, obowiązuje podstawowa stawka VAT, która obecnie wynosi w Polsce 23%.

Sformułowanie przepisów prawa krajowego w sposób przedstawiony powyżej jest bezpośrednią pochodną regulacji unijnych, do przestrzegania których Polska jest bezwzględnie zobowiązana, w szczególności w obliczu harmonizacji systemu podatku od wartości dodanej w obrębie państw należących do Unii Europejskiej.

Na gruncie przepisów dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347, z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.), dostawa towarów i świadczenie usług podlegają, co do zasady, opodatkowaniu według stawki podstawowej. Jednakże na mocy art. 98 ust. 2 tej dyrektywy państwa członkowskie mogą stosować obniżoną stawkę VAT w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku III do dyrektywy. W punkcie 6 ww. załącznika zostało wymienione dostarczanie książek oraz podobnych materiałów drukowanych.

Należy jednocześnie podkreślić, iż na mocy dyrektywy Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do miejsca świadczenia usług (Dz. Urz. UE L 44, z 20.2.2008, str. 11), do ww. art. 98 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE zostało wprowadzone zastrzeżenie, iż „stawki obniżone nie mają zastosowania do usług świadczonych drogą elektroniczną”. Z kolei zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2011, str. 1), do „usług świadczonych drogą elektroniczną”, o których mowa w dyrektywie 2006/112/WE, należą usługi świadczone za pomocą Internetu lub sieci elektronicznej, których świadczenie – ze względu na ich charakter – jest zasadniczo zautomatyzowane i wymaga minimalnego udziału człowieka, a ich wykonanie bez wykorzystania technologii informacyjnej jest niemożliwe. Do powyższej kategorii usług zostały wprost zaliczone usługi polegające na dostarczaniu obrazów, tekstu i informacji oraz udostępnianiu baz danych, w tym zawartości książek w formie cyfrowej i innych publikacji elektronicznych (art. 7 ust. 2 lit. f ww. rozporządzenia i załącznik I pkt 3 lit. c do tego rozporządzenia, w związku z pkt 3 załącznika II do dyrektywy 2006/112/WE).

Mając na uwadze brzmienie przytoczonych przepisów prawa Unii Europejskiej należy stwierdzić, iż w obecnym stanie prawnym odmiennie sformułowanie krajowych regulacji dotyczących stawek podatku VAT nie jest możliwe bez złamania międzynarodowych zobowiązań państwa polskiego.

Wszelkie działania państw członkowskich, które nie znajdują oparcia w przepisach prawa unijnego, a tym bardziej są z nimi sprzeczne, narażają te państwa na wszczęcie przez Komisję Europejską postępowania naruszeniowego w zakresie niezgodnego z postanowieniami prawa unijnego stosowania przepisów VAT. Niezastosowanie się przez państwo członkowskie do zaleceń Komisji skutkuje, co do zasady, skierowaniem sprawy przed Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a to może wiązać się z określonymi sankcjami finansowymi.

Odnosząc się do wskazanych przypadków obniżenia stawki VAT na ww. usługi przez niektóre państwa członkowskie, z opublikowanej na stronie internetowej Komisji Europejskiej tabeli stawek VAT obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej w 2012 r. wynika, iż Francja i Luksemburg jako jedyne z 27 państw członkowskich zdecydowały się na zastosowanie w tym zakresie stawek

obniżonych. Pozostałe państwa niezmiennie stosują do sprzedaży e-booków stawkę podstawową. Należy wskazać, że Minister Finansów RP nie jest instytucją uprawnioną do oceny rozwiązań stosowanych w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Dodatkowo wskazać należy, że w dniu 6 grudnia 2011 r. został opublikowany Komunikat Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie przyszłości podatku VAT – *W stronę prostszego, solidniejszego i wydajniejszego systemu podatku VAT* (COM (2011) 851). Komunikat ten nie ma mocy wiążącej i stanowi dokument pozalegisłacyjny, w którym Komisja Europejska przedstawiła wyłącznie swoją koncepcję zmiany systemu VAT. W dokumencie tym Komisja zapowiedziała dokonanie w 2012 r. oceny istniejącej struktury stawek podatku VAT (przy założeniu m.in., że „podobne towary i usługi powinny podlegać takiej samej stawce podatku VAT, przy czym należy w tej mierze wziąć pod uwagę postęp technologiczny, tak aby uzyskać zbieżność pomiędzy środowiskiem *on-line* i światem fizycznym”), a następnie, po przeprowadzeniu stosownych konsultacji, wystąpienie do końca 2013 r. z projektem legislacyjnym. Podkreślić jednak należy, że jakakolwiek zmiana dyrektywy VAT wymaga jednomyślności wszystkich państw członkowskich.

Zatem odpowiadając na pytanie Pana Senatora dotyczące planów wprowadzenia preferencyjnej stawki podatku VAT na e-booki przesyłane przez Internet uprzejmie informuję, iż jakiegokolwiek ewentualne zmiany w opodatkowaniu książek elektronicznych w Polsce będą możliwe po stworzeniu podstaw prawnych do takiego działania na szczeblu unijnym.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Maciej Grabowski

Oświadczenie senatora Jarosława Laseckiego

skierowane do ministra sprawiedliwości Jarosława Gowina

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego dotarła informacja o sytuacji mającej miejsce podczas ostatnich wyborów samorządowych.

Jedna z kandydatek na radną w Lublińcu przekroczyła limit wydatków na kampanię wyborczą, wynikający z art. 83e ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw. Podczas postępowania sądowego radna ta oświadczyła, iż nie miała wiedzy o wysokości środków finansowych przeznaczonych na kampanię wyborczą, którą organizował jej mąż! Sąd uznał jej oświadczenie, oddalając tym samym pozew.

Czy w związku z tym przepisy ordynacji wyborczej są nieprecyzyjne? Czy przepisy powinny zostać zaktualizowane, tak aby uniknąć sytuacji, w której prawdopodobieństwo prowadzenia kampanii wyborczej przez członków rodziny poza ustalonymi limitami wydatków nie powoduje żadnych skutków dla kandydata?

*Z poważaniem
Jarosław Lasecki*

Odpowiedź

Warszawa, 7 maja 2012 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 r. (znak: BPS/043-09-338/12), oświadczenia złożonego przez pana senatora Jarosława Laseckiego podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r., uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż oświadczenie dotyczy materii prawa wyborczego. Minister Sprawiedliwości nie jest jednak organem właściwym w zakresie sprawowania nadzoru nad prawem wyborczym, a także w kwestiach związanych ze stosowaniem i interpretacją poszczególnych przepisów uprzednio obowiązującej ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1190, z późn. zm.), która utraciła moc na podstawie art. 10 pkt 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 113, z późn. zm.). Zgodnie bowiem z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.) Minister Sprawiedliwości jest właściwy w zakresie spraw:

- 1) sądownictwa;
- 2) prokuratury, notariatu, adwokatury i radców prawnych, w zakresie wynikającym z przepisów odrębnych;
- 3) wykonywania kar oraz środków wychowawczych i środka poprawczego orzeczonego przez sądy oraz sprawy pomocy postpenitencjarnej;
- 4) tłumaczy przysięgłych.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż stosownie do art. 157 §1 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.), to Państwowa Komisja Wyborcza jest stałym najwyższym organem wyborczym właściwym w sprawach przeprowadzania wyborów i referendum. Do jej zadań w sprawach związanych z przeprowadzeniem wyborów należy m.in. sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem prawa wyborczego (art. 160 §1 pkt 1 Kodeksu wyborczego).

Z wyrazami poważania

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Królikowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Marka Martynowskiego

skierowane do minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej

Szanowna Pani Minister!

Biblioteka imienia Zielińskich Towarzystwa Naukowego Płockiego na skutek decyzji Pani ministerstwa po raz pierwszy od kilkudziesięciu lat nie otrzymała żadnych środków z budżetu państwa na swoją działalność w 2012 r. Decyzja ta pociąga za sobą konieczność zamknięcia jedynej w Płocku i na Mazowszu (poza Warszawą) biblioteki naukowej, która posiada czterysta tysięcy woluminów i piętnaście tysięcy starodruków wchodzących w skład narodowego zasobu bibliotecznego. Założona w 1820 r., jest siódmą z kolei wśród najstarszych bibliotek w Polsce. Posiada status biblioteki naukowej. Należy również do elitarnego grona pięćdziesięciu pięciu bibliotek tworzących narodowy zasób biblioteczny. Ze względu na wysoką liczbę studiujących w Płocku Biblioteka imienia Zielińskich TNP spełnia funkcję międzyuczelnianej biblioteki studenckiej. Profilem uzupełnia się i ściśle współpracuje z innymi płockimi bibliotekami, czyli z bibliotekami Szkoły Wyższej imienia Pawła Włodkowica w Płocku i filii Politechniki Warszawskiej, z Książnicą Płocką i Biblioteką Pedagogiczną. Korzysta z niej kadra naukowa płockich uczelni, nauczyciele, a także uczniowie starszych klas szkół średnich. Biblioteka imienia Zielińskich TNP jest naukową biblioteką uniwersalną, gromadzi zbiory z wielu dyscyplin naukowych.

Zamknięcie biblioteki i zwolnienie jej pracowników oznacza przerwanie zakupów wydawnictw zwartych (średniorocznie około sześciu tysięcy woluminów) i prenumeraty bieżącej dwustu czterdziestu tytułów prasy, czego już nigdy nie uda się nadrobić. Bez wątpienia spowoduje to uniemożliwienie dostępu do zbiorów trzydziestu tysiącom czytelników w skali rocznej, z których większość to studenci uczelni Płocka, Torunia, Łodzi i Warszawy, a ponadto licznych rzesz uczniów szkół średnich. W konsekwencji ustaną także liczne prace naukowe o charakterze regionalnym i ogólnokrajowym.

Decyzja Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego sprawia, że Biblioteka imienia Zielińskich nie może, wzorem lat przeszłych, pełnić dalej swej misji na rzecz społeczeństwa, dlatego też apeluję o ponowne rozważenie przyznania środków z budżetu państwa na bieżącą działalność tej biblioteki.

*Z poważaniem
Marek Martynowski*

Odpowiedź

Warszawa, 8 maja 2012 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia br. znak BPS/043-09-339/12 dotyczące oświadczenia złożonego przez Senatora Marka Martynowskiego podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia br. poniżej uprzejmie wyjaśniam przyczyny odmowy przyznania środków finansowych na działalność Biblioteki im. Zielińskich Towarzystwa Naukowego Płockiego.

Wniosek Towarzystwa Naukowego Płockiego dotyczył finansowania 7 zadań z zakresu działalności upowszechniającej naukę w 2012 r. Wniosek nie uzyskał rekomen-

dacji Zespołu oceniającego wniosek. Dokonana ocena wykazała brak zasadności przyjęcia zadań do finansowania ze środków na działalność upowszechniającą naukę, z uwagi na zbyt ogólnie opracowany wniosek (brak wyszczególnienia kosztów, cen jednostkowych oraz opisu uzasadniającego planowane koszty co uniemożliwiło ocenę zadań), brak informacji o udostępnianiu zbiorów na profesjonalnej, szeroko dostępnej platformie cyfrowej oraz pracach zabezpieczających zbiory biblioteki (cenne oryginały). Ponadto Zespół zwrócił uwagę, że niektóre wymienione koszty jak: ochrona przeciwpożarowa, zakup regałów, oprawa książek, nie mają związku z działalnością upowszechniającą naukę. Są to prace związane z podstawową działalnością biblioteki. Uzasadnienie odmowy przyznania środków finansowych zawarte zostało w decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego Nr 512/P-DUN/O/2012 z dnia 18 stycznia br.

Towarzystwo Naukowe Płockie w ustawowym terminie złożyło odwołanie od tej decyzji.

Zgodnie z przepisami *ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615, z późn. zm.)*, wniosek ten był przedmiotem oceny *Zespołu Odwoławczego ds. opiniowania wniosków o ponowne rozpatrzenie spraw dotyczących przyznania lub odmowy przyznania środków finansowych na naukę*, w wyniku której zaskarżona decyzja została utrzymana w mocy. Rozstrzygnięcie to zostało przekazane Towarzystwu decyzją Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego Nr 512/P-DUN/ZO/2012 z dnia 26 marca br.

W dniu 29 marca br. Towarzystwo złożyło zweryfikowany wniosek, uwzględniający zastrzeżenia zawarte w decyzji odmawiającej przyznania środków finansowych na realizację zadań z zakresu działalności upowszechniającej naukę w 2012 r. W dniu 19 kwietnia br. wniosek ten został oceniony przez Zespół interdyscyplinarny do spraw działalności upowszechniającej naukę. Na podstawie opinii Zespołu, Towarzystwu Naukowemu Płockiemu zostały przyznane środki finansowe we wnioskowanej wysokości 1 019 000 zł.

Jednocześnie wyrażam pogląd, że Towarzystwo Naukowe Płockie powinno rozważyć wystąpienie do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie przyznania środków na finansowanie działalności Biblioteki im. Zielińskich ze względu na jej znaczenie dla dziedzictwa narodowego. Ze środków na naukę możliwe jest jedynie finansowanie zadań z zakresu działalności upowszechniającej naukę, z wyłączeniem ustalenia stałej, corocznej dotacji na utrzymanie i zabezpieczenie zbiorów Biblioteki im. Zielińskich Towarzystwa Naukowego Płockiego.

Z wyrazami szacunku

prof. Barbara Kudrycka

Oświadczenie senatora Marka Martynowskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych Jacka Cichockiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pismem BMP-0724-4-1/12/AB z dnia 19 marca 2012 r., podpisanym przez podsekretarza stanu w MSW Michała Deskura, i faktem, że nie otrzymałem odpowiedzi na moje precyzyjne pytanie, ponownie proszę o informację, czy generał dywizji Marian Janicki w momencie otrzymania nominacji na stanowisko szefa Biura Ochrony Rządu posiadał tytuł magistra. Jeżeli tak, to kiedy i na jakiej uczelni ten stopień uzyskał, jaki był tytuł pracy magisterskiej.

Proszę również o informację, czy generał dywizji Marian Janicki przeszedł kursy oficerskie. Jeżeli tak, to jakie, gdzie i kiedy.

Z poważaniem
Marek Martynowski

Odpowiedź

Warszawa, 20 czerwca 2012 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 16 kwietnia 2012 roku (sygn. BPS/043-09-340/12), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Marka Martynowskiego podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 roku, w sprawie nominacji generała dywizji Mariana Janickiego na szefa Biura Ochrony Rządu, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Generał dywizji Marian Janicki został nominowany na pierwszy stopień oficerski – podporucznika Wojska Polskiego – postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 21 października 1992 roku jako żołnierz zawodowy, pełniący służbę stałą w Jednostce Wojskowej Nr 1004 – BOR.

W chwili utworzenia Biura Ochrony Rządu, jako oddzielnej formacji resortu spraw wewnętrznych, tj. w dniu 30 marca 2001 roku, ww. oficer posiadał stopień podpułkownika Wojska Polskiego. Należy wskazać, że zgodnie z art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 roku o *Biurze Ochrony Rządu* (t.j.: Dz. U. z 2004 roku Nr 163, poz. 1712 z późn. zm.), żołnierze zawodowi pełniący w dniu wejścia w życie ustawy służbę w Jednostce Wojskowej Nr 1004 – Biuro Ochrony Rządu stali się z mocy prawa funkcjonariuszami BOR, chyba że w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy złożyli pisemne oświadczenie, że nie wyrażają na to zgody. Stosownie natomiast do art. 139 ust. 3 pkt 1 ww. ustawy, funkcjonariuszom, którzy podjęli służbę w BOR we wskazanym trybie, czas pełnienia zawodowej służby wojskowej wliczał się do okresu służby w BOR w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tą służbą, a w szczególności nabytych praw do zaopatrzenia emerytalnego na zasadach obowiązujących w dniu powołania do służby w Jednostce Wojskowej Nr 1004 – Biuro Ochrony Rządu. Funkcjonariuszom takim, zgodnie z art. 139 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy, nie przysługiwały jednak należności w związku ze zwolnieniem ze służby wojskowej.

Mając powyższe na uwadze, z dniem 30 marca 2001 roku, tj. w dniu wejścia w życie ustawy o *Biurze Ochrony Rządu*, stosunek służbowy ówczesnego oficera Wojska Polskiego – ppłk. Mariana Janickiego uległ przekształceniu z mocy prawa w stosunek

służbowy funkcjonariusza Biura Ochrony Rządu z zachowaniem wszelkich uprawnień, w tym uprawnienia do równorzędnego stopnia podpułkownika w BOR.

Generał dywizji Marian Janicki ukończył studia wyższe zawodowe na Wydziale Inżynierii Materiałowej w Akademii Górniczo-Hutniczej i w dniu 28 lutego 1995 roku uzyskał tytuł inżyniera. Jednocześnie należy wyjaśnić, że wynikający z rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 4 września 2002 roku *w sprawie wymagań, jakim powinien odpowiadać funkcjonariusz Biura Ochrony Rządu na stanowisku szefa komórki organizacyjnej lub innym stanowisku służbowym* (Dz. U. z 2002 nr 165, poz. 1357 z późn. zm.) wymóg posiadania kwalifikacji zawodowych na poziomie przeszkolenia specjalistycznego, wykształcenia i stażu służby nie dotyczy wskazanego oficera, bowiem w chwili wejścia w życie ww. rozporządzenia zajmował on stanowisko Szefa Logistyki – Zastępcy Szefa BOR.

Zgodnie natomiast z §7 ww. rozporządzenia, funkcjonariusz mianowany na stanowisko służbowe przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, który nie spełnia warunków w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych oraz stażu służby, określonych w rozporządzeniu, zachowuje to stanowisko. Mając na uwadze, że do zajmowania stanowiska Zastępcy Szefa BOR i Szefa BOR ww. rozporządzenie określa identyczne wymagania w zakresie wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i stażu służby, należy uznać, że oficer zachowujący prawo do zajmowania stanowiska na podstawie powyższego przepisu prawa może być również wyznaczony na inne stanowisko o tych samych wymogach.

Ponadto, należy wskazać na §8 ww. rozporządzenia, zgodnie z którym warunek uzyskania kwalifikacji zawodowych w zakresie przeszkolenia podstawowego i specjalistycznego dotyczy funkcjonariuszy przyjętych do służby w Biurze Ochrony Rządu po dniu wejścia w życie rozporządzenia, tj. po dniu 19 października 2002 roku. Generał dywizji Marian Janicki pełnił natomiast służbę w Biurze Ochrony Rządu i jednostkach poprzednich (tj. Jednostce Wojskowej 1004 – Biuro Ochrony Rządu i Biurze Ochrony Rządu MSW) od dnia 15 stycznia 1988 roku.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z up. Michał Deskur
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Marka Martynowskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości Jarosława Gowina

Szanowny Panie Ministrze!

Z uwagi na nieotrzymanie odpowiedzi na pismo skierowane do Pana ministerstwa 16 lutego 2012 r. ponownie piszę oświadczenie, licząc, że tym razem nie zostanie ono bez odpowiedzi.

W ostatnim czasie odbyłem wiele spotkań z lokalnymi środowiskami sędziowskimi oraz samorządowymi, podczas których został przedstawiony i omówiony projekt Pańskiego rozporządzenia w sprawie zniesienia sądów rejonowych między innymi w Gostyninie, Sochaczewie, Płońsku i Sierpcu oraz utworzenia zamiejscowych wydziałów.

Likwidacja małych sądów rejonowych, nawet gdy w wielu przypadkach będzie związana z utworzeniem w ich miejsce wydziałów zamiejscowych, rodzi wiele konsekwencji oraz budzi wiele emocji wśród mieszkańców.

Twierdzi Pan, że celem reformy nie jest zmniejszenie wydatków na sądownictwo (źródło: www.radio.opole.pl; minister Gowin podkreślał, że nie chodzi tu o szukanie oszczędności, ale o usprawnienie sądów, tak aby sprawy w niektórych jednostkach nie trwały kilka razy dłużej niż w innych), ale jednocześnie przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości podnoszą, że polski wymiar sprawiedliwości na tle Europy jest drogi i niesprawny. Wynika z tego, że celem projektowanych zmian jest nie tylko poprawa sprawności sądów, ale także osiągnięcie oszczędności.

Wobec tego bardzo proszę o przedstawienie, jakie dokładnie rzeczywiste oszczędności oraz jakie koszty wiązać się będą ze zniesieniem poszczególnych sądów rejonowych w Gostyninie, Sierpcu, Sochaczewie i Płońsku. Wyliczając ewentualne oszczędności, trzeba uwzględnić realne, a nie pozorne zmniejszenie kosztów. Jeśli w wyniku zniesienia sądu jakieś stanowisko pracy zostanie w nim zlikwidowane, a jednocześnie osoba je zajmująca zostanie zatrudniona na takim samym lub podobnym stanowisku pracy w płockim sądzie, to nie będzie to żadną realną oszczędnością dla budżetu, po prostu to wynagrodzenie, zamiast sądu w Gostyninie, Płońsku, Sochaczewie czy też w Sierpcu, będzie wypłacał sąd w Płocku. Uważam, że planowane efekty reformy powinny być szczegółowo przedstawione równocześnie z projektem rozporządzenia, i to w stosunku do każdego znoszonego sądu z osobna.

Nie przekonuje mnie również podnoszony argument, że nie jest to w istocie likwidacja sądów, bo „wszystkie wydziały zostają w tym samym miejscu i obywatele nie odczują różnicy”. Przede wszystkim właśnie zwykli obywatele będący mieszkańcami wymienionych miast i powiatów odczują to najsilniej. Najdotkliwszy byłby brak biura podawczego oraz kasy, która z kolei nie może w pełni funkcjonować bez księgowości. Nie wiadomo, jak miałyby wówczas wyglądać na przykład wypłacanie wynagrodzeń biegłym i pełnomocnikom z urzędu, kosztów podróży świadkom, należności za ogłoszenia, składanie i opłacanie przez strony pism procesowych itp. Jeżeli natomiast prawdą byłoby, że wszystko, łącznie ze stanowiskami administracyjnymi i finansowymi, miałyby pozostać właściwie w niezmiennym stanie, to po co w ogóle te sądy miałyby zostać zniesione?

Także argument o lepszym wykorzystaniu sędziów, bo będzie można ich przenieść między dwoma dotychczasowymi sądami – poza tym, że co do zasady spotyka się z zarzutami niekonstytucyjności i obchodzenia zakazu „nieprzenoszalności” sędziów – jest zupełnie nieprzekonujący. Rozpatrując go w przypadku wymienionych sądów, trzeba stwierdzić, że w sądzie płockim nie ma nawet warunków lokalowych umożliwiających wydajną pracę większej liczbie sędziów czy urzędników. Spowoduje to nie poprawę, ale pogorszenie wyników i wydłużenie czasu trwania spraw, co nie jest obojętne dla osób, które są stronami w tych sprawach i dla pracujących tu nadal sędziów i urzędników.

Zapewnia Pan, że wydziały ksiąg wieczystych pozostaną w niezmiennym kształcie (źródło: www.kamienskie.info; „Wydziały ksiąg wieczystych i rodzinne, które są, pozostaną” – zapewniał minister Gowin). Tymczasem do

tychczas rozestany oficjalny projekt rozporządzenia mówi o przekształceniu między innymi w Gostyninie jedynie trzech wydziałów na wydziały zamiejscowe Sądu Rejonowego w Płocku i nie ma wśród nich wydziału ksiąg wieczystych.

Powołuje się Pan także na znany argument o istniejących obecnie między sądami nieuzasadnionych dysproporcjach w obsadzie sędziów. Jako przykład podaje się przede wszystkim sądy warszawskie, gdzie na jednego sędziego przypada o wiele więcej spraw niż w innych sądach. Argument ten może tylko dziwić, jeśli pada ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości, bo przecież przyznawanie limitu etatów sędziowskich w każdym sądzie jest wyłączną domeną ministra sprawiedliwości. Od lat każdy nowy, zwolniony lub przenoszony etat sędziowski jest przyznawany tylko sądowi, co do którego służby ministra, na podstawie aktualnych danych statystycznych dotyczących obciążenia wpływającymi sprawami, stwierdzą, że istnieje co do tego pełne uzasadnienie. Jeśli mimo to nadal istnieją takie dysproporcje, to jest to dowód nie tylko na nieudolność tych działań ministerstwa, ale także na brak jakiegokolwiek gwarancji, że obecny pomysł zniesienia stu dwudziestu dwu sądów w Polsce stanowi remedium na ten problem i że jest oparty na właściwym rozeznaniu sytuacji sądów rejonowych. Na uwagę zasługuje fakt delegowania do pracy w ministerstwie już ponad stu pięćdziesięciu sędziów, którzy zajmują etaty w swoich sądach macierzystych, a całymi latami w nich nie orzekają. Można założyć, że wśród ponad trzystu sądów rejonowych w Polsce są takie, których istnienie jako samodzielnych jednostek jest rzeczywiście nieuzasadnione. Z pewnością nie jest ich jednak aż sto dwadzieścia dwa i nie można za taki uznać ani Sądu Rejonowego w Gostyninie, ani w Płońsku, Sochaczewie czy też Sierpcu. W każdym razie autor projektu nie przedstawił na to żadnych argumentów.

Wobec tego proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do wymienionych argumentów, a także o odpowiedź na następujące pytania.

1. Czy tak zwana „reorganizacja” sądów rejonowych w Płońsku, Sierpcu, Gostyninie i Sochaczewie docelowo nie doprowadzi do ich likwidacji?
2. Dlaczego projekt rozporządzenia nie podlegał konsultacji społecznej?
3. Czy liczba sędziów danego sądu rejonowego jest właściwym kryterium jego likwidacji? Czy tutaj nie powinna decydować liczba wpływających spraw na jednego sędziego i liczba spraw przez niego rozstrzyganych?
4. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości nie przygotowuje analogicznego rozporządzenia dla prokuratur rejonowych?

Z poważaniem
Marek Martynowski

Odpowiedź

Warszawa, 15.05.2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Marka Martynowskiego w sprawie zniesienia Sądów Rejonowych w: Gostyninie, Płońsku, Sierpcu i Sochaczewie, złożone podczas 9. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 12 kwietnia 2012 r., które przekazane zostało przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 r. Nr BPS/043-

-09-341/12 uprzejmie informuję, że nadal aktualne pozostaje stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości zaprezentowane w stanowiącym odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora piśmie z dnia 26 marca 2012 r. DSO-071-35/12. W dniu 27 marca 2012 r. wskazane pismo wpłynęło do Gabinetu Marszałka Senatu oraz do Sekretariatu Biura Prac Senackich. Przedmiotowa odpowiedź zamieszczona została na stronie internetowej Senatu RP i jest dostępna pod adresem – <http://www.senat.gov.pl/gfx/senat/userfiles/public/k8/dokumenty/stenogram/oswiadczenia/martynowski/0602o.pdf>.

Jednocześnie informuję Pana Senatora, że ostateczny kształt projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych oraz ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych, w tym w zakresie określenia sądów znoszonych i przejmujących, zostanie wypracowany po zakończeniu konsultacji społecznych.

Wszystkie uwagi i propozycje kierownictwa bezpośrednio zainteresowanych sądów oraz władz samorządowych dotyczące projektowanych zmian organizacyjnych w strukturze sądownictwa powszechnego, odnoszące również się do sądów rejonowych okręgu plockiego, są nadal przedmiotem wnikliwej analizy.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Grzegorz Wałęjko
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego

skierowane do ministra środowiska Marcina Korolca

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z posiadanymi przez mnie informacjami decyzją ministra środowiska z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygnatura DGiKGe-4774-18/39102/11/MM, przyjęto bez zastrzeżeń „Dodatek nr 4 do PZZ na lata 2011–2020”, którego przedmiotem jest dopuszczenie eksploatacji górniczej na terenie gminy Goczałkowice-Zdrój.

Pragnę wskazać, iż gmina Goczałkowice-Zdrój zgodnie z ustawą o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych jest gminą o statusie uzdrowiska. Jednocześnie obszar uzdrowiska został wyznaczony granicami administracyjnymi gminy Goczałkowice-Zdrój. Zgodnie z przepisem art. 38a ust. 3 w związku z ust. 1 pkt 9 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, który wszedł w życie z dniem 7 lipca 2011 r., w strefie C ochrony uzdrowiskowej zabrania się pozyskiwania surowców mineralnych innych niż naturalne surowce lecznicze.

Decyzja ministra środowiska, o której mowa na wstępie, została zatem wydana po dacie wejścia w życie przepisu art. 38a ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, co powoduje, iż uzasadnione jest podejrzenie, że decyzja ta została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

Nadmienić należy, iż powyższy fakt został już dostrzeżony przez organ wykonawczy gminy oraz podniesiony w piśmie z dnia 17 lutego 2012 r., w którym zarzucono decyzji ministra rażące naruszenie prawa i zażądano wstrzymania wykonalności decyzji.

Proszę zatem o udzielenie informacji o podjętych działaniach, toku postępowania dotyczącego stwierdzenia nieważności ww. decyzji oraz przyczynach wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa (art. 38a ust. 3 w związku z ust. 1 pkt 9) ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym.

Łączę wyrazy szacunku
Rafał Muchacki

Odpowiedź

Warszawa, 24 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Rafała Muchackiego przesłane przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak: BPS/043-09-342/12 dotyczące przyjęcia dodatku nr 4 do projektu zagospodarowania złoża węgla kamiennego Silesia, uprzejmie wyjaśniani, co następuje.

W dniu 26 sierpnia 1994 r. Minister Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa udzielił na rzecz Nadwiślańskiej Spółki Węglowej SA koncesji nr 162/94 na wydobywanie węgla kamiennego i metanu jako kopaliny towarzyszącej ze złoża Kopalni Węgla Kamiennego „Silesia”, położonego na terenie miast i gmin: Czechowice-

-Dziedzice i Pszczyna oraz gmin: Miedźna, Goczałkowice-Zdrój i Bestwina w województwie śląskim.

Decyzją z dnia 14 marca 2003 r. Minister Środowiska potwierdził przejście praw i obowiązków wynikających z przedmiotowej koncesji na Kompanię Węglową SA w Katowicach.

Wnioskiem z dnia 8 czerwca 2010 r. Przedsiębiorstwo Górnicze „SILESIA” Sp. z o.o. i Kompania Węglowa SA wystąpiły do Ministra Środowiska o przeniesienie koncesji nr 162/94 z dnia 26 sierpnia 1994 r. na rzecz Przedsiębiorstwa Górniczego „SILESIA” Sp. z o.o.

Przedsiębiorstwo Górnicze „SILESIA” Sp. z o.o., na rzecz którego została przeniesiona koncesja (decyzją Ministra Środowiska z dnia 9 grudnia 2010 r.) wyraziła zgodę na wszystkie wynikające z niej warunki oraz wykazała, iż jest w stanie spełnić wymagania związane z wykonywaniem zamierzonej działalności.

Minister Środowiska nie otrzymał dotychczas żadnych sygnałów, by prowadzona przez przedsiębiorcę działalność górnicza naruszała warunki posiadanych przez niego pozwoleń.

Należy przy tym zauważyć, że przedmiotowa koncesja, czyli pozwolenie na prowadzenie działalności wydobywczej, o czym wspominał na wstępie, została wydana w 1994 r., czyli na długo przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. *o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych*, czy też jej zmiany z 2011 r.

Działając na podstawie art. 55 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947 ze zm.) Minister Środowiska na wniosek Przedsiębiorstwa Górniczego „SILESIA” Sp. z o.o. zawiadomieniem z dnia 29 sierpnia 2011 r. przyjął bez zastrzeżeń *Dodatek nr 4 do projektu zagospodarowania złoża węgla kamiennego „Silesia”*. Dokonując tej czynności organ koncesyjny działał w oparciu o przepisy ustawy szczególnej, jaką jest *Prawo geologiczne i górniczne* i uzyskał wymaganą przepisami pozytywną opinię Okręgowego Urzędu Górniczego w Katowicach, który nadzoruje również działalność prowadzoną przez uzdrowisko w Goczałkowicach-Zdroju.

W związku z powyższym, nieuzasadnione jest twierdzenie, że „zawiadomienie” (błędnie określone jako „decyzja”) o przyjęciu przedmiotowego opracowania zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ organ dopełnił wszystkich wymogów prawnych podczas procedury jego wydawania.

Ponadto zauważam, że wspomniane „zawiadomienie” nie jest „decyzją administracyjną”, a w konsekwencji odwołanie czy też inny odwoławczy środek nadzwyczajny (wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji czy też wstrzymanie wykonalności decyzji) nie przysługuje do jego podważenia.

Dodatkowo informuję, że Przedsiębiorstwo Górnicze „Silesia” Sp. z o.o. posiada podpisane porozumienie z dnia 15 grudnia 2011 r. z Uzdrowiskiem Goczałkowice-Zdrój w sprawie ustalenia warunków prowadzenia przez Przedsiębiorstwo Górnicze „Silesia” Sp. z o.o. działalności wydobywczej zapewniającej należytą ochronę złoża borowiny „Rydułtówice”. Wspomniane przesłanki potwierdzają więc tezę, iż działalność górnicza prowadzona zarówno na złożu węgla kamiennego „Silesia” oraz złożu borowiny „Rydułtówice” może być kontynuowana przez obydwa podmioty i wzajemnie sobie nie zagraża.

Z uwagi na powyższe wyjaśnienia, Minister Środowiska nie może wszcząć stosownej procedury zmierzającej do stwierdzenia nieważności zawiadomienia z dnia 29 sierpnia 2011 r. przyjmującego bez zastrzeżeń *Dodatek nr 4 do projektu zagospodarowania złoża węgla kamiennego „Silesia”* czy też wstrzymania jego wykonalności.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
Piotr Grzegorz Woźniak

Oświadczenie senatora Norberta Obryckiego

skierowane do ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Współpraca przygraniczna i regionalna pozostaje ważną płaszczyzną relacji polsko-niemieckich. Zasadniczym gremium co do tego obszaru, powołanym przez oba rządy zgodnie z zapisem traktatu z 1991 r., jest Polsko-Niemiecka Komisja Międzyrządowa do spraw Współpracy Regionalnej i Przygranicznej. Dotychczas odbyły się dwadzieścia dwa spotkania tej komisji, co oznacza, że obraduje ona średnio raz w roku.

Komisja wydaje istotne komunikaty dla kierunków współpracy przygranicznej i transgranicznej, szczególnie istotne dla lokalnych samorządów województw przygranicznych, często powiązanych z samorządami niemieckimi wieloletnimi umowami partnerskimi.

Z moich licznych rozmów z samorządowcami województwa zachodniopomorskiego i lubuskiego wyłania się obraz braku dostatecznych informacji na temat wyników prac tego ważnego gremium. Politycy lokalni w gminach i miastach przygranicznych po polskiej stronie granicy nie otrzymują „z klucza” komunikatów przygotowywanych po posiedzeniach komisji i jej komitetów. Z drugiej strony przedstawiciele władz marszałkowskich i wojewódzkich uczestniczący w pracach komisji i jej komitetów nie stworzyli żadnego systemu komunikowania się i przekazywania informacji podległym sobie instytucjom. Komunikaty często nie wychodzą poza świadomość wyłącznie członków komisji i jej komitetów.

Tymczasem strona niemiecka stworzyła w tym zakresie profesjonalny system komunikacji, polegający na automatycznym przekazywaniu informacji według rozdzielnika obejmującego dziesiątki urzędników i instytucji. Co więcej, z uzyskanych przeze mnie informacji od polskich i niemieckich członków komisji wynika, że niemieccy członkowie spotykają się w swoim gronie pomiędzy posiedzeniami komisji i ustalają swoje spójne stanowiska, często opierając się na informacjach zwrotnych od swoich samorządowców.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie mi informacji, czy ministerstwo dostrzega potrzebę usprawnienia systemu przepływu informacji, w tym w szczególności ustaleń i komunikatów Polsko-Niemieckiej Komisji Międzyrządowej do spraw Współpracy Regionalnej i Przygranicznej, lub raczej zmobilizowania władz samorządów wojewódzkich z województw przygranicznych do informowania samorządów powiatowych i gminnych o wynikach prac komisji.

*Z wyrazami szacunku
Norbert Obrycki*

Odpowiedź

Warszawa, 4 maja 2012 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Norberta Obryckiego (pismo nr BPS/043-09-343/12 z dnia 16 kwietnia br.) złożone podczas 9. posiedzenia Senatu w sprawie Polsko-Niemieckiej Komisji Międzyrządowej do spraw Współpracy Regionalnej i Przygranicznej, uprzejmie informuję.

Głównym zadaniem powołanej w 1991 r. przez rządy obydwu państw Polsko-Niemieckiej Komisji Międzyrządowej ds. Współpracy Regionalnej i Przygranicznej jest koordynacja i określanie kierunków współpracy na polsko-niemieckim pograniczu. Komisja stanowi ważną platformę wymiany informacji i dyskusji, w szczególności o sprawach wymagających pogłębionego dialogu. Działające w ramach Komisji Komitety: ds. Współpracy Przygranicznej, ds. Współpracy Międzyregionalnej, ds. Gospodarki Przestrzennej, ds. Edukacji mają charakter grup roboczych, zdefiniowanych w nocie dyplomatycznej z dnia 17 czerwca 1991 r. dwa pierwsze istnieją od początku, pozostałe utworzono w terminie późniejszym.

Należy podkreślić, że KM nie jest ciałem decyzyjnym. Formułuje ona zalecenia z wykorzystaniem wyników posiedzeń jej Komitetów i przedkłada je rządowi Polski i Niemiec, które podejmują stosowną decyzję w kwestii dalszych działań. Sekretariat Komisji po stronie polskiej umiejscowiony został w MSW. Sugerujemy, aby bliższe informacje o sposobie funkcjonowania KM i jej grup roboczych uzyskać w resorcie spraw wewnętrznych. Warto zauważyć, że po stronie niemieckiej Sekretariat Komisji znajduje się w MSZ. Współprzewodniczącymi KM są obecnie ze strony polskiej, Sekretarz Stanu w MSW, Piotr Stachańczyk i ze strony niemieckiej, Zastępca Dyrektora Departamentu Europy MSZ RFN, kierujący pionem współpracy z państwami członkowskimi UE, Peter Schoof.

Pragnę podkreślić, że współpraca transgraniczna i regionalna stanowi integralną część polityki zagranicznej państwa. Kształtowanie jej kierunków znajduje się w kompetencjach ministra właściwego do spraw zagranicznych. Realizacja zadań z zakresu tej polityki odbywa się na różnych szczeblach i przez różne podmioty. Wobec nowych wyzwań, MSZ dostrzega potrzebę usprawnienia funkcjonowania obecnej formuły funkcjonowania i komunikacji Komisji i jej Komitetów dla zapewnienia sprawnej koordynacji współpracy na pograniczu. Stała wymiana informacji i konsultacje pomiędzy instytucjami szczebla rządowego i samorządowego są szczególnie ważne w sytuacjach wymagających analizy i właściwych działań w celu wypracowania stosownych rozwiązań. Kwestie dotyczące współpracy na pograniczu wymagają monitorowania przez Komisję Międzyrządową oraz stosownej koordynacji we współpracy z MSZ i innymi właściwymi resortami w zależności od kwestii merytorycznych. Komisja powinna spełniać rolę pomocniczą w zakresie rozwiązywania trudności na polsko-niemieckim pograniczu.

Trzeba zauważyć, że relacje na polsko-niemieckim pograniczu wymagają stałego monitorowania, koordynacji i stosownego wsparcia. Ważna jest efektywna wymiana informacji między członkami Komisji. Komunikaty po posiedzeniach KM oraz Komitetów są automatycznie przekazywane do stałych członków Komisji (właściwych resortów, wojewodów, marszałków) oraz uczestników posiedzeń, np. przedstawiciele euroregionów z tego pogranicza. Z uzyskanych informacji wynika ponadto, że przyjęte komunikaty publikowane są w wersji elektronicznej na stronach właściwych podmiotów. Tym niemniej zgadzamy się z sugestią usprawnienia systemu w tym zakresie.

Z szacunkiem należy odnieść się do działań oraz inicjatyw władz lokalnych i regionalnych w realizowaniu zadań z zakresu polityki zagranicznej państwa w dziedzinie współpracy z partnerami zagranicznymi. Ważne jest jednak, aby były one wcześniej konsultowane z MSZ, właściwymi resortami, wojewodami i władzami samorządowymi, szczególnie wojewódzkimi, w celu zachowania spójności i jednolitego sposobu reprezentowania interesów kraju w relacjach zewnętrznych oraz zagwarantowania zgodności z kierunkami polityki zagranicznej państwa.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Podsekretarz Stanu
Grażyna Bernatowicz

Oświadczenie senatora Norberta Obryckiego

skierowane do ministra sprawiedliwości Jarosława Gowina

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z planowaną deregulacją zawodów prawniczych, w tym zawodów adwokata, radcy prawnego i notariusza, w trakcie licznych spotkań ze środowiskami prawniczymi wyrażano w mojej obecności zastrzeżenia do tej zmiany w prawie. Zarówno środowisko prawników posiadających już tytuł zawodowego pełnomocnika, jak i środowisko aplikantów zgodnie stoją na stanowisku, iż skrócony do dwóch lat czas odbywania aplikacji jest niewystarczający, aby prawidłowo przygotować aplikantów do zdania egzaminu końcowego i następnie wykonywania zawodu pełnomocnika zawodowego.

Ponadto podnoszony jest argument, że zmiana ta tworzy dysproporcję w stosunku do pozostałych zawodów prawniczych, w tym prokuratora i sędziego, których aplikacja trwać będzie niemal dwukrotnie dłużej. Środowiska podkreślają, że dysproporcja w procesie szkolenia może się przełożyć na dysproporcję w jakości przygotowania do wykonywania konkretnego zawodu.

Zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o informację i ustosunkowanie się do przedstawionych przeze mnie argumentów płynących ze środowiska prawniczego dotyczących planowanych zmian w ramach deregulacji zawodów prawniczych, w szczególności odnoszących się do następujących kwestii.

Jakie korzyści w założeniu ma przynieść skrócenie czasu aplikacji z trzech do dwóch lat?

Czy zostały przeprowadzone badania i analizy dotyczące tego, jak skrócenie czasu aplikacji może przełożyć się na zdawalność egzaminu końcowego oraz na przygotowanie aplikantów do wykonywania zawodu?

Czy zostały przeprowadzone badania i analizy dotyczące skutków dysproporcji w czasie szkolenia radców prawnych i adwokatów w stosunku do prokuratorów i sędziów?

*Z wyrazami szacunku
Norbert Obrycki*

Odpowiedź

Warszawa, 30 maja 2012 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

Odpowiadając na pismo nr BPS/043-09-344712 z dnia 16 kwietnia 2012 r., uprzejmie przedkładam odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Norberta Obryckiego w sprawie skrócenia czasu trwania aplikacji adwokackich, radcowskich i notarialnych złożone podczas 9. posiedzenia Senatu RP, w dniu 12 kwietnia 2012 r.

Projekt ustawy o uchyleniu lub zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów przesłany do konsultacji społecznych przewidywał m.in. skrócenie czasu trwania aplikacji radcowskiej i adwokackiej. W trakcie konsultacji społecznych wiele organizacji i osób fizycznych np. Naczelna Rada Adwokacka, Krajowa Rada Radców Prawnych, a także prezesi sądów apelacyjnych oraz aplikanci wyrazili swoje wątpli-

wości oraz sprzeciw wobec propozycji skrócenia aplikacji. Przedstawiono ważne argumenty odnośnie do jakości kształcenia, możliwej dezorganizacji systemu kształcenia i dysproporcji w długości trwania poszczególnych aplikacji.

Analizując zasadność zgłoszonych uwag Minister Sprawiedliwości miał na uwadze, że od 2010 r. został skrócony czas trwania aplikacji z 3 lat i 6 miesięcy do 3 lat. Na potrzeby trzyletniej aplikacji, organy samorządów zawodowych opracowały nowe programy szkolenia aplikantów. Programy te zostaną wkrótce wdrożone, zatem ocena ich funkcjonowania, jak podnosiły organy samorządów wymaga czasu.

Po analizie uwag i opinii dotyczących skrócenia czasu aplikacji, Minister Sprawiedliwości ocenił, że zasługują one na uwzględnienie. W związku z powyższym, projekt ustawy o uchyleniu lub zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów skierowany w dniu 21 maja 2012 r. do uzgodnień międzyresortowych, nie zawiera przepisów dotyczących skrócenia czasu trwania aplikacji.

Z wyrazami poważania

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Królikowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Ortyła

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z obowiązującymi przepisami wszystkie szpitale w Polsce mają obowiązek wykupić dodatkowe ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków na rzecz pacjentów. Ubezpieczenie to ma gwarantować chorym wypłatę odszkodowań za tak zwane zdarzenia medyczne.

Należy zauważyć, że konieczność dodatkowego ubezpieczenia szpitali wiąże się ze znacznymi kosztami – jego wykupienie spotęguje problemy finansowe polskich szpitali. Nowe ubezpieczenie kosztuje pojedynczy szpital – zarówno prywatny, jak i publiczny – od 200 do 800 tysięcy zł rocznie. Dodatkowo od nowego roku znacznie wzrosła stawka OC. Ani szpitale, ani NFZ nie przewidziały tego w swoich budżetach. Szacuje się, że około 850 mln zł pochodzących głównie z kontraktów zostanie przeznaczony na ubezpieczenia zamiast na leczenie i inwestycje.

Należy również zwrócić uwagę na fakt, iż obecnie ubezpieczenie od zdarzeń medycznych oferuje tylko jeden ubezpieczyciel, to jest PZU SA, gdyż pozostałe firmy ubezpieczeniowe wycofały ze swoich ofert ubezpieczenie od zdarzeń medycznych dla szpitali. To doprowadziło do znacznego wzrostu ceny takiego ubezpieczenia.

Dodatkowe koszty najbardziej odczują placówki publiczne, które poza kontraktem z NFZ nie mają zwykle innych źródeł finansowania, jednak największe problemy będą miały małe szpitale, których przychody są niewielkie. Efektem będzie też zadłużanie się publicznych szpitali, a w niepublicznych placówkach podnoszone będą ceny za usługi medyczne.

Warto podkreślić, że kluczowym czynnikiem wpływającym na wzrost kosztów ubezpieczeń jest kolejna ustawa zdrowotna, na mocy której rozpoczęły działalność wojewódzkie Komisje do Spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych. Tym samym umożliwiono dochodzenie roszczenia przez pacjenta w szybszym trybie. Zasady funkcjonowania komisji budzą jednak sporo kontrowersji, gdyż szpitale nie mają możliwości odwołania się od decyzji komisji do sądu powszechnego. Zgodnie z obowiązującym dziś prawem komisje nie muszą bowiem przeprowadzać postępowania dowodowego, choć jednocześnie zobligowane są do wydania decyzji w ciągu zaledwie czterech miesięcy. W bardzo wielu przypadkach tak krótki okres nie jest wystarczający na przygotowanie rzetelnych i wiarygodnych ekspertyz. Poza tym korzystna dla pacjenta decyzja komisji nie jest wiążąca dla ubezpieczyciela, który powinien przedstawić swoją ofertę. W sytuacji, gdy pacjent nie zgodzi się z zaproponowaną sumą, pozostanie mu złożenie pozwu do sądu, dla którego orzeczenie komisji nie ma żadnego znaczenia.

Stosowanie opisanych procedur doprowadzi do patologicznych sytuacji i zapadania wielu niesprawiedliwych i krzywdzących dla szpitali orzeczeń, od których nie mają one prawa odwołać się do sądu powszechnego, co jest skrajną niesprawiedliwością.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi zapytaniami.

Z jakich źródeł szpitale mają pokryć koszty tego dodatkowego ubezpieczenia?

Czy została przeprowadzona symulacja skutków wprowadzenia w życie powyższej ustawy, a jeśli tak, to jakie są jej wyniki?

Czy resort zamierza podjąć działania mające na celu zmianę przepisów o działalności leczniczej?

Z poważaniem
Władysław Ortył

Odpowiedź

Warszawa, 2012.05.07

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Władysława Ortyła – Senatora RP, przekazane przy piśmie znak BPS/043-09-345/12, dotyczące ubezpieczenia z tytułu zdarzeń medycznych uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

Wprowadzenie obowiązkowego ubezpieczenia podmiotów leczniczych prowadzących szpitale z tytułu zdarzeń medycznych, o których mowa w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) stworzyło nową drogę dochodzenia praw przez pacjenta, która pozwala na tańsze, prostsze uzyskanie odszkodowania na podstawie stwierdzenia przez komisję wojewódzka, iż miało miejsce zdarzenie medyczne. Z drugiej strony kwoty, które pacjent (spadkobierca) może uzyskać z tego tytułu są znacząco niższe od dochodzonych na drodze sądowej i ograniczone ustawowo. Zgodnie z art. 67k ust. 7 ustawy – maksymalna wysokość świadczenia (odszkodowania i zadośćuczynienia) w 12-miesięcznym okresie ubezpieczenia, w odniesieniu do wszystkich zdarzeń medycznych objętych ochroną ubezpieczeniową, wynosi 1.200.000 zł, z tym że w odniesieniu do jednego pacjenta w przypadku zakażenia, uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia pacjenta – wynosi 100.000 zł, a w przypadku śmierci pacjenta – wynosi 300.000 zł. Są to zatem rozwiązania korzystne zarówno dla pacjenta, jak i szpitala.

Zgodnie z przepisami o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta wojewódzkie komisje do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, zwane dalej „komisjami”, przeprowadzają postępowanie dowodowe na podstawie wniosków dowodowych wnoszonych przez strony postępowania (podobnie jak sąd powszechny, który w postępowaniu cywilnym nie zastępuje stron w zakresie wskazywania przez nie wniosków dowodowych). W tym zakresie do postępowania przed komisją stosuje się odpowiednio przepisy art. 227–237, art. 240–242, art. 244–257 i art. 258–273 Kodeksu postępowania administracyjnego. Komisja wydaje orzeczenie nie później niż w terminie 4 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się podmiotowi składającemu wniosek, kierownikowi podmiotu leczniczego prowadzącego szpital oraz ubezpieczycielowi.

W terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem podmiotowi składającemu wniosek, kierownikowi podmiotu leczniczego prowadzącego szpital oraz ubezpieczycielowi, przysługuje prawo złożenia do wojewódzkiej komisji umotywowanego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy komisja rozpatruje w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania. W rozpatrywaniu tego wniosku nie może uczestniczyć członek składu orzekającego, który brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Ponadto podmiot składający wniosek, podmiot leczniczy prowadzący szpital oraz ubezpieczyciel mogą, po wykorzystaniu drogi odwoławczej (wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo po upływie terminu do złożenia tego wniosku) wnieść skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia wojewódzkiej komisji. Skargę można oprzeć wyłącznie na naruszeniu przepisów dotyczących postępowania przed wojewódzką komisją. W sprawie skargi orzeka, w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania, wojewódzka komisja w składzie 6-osobowym.

Zatem nie jest prawdą, iż podmiot prowadzący szpital nie ma wpływu na orzeczenie komisji, może on bowiem w trakcie postępowania przytaczać dowody wskazujące na bezpodstawność twierdzeń pacjenta, a w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654 z późn. zm.) wprowadziła obowiązek posiadania takiego ubezpieczenia od 1 stycznia 2012 r. W praktyce okazało się, że taki produkt ubezpieczeniowy oferuje tylko jeden ubezpieczyciel – PZU SA, a proponowane przez niego składki ubezpieczenia przekraczają możliwości finansowe podmiotów. W związku z tym większość podmiotów leczniczych prowadzących szpitale nie spełniła dotychczas obowiązku ubezpieczenia.

W związku z powyższym w opracowanym projekcie założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o działalności leczniczej, który był przedmiotem prac Komitetu Rady Ministrów w dniu 15 marca i 13 kwietnia br. i Rady Ministrów w dniu 2 maja br., proponuje się odejście od obligatoryjności w zakresie ubezpieczenia z tytułu zdarzeń medycznych. Oznacza to, że w przypadku braku polisy pełną odpowiedzialność z tytułu zdarzeń medycznych będą ponosiły podmioty lecznicze w granicach określonych w art. 67k ust. 7 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Takie rozwiązanie pozwoli na swobodę w decydowaniu przez zarządzającego podmiotem leczniczym, czy podmiot ten sam będzie ponosił odpowiedzialność wobec pacjentów, czy będzie to ubezpieczyciel w ramach umowy ubezpieczenia zawartej z tym podmiotem. Można zakładać, iż w miarę upływu czasu i analizy sytuacji w sferze zdarzeń medycznych (liczba wniosków, linia orzecznicza komisji) zwiększać się będzie liczba produktów ubezpieczeniowych oferowanych przez innych, niż PZU SA, ubezpieczycieli.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Haber

Oświadczenie senatora Andrzeja Pajaka

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
oraz do dyrektora Centralnego Biura Śledczego Adama Maruszczaka

Szanowny Panie Prokuratorze! Szanowny Panie Dyrektorze!

W związku z pisemną interwencją przekazaną na moje ręce przez mieszkającą Suchej Beskidzkiej, pana Jacka S., w której pisze on: „(...) ponieważ uważam, że moja sprawa nie została należycie potraktowana przez organy, do których się zwracałem. Czuję się bezsilny wobec funkcjonowania bezprawia, które bezpośrednio dotyka mnie”. Dalej jest prośba o interwencję i pomoc oraz przekazanie materiałów opisujących postępowanie i decyzje organów państwa oraz władz samorządowych.

W ślad za tym oświadczeniem, zgodnie z prośbą interweniującego obywatela, otrzymane materiały prześlę na ręce Pana Prokuratora i Pana Dyrektora z nadzieją, że zostaną wnikliwie przeanalizowane i należycie ocenione.

W oczekiwaniu na informacje dotyczące przedstawionego problemu pozostaję z poważaniem.

Andrzej Pajak

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 22.05.2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 16 kwietnia 2012 r. (nr BPS/043-09-346/12) oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Pajaka podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r. w sprawie pisemnej interwencji przekazanej na ręce senatora przez mieszkającą Suchej Beskidzkiej Jacka S. dotyczącej nieprawidłowości w funkcjonowaniu organów samorządu terytorialnego w Suchej Beskidzkiej a w szczególności nieprawidłowości w działaniach Burmistrza Miasta Sucha Beskidzka Stanisława L., uprzejmie informuję, iż w związku z treścią przedmiotowego oświadczenia polecono Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie zbadanie wszystkich spraw karnych opisanych w korespondencji Jacka S. skierowanej do senatora Andrzeja Pajaka, które prowadzone były w jednostkach organizacyjnych prokuratury pod kątem prawidłowości prowadzonych postępowań, zasadności decyzji merytorycznych podjętych w tych sprawach oraz zasadności zarzutów stawianych organom prokuratury przez Jacka S.

Odnosząc się do poszczególnych spraw opisanych w korespondencji Jacka S. uprzejmie przedstawiam co następuje.

Prokuratura Rejonowa w Suchej Beskidzkiej nadzorowała trzy postępowania przygotowawcze opisane łącznie przez Jacka S. jako tzw. „samowola budowlana”.

Pierwsze z tych postępowań prowadzone było pod sygnaturą Ds 436/11 (wcześniej Ds 430/10/D oraz Ds 1514/10/D) w sprawie wykonywania w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 16 października 2009 r. do dnia 25 listopada 2009 r. w Suchej Beskidzkiej robót budowlanych, polegających na rozbudowie miejsc postojowych dla

samochodów oraz rozbudowie kanalizacji wód opadowych na działkach o nr ewidencyjnych 9673/43 oraz 9673/25 bez wymaganego pozwolenia na budowę, tj. o przestępstwo z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.).

Postanowieniem zatwierdzonym w dniu 29 września 2010 zawieszono dochodzenie z uwagi na oczekiwanie decyzji Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Krakowie w toczącym się postępowaniu administracyjnym.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez pełnomocnika pokrzywdzonych. Sąd Rejonowy w Suchoj Beskidzkiej postanowieniem z daty 6 grudnia 2010 r. sygn. II Kp 281/10 uwzględnił zażalenie i zaskarżone orzeczenie uchylił polecając kontynuowanie postępowania albowiem stwierdził, że sam fakt braku ostatecznej decyzji administracyjnej w sprawie, która się toczy przed organami administracyjnymi, nie stanowi innej poważnej przeszkody uniemożliwiającej kontynuowanie postępowania karnego.

Postanowieniem z 31 grudnia 2010 r. sygn. Ds. 1514/10/D umorzono dochodzenie o występki z art. 90 Prawa budowlanego – wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy w Suchoj Beskidzkiej na skutek rozpoznania środka odwoławczego pełnomocnika pokrzywdzonych, w tym Jacka S. postanowieniem z dnia 24 marca 2011 r. sygn. II Kp 56/11 zaskarżone orzeczenie uchylił, zlecając kontynuowanie postępowania przygotowawczego.

Prokuratura Okręgowa w Krakowie pod sygn. III Dsa 83/11 dokonała badania akt sprawy Ds. 1514/10/D Prokuratury Rejonowej w Suchoj Beskidzkiej stwierdzając bezzasadność podjętej decyzji o zawieszeniu dochodzenia, jak też przedwczesność końcowej decyzji merytorycznej w postaci umorzenia dochodzenia o występki z art. 90 Prawa budowlanego oraz poleciła objęcie postępowania szczególnym wewnętrznym nadzorem służbowym ze strony Prokuratora Rejonowego. Stosowną odpowiedź z dnia 9 maja 2011 r. sygn. III Dsa 83/11 w tym zakresie przesłano do pełnomocnika pokrzywdzonych Jacka S. i innych.

Postępowanie zarejestrowano pod sygn. Ds. 436/11.

Po dokonaniu ponownej analizy akt oraz uzyskaniu opinii biegłego z zakresu budownictwa Prokuratura Rejonowa w Suchoj Beskidzkiej postanowieniem z dnia 5 września 2011 r. umorzyła postępowanie o występki z art. 90 Prawa budowlanego – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

W związku z powyższym pełnomocnik pokrzywdzonych Jacka S. i Katarzyny W. w dniu 19 października 2011 r. skierował do Sądu Rejonowego w Suchoj Beskidzkiej subsydiarny akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi L. – Burmistrzowi Miasta Sucha Beskidzka i Rafałowi A. – Kierownikowi Referatu Rozwoju Miasta Sucha Beskidzka o przestępstwo z art. 90 §1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.). Sprawa aktualnie zawisa jest przed Sądem, który oceni zasadność zarzutów stawianych Burmistrzowi Miasta Sucha Beskidzka i Kierownikowi Referatu Rozwoju Miasta Sucha Beskidzka przez skarżącego Jacka S. Tym niemniej w trakcie aktualnego badania akt umorzonej sprawy Prokuratura Apelacyjna w Krakowie uznała decyzję o umorzeniu z dnia 5 września 2011 r. za zasadną.

Drugie z postępowań opisanych w punkcie dot. tzw. „samowoli budowlanych” wbrew twierdzeniom Jacka S. nie zostało jeszcze zakończone. Prowadzone jest bowiem przez Prokuraturę Rejonową w Suchoj Beskidzkiej pod sygn. Ds 1455/11 (wcześniej pod sygn. Ds 682/11) i dotyczy wykonywania w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od września do października 2010 r. w Suchoj Beskidzkiej robót budowlanych polegających na budowie ruchomej zapory z zasilaniem elektrycznym na działce ewidencyjnej 9673/43 bez wymaganego pozwolenia na budowę oraz niezgodnie z dokonany zgłoszeniem.

Postanowieniem z dnia 5 września 2010 r. dochodzenie o przestępstwo z art. 90 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) umorzono – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

Z tym rozstrzygnięciem nie zgodził się pełnomocnik pokrzywdzonego Jacka S. i zaskarżył go.

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z dnia 25 listopada 2011 r. sygn. II Kp 342/11 zażalenie uwzględnił, orzeczenie prokuratorskie uchylił zlecając kontynuowanie postępowania. Postępowanie zarejestrowano pod sygn. Ds. 1455/11 i nadal się toczy.

Z tych też względów, a zwłaszcza wobec faktu, iż Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 2 marca 2012 r. sygn. II SA/Kr 1954/11 uchyłono decyzje administracyjne Starosty Powiatowego w Suchej Beskidzkiej i Wojewody Małopolskiego stojące na stanowisku, że przyłącze zasilania elektrycznego do wybudowanej zapory (szlabanu) wymagają pozwolenia na budowę, przedwczesne jest dokonywanie oceny postępowania, w którym decyzja merytoryczna jeszcze nie zapadła.

Kwestia podejmowania działań przez Burmistrza Miasta Sucha Beskidzka mających na celu uniknięcia odpowiedzialności była przedmiotem postępowania prowadzonego pod sygn. Ds. 481/11/D przez Prokuraturę Rejonową w Suchej Beskidzkiej, która nadzorowała dochodzenie w sprawie utrudniania postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komendę Powiatową Policji w Suchej Beskidzkiej pod nadzorem miejscowej Prokuratury do sygn. RSD-203/10, poprzez zacieranie śladów przestępstwa w dniu 1 kwietnia 2011 r., przez Burmistrza Miasta Sucha Beskidzka, polegającego na wymianie części nawierzchni z kostki brukowej na parkingu za budynkiem Miejskiej Przychodni Zdrowia w Suchej Beskidzkiej.

Postanowieniem zatwierdzonym przez prokuratora w dniu 28 czerwca 2011 r. umorzono dochodzenie o występki z art. 239 §1 kk – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

Z wymienionym rozstrzygnięciem nie zgodził się pełnomocnik reprezentujący potencjalnych pokrzywdzonych i złożył zażalenie.

Prokuratura Rejonowa w Suchej Beskidzkiej zarządzeniem z daty 18 sierpnia 2011 r. odmówiła przyjęcia złożonego środka zaskarżenia jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną. Także to orzeczenie zostało zaskarżone.

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z dnia 21 grudnia 2011 r. sygn. II Kp 387/11 utrzymał w mocy niniejsze zarządzenie.

Analiza akt tej sprawy przeprowadzona w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie wykazała, że postępowanie prowadzone było prawidłowo, zebrano dostateczny materiał dowodowy niezbędny do podjęcia decyzji merytorycznej, którą oceniono jako zasadną. Podzielono także stanowisko prokuratora, który odmówił przyjęcia w tej sprawie środka odwoławczego z uwagi na wniesienie go przez osobę nieuprawnioną.

Prokuratura Apelacyjna w Krakowie odnosząc się do zarzutów Jacka S. zawartych w korespondencji skierowanej do senatora Andrzeja Pajaka wskazała jednocześnie, iż kwestie zamówień publicznych czy innego rodzaju przetargów nie były przedmiotem wskazanych powyżej postępowań prokuratorskich oraz że takich postępowań nie inicjowała żadna ze stron, w tym skarżący Jacek S.

Podnoszone przez Jacka S. kwestie związane z naruszeniami praw pracowniczych przez Burmistrza Miasta Sucha Beskidzka Stanisława L. były przedmiotem postępowania prowadzonego w Prokuraturze Rejonowej w Chrzanowie o sygn. 3Ds 533/10/D (wcześniejszej sygn. 3Ds 757/09/D).

Zarządzeniem z dnia 28 sierpnia 2009 r. sygn. I Ko 335/09 Prokuratura Okręgowa w Krakowie przekazała sprawę dotyczącą złośliwego naruszania praw pracowniczych do dalszego prowadzenia Prokuraturze Rejonowej w Chrzanowie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Prokuratura Rejonowa w Chrzanowie postanowieniem z dnia 16 lutego 2010 r. sygn. 3 Ds. 757/09/D umorzyła dochodzenie w sprawie: 1/ stosowania w dniu 20 kwietnia 2009 r. w Suchej Beskidzkiej groźby karalnej w celu zmuszenia Sylwii B. do podpisania protokołu z posiedzenia komisji powołanej w celu rozpatrzenia ofert złożonych w konkursie na realizację zadań publicznych Gminy Sucha Beskidzka z zakresu upowszechnienia kultury fizycznej i sportu, krajoznawstwa i turystyki, ochrony zdrowia i pomocy społecznej, tj. o występki z art. 191 §1 kk – wobec braku znamion czynu zabronionego, 2/ naruszenia w okresie

od 1 kwietnia 2009 r. do dnia 4 lutego 2010 r. w Suchej Beskidzkiej praw pracowniczych wynikających ze stosunku pracy wobec Sylwii B. zatrudnionej w Urzędzie Miasta w Suchej Beskidzkiej, tj. o przestępstwo z art. 218 §1 kk – wobec braku znamion czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z 30 czerwca 2010 r. sygn. II Kp 109/10 uwzględnił zażalenie pokrzywdzonej w części dot. pkt II, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Po uzupełnieniu postępowania dowodowego w postaci zgromadzenia dokumentacji oraz przesłuchania szeregu świadków Prokuratura Rejonowa w Chrzanowie postanowieniem z dnia 29 września 2010 r. sygnatura 3 Ds. 533/10/D umorzyła dochodzenie o przestępstwo z art. 218 §1 kk – wobec braku znamion czynu zabronionego.

W związku z powyższym Sylwia B. reprezentowana przez pełnomocnika wniosła do Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej subsydiarny akt oskarżenia przeciwko Stanisławowi L. o przestępstwo z art. 218 §1 kk.

Postępowanie w tej sprawie aktualnie zawisłe jest przed Sądem, który oceni zasadność zarzutów stawianych Burmistrzowi Miasta Sucha Beskidzka.

Tym niemniej w trakcie aktualnego badania akt sprawy Prokuratura Apelacyjna w Krakowie wskazała, iż nie zakwestionowano prawidłowości prowadzonego postępowania przygotowawczego i decyzję o umorzeniu dochodzenia uznano za zasadną.

Odrębną kwestią jest postępowanie przed sądem pracy. Jak wynika z analizy dokumentacji sądowej Sąd Rejonowy w Wadowicach IV Wydział Pracy wyrokiem z dnia 29 lipca 2009 r. sygn. IV P 83/09 przywrócił Sylwię B. do pracy w pozwanym zakładzie – Urzędzie Miasta w Suchej Beskidzkiej na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VI Pracy wyrokiem z 3 grudnia 2009 r. sygn. VI PA 290/09 oddalił apelację pozwanego Urzędu Miasta w Suchej Beskidzkiej. W tej sytuacji Sylwia B. została przywrócona do pracy w Urzędzie Miasta w Suchej Beskidzkiej, natomiast w jaki sposób ani na jakich warunkach nie można ustalić albowiem prokuratura nie jest organem wykonującym wyroki sądowe. Natomiast ani sama pokrzywdzona ani jej pełnomocnik nie złożyli w organach prokuratury żadnego kolejnego zawiadomienia w tym przedmiocie.

Podnoszone przez Jacka S. zarzuty niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień były przedmiotem trzech postępowań przygotowawczych.

Pod sygnaturą Ds 105/12/S Prokuratura Rejonowa w Suchej Beskidzkiej prowadziła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 26 kwietnia 2007 r. w Suchej Beskidzkiej przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w Suchej Beskidzkiej i pracowników Urzędu Miasta polegające na przeprowadzeniu oględzin miejsca wycięcia drzew na działce 8762/8 położonej przy ul. Role przez osobę nieuprawnioną oraz poświadczenia nieprawdy w protokole oględzin polegającym na nierzetelnym dokonaniu pomiaru drzew i ujęcia tych okoliczności w protokole, czym działano na szkodę interesu publicznego.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2012 r. śledztwo o przestępstwo z art. 231 §1 kk umorzono wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego.

W dniu 18 kwietnia 2012 r. zażalenie na wymienione rozstrzygnięcie merytoryczne złożył pełnomocnik pokrzywdzonych, które nie zostało jeszcze rozpoznane.

Analiza akt przeprowadzona aktualnie w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie wskazała, iż w jej ocenie, decyzja merytoryczna jest słuszna albowiem funkcjonariusze Policji oraz urzędnicy Urzędu Miasta w Suchej Beskidzkiej dokonywali oględzin i pomiarów w ramach art. 67 i 75 Kpa. Wszystkie osoby uczestniczące w tej czynności podpisały protokół, a oględziny zostały przeprowadzone w oparciu o art. 11 ust. 1 ustawy o Policji w związku ze złożeniem przez Burmistrza prośby o podjęcie działań zapobiegających naruszeniu prawa, zwłaszcza, że istniała obawa usunięcia pni po wyciętych drzewach, a tym samym zostałyby zniszczone dowody naruszenia prawa. Natomiast jak zostały te protokoły wykorzystane, ewentualnie jakie następnie zostały podjęte działania bądź decyzje administracyjne nie było przedmiotem żadnego postępowania prowadzonego w organach prokuratury.

Pod sygnaturą Ds 282/10/Sp (wcześniejszej Ds 1214/09) Prokuratura Rejonowa w Suchej Beskidzkiej nadzorowała postępowanie w sprawie; niedopełnienia obowiązków służbowych przez Burmistrza Miasta w Suchej Beskidzkiej w okresie od marca do października 2009 r. na szkodę Bogusława W. polegające na opieszałym usuwaniu awarii wodociągu na jego działce nr 8771/9 oraz niedopełnienia obowiązków przez tegoż Burmistrza podczas usuwania awarii wodociągu na działce nr 8771/9 w okresie od marca do miesiąca października 2009 r., w wyniku czego Gmina Miejska Sucha Beskidzka poniosła szkodę w wysokości 180 tys. zł spowodowaną wyciekami wody w ilości ok. 4 tys. litrów na godzinę.

Postanowieniem zatwierdzonym w dniu 19 listopada 2009 r. odmówiono wszczęcia śledztwa o przestępstwa z art. 231 §1 kk i art. 296 §1 kk – wobec stwierdzenia, iż czyny nie zawierają ustawowych znamion czynów zabronionych.

Powyższe rozstrzygnięcie merytoryczne zostało zaskarżone przez pokrzywdzonego. Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z dnia 3 marca 2010 r. sygn. II Kp 27/10 uwzględnił złożone zażalenie i uchylił w całości orzeczenie prokuratorskie zlecając kontynuowanie postępowania przygotowawczego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, Prokuratura Rejonowa w Suchej Beskidzkiej postanowieniem zatwierdzonym w dniu 14 czerwca 2010 r. umorzyła śledztwo o przestępstwa z art. 231 §1 kk oraz art. 231 §1 kk i art. 296 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk – wobec stwierdzenia, iż czyny nie zawierają ustawowych znamion czynów zabronionych.

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z daty 15 października 2010 r. sygn. II Kp 214/10 utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie merytoryczne prokuratora jako zasadne.

Analiza akt tej sprawy przeprowadzona aktualnie w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie wykazała, iż decyzja o umorzeniu śledztwa z 14 czerwca 2010 r. jest zasadna oraz że przyjęta kwalifikacja prawna oraz podstawy i przyczyny umorzenia nie naruszają uwag krytycznych.

Trzecia ze spraw opisanych przez Pana Jacka S. w części dotyczącej niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień była prowadzona w Prokuraturze Rejonowej w Suchej Beskidzkiej pod sygnaturą Ds 206/10/Sp (wcześniej Ds 1415/09/Sp).

Postępowanie dotyczyło niedopełnienia obowiązków służbowych przez Dyrektora Zakładu Komunalnego w Suchej Beskidzkiej w okresie od marca do października 2009 r. na szkodę Bogusława W., polegające na opieszałym usuwaniu awarii wodociągu na jego działce nr 8771/9 oraz niedopełnienia obowiązków przez tegoż Dyrektora polegające na wystosowaniu w dniu 25 września 2009 r. do Bogusława W. pisma informującego o odcięciu dostawy wody do jego posesji.

Postanowieniem zatwierdzonym w dniu 19 listopada 2009 r. odmówiono wszczęcia śledztwa o przestępstwa z art. 231 §1 kk – wobec stwierdzenia, iż czyny nie zawierają ustawowych znamion czynów zabronionych.

Powyższe rozstrzygnięcie merytoryczne zostało zaskarżone przez pokrzywdzonego. Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z dnia 10 lutego 2010 r. sygn. II Kp 399/09 uwzględnił złożone zażalenie, uchylił w całości orzeczenie prokuratorskie zlecając kontynuowanie postępowania przygotowawczego.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w tym wykorzystaniu wniosków zgłoszonych przez pełnomocnika pokrzywdzonego, Prokurator Rejonowy w Suchej Beskidzkiej postanowieniem z dnia 27 maja 2010 r. sygn. Ds 206/10/Sp umorzył śledztwo w tej sprawie o czyny stanowiące przestępstwo z art. 231 §1 kk – z uwagi na stwierdzenie, iż czyny nie zawierają ustawowych znamion czynów zabronionych.

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej po rozpoznaniu zażalenia postanowieniem z 15 października 2010 r. sygn. II Kp 175/10 utrzymał w mocy zaskarżone rozstrzygnięcie merytoryczne prokuratora jako zasadne.

Badanie akt tej sprawy przeprowadzone aktualnie w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie wykazało, że postępowanie prowadzone było prawidłowo i decyzja merytoryczna o umorzeniu śledztwa z 27 maja 2010 r. była zasadna.

Niezależnie od powyższych ustaleń Prokuratura Apelacyjna w Krakowie przeanalizowała również akta innych spraw z doniesień składanych na Burmistrza Miasta w Su-

czej Beskidzkiej, jak też i z jego doniesień, a dotyczące osób będących w zainteresowaniu postępowań opisywanych przez Jacka S. Badania aktowe tych spraw wykazały zasadność decyzji merytorycznych podejmowanych przez prokuraturę.

Lektura akt postępowań przygotowawczych, zdaniem Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie, wykazała w sposób niebudzący wątpliwości, iż między Burmistrzem Miasta Sucha Beskidzka a częścią osób powiązanych ze światem biznesu istnieje konflikt, generujący kolejne doniesienia składane przez te same osoby na Burmistrza Miasta w Suchoj Beskidzkiej i jego urzędników, funkcjonariuszy Policji i inne osoby. Przyczyn tego konfliktu nie zdołano jednak ustalić.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
DYREKTORA
CENTRALNEGO
BIURA ŚLEDZCZEGO
KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI**

Warszawa, 26 kwietnia 2012 r.

Pani Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2012 roku Idz. BPS/043-09-347/12, w sprawie oświadczenia złożonego w dniu 12 kwietnia 2012 roku przez Pana Senatora RP Andrzeja Pająka podczas 9. posiedzenia Senatu RP w sprawie memorandum Pana Jacka S. dotyczącego nieprawidłowości w funkcjonowaniu organów samorządu terytorialnego w Suchoj Beskidzkiej uprzejmie informuję, że w dniu 26 kwietnia 2012 roku, w odpowiedzi na pismo z dnia 13 kwietnia 2012 roku, przesłałem Panu Senatorowi RP Andrzejowi Pająkowi pisemne stanowisko w przedmiotowej sprawie (w załączeniu kopia pisma) z informacją, iż całość materiałów ze względu na właściwość miejscową przekazałem Panu insp. Mariuszowi Dąbkowi Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w Krakowie, celem dalszej analizy i podjęcia działań zmierzających do ustalenia, czy przedstawiciele organów samorządowych w Suchoj Beskidzkiej prowadzą działalność przestępczą.

Z wyrazami szacunku

DYREKTOR
CENTRALNEGO BIURA ŚLEDZCZEGO
z up. Zastępca Dyrektora
Centralnego Biura Śledczego
Komendy Głównej Policji
insp. Sławomir Światłowski

**Stanowisko
DYREKTORA
CENTRALNEGO
BIURA ŚLEDZCZEGO
KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI**

Warszawa, 26 kwietnia 2012 r.

Pan Andrzej Pająk
Senator
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na pismo Pana Senatora z dnia 13 kwietnia 2012 roku, w sprawie memorandum Pana Jacka S. dotyczącego nieprawidłowości w funkcjonowaniu organów samorządu terytorialnego w Suchej Beskidzkiej uprzejmie informuję, że Centralne Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji nie jest właściwe do oceny pracy organów orzekających w sprawach wymienionych przez Pana Jacka S. Powołane zostało do rozpoznawania i zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Należy zaznaczyć, że każde z opisanych w memorandum przypadków było lub jest przedmiotem postępowań karnych lub administracyjnych. Postępowania zakończone zostały prawomocnymi orzeczeniami, natomiast w prowadzonych aktualnie sprawach należy oczekiwać prawomocnego orzeczenia. Strony – uczestnicy tych postępowań mają prawo do składania wniosków dowodowych lub zaskarżeń wydanych orzeczeń i winny aktywnie uczestniczyć w postępowaniu, w celu obiektywnego wyjaśnienia okoliczności które są przedmiotem postępowania.

Pragnę podkreślić, że ustawa o samorządzie gminnym z dnia 08 marca 1990 roku z późniejszymi zmianami oraz inne ustawy szczegółowe wskazują narzędzia do sprawowania nadzoru oraz kontroli nad organami samorządowymi i skoro społeczność miejscowa niezadowolona jest z działania samorządu winna z nich skorzystać.

Jednocześnie informuję Pana Senatora, że memorandum Pana Jacka S. przesłałem zgodnie z właściwością miejscową Panu Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w Krakowie, celem dalszej analizy oraz ewentualnego monitorowania działalności organów samorządowych w Suchej Beskidzkiej i ustalenia, czy przedstawiciele tych organów prowadzą działalność przestępczą.

Z poważaniem

DYREKTOR
CENTRALNEGO BIURA ŚLEDZCZEGO
Komendy Głównej Policji
nadinsp. Adam Maruszczak

**Oświadczenie senatorów Bogdana Pęka,
Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Beaty Gosiewskiej
oraz Bohdana Paszkowskiego**

*skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego
oraz do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta*

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Prokuratorze!

Docierają do nas informacje, że w dalszym ciągu trwa praktyka polegająca na kierowaniu przez Jednostki Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa licznych zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przeciw rolnikom w przypadku popełnienia nawet najmniejszych pomyłek, uchybień lub omyłek we wnioskach kierowanych do agencji.

Badanie tych spraw powoduje duże koszty administracyjne, a przede wszystkim koszty społeczne. Rolnicy są wzywani na przesłuchania, a w większości przypadków sprawy kończą się umorzeniami ze względu na znikomą szkodliwość czynu.

Prosimy w związku z tym ministra rolnictwa i rozwoju wsi o następujące informacje.

Ile zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa jednostki agencji skierowały do prokuratury w okresie od 2008 r. do chwili obecnej – w rozbięciu na poszczególne lata i województwa – i jaka była efektywność tych wniosków, to znaczy, jaka liczba skierowanych przez agencję spraw zakończyła się wniesieniem aktu oskarżenia i w jakiej liczbie spraw zapadły wyroki skazujące?

Ministra rolnictwa i rozwoju wsi prosimy ponadto o odpowiedź na pytanie, czy ustalał dla agencji jakieś wytyczne w zakresie kierowania zawiadomień o przestępstwie i czy ta działalność agencji jest w jakiś sposób przez niego nadzorowana.

*Z poważaniem
Bogdan Pęk
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Beata Gosiewska
Bohdan Paszkowski*

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 16 maja 2012 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Pęka wspólnie z innymi senatorami podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 r., przesłane przy piśmie nr BPS/043-09-348/12 z dnia 16 kwietnia 2012 r., w sprawie kierowania do organów ścigania zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez rolników we wnioskach pomocowych składanych do ARiMR, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 304 §2 Kodeksu postępowania karnego, ARiMR jako instytucja państwowa ma obowiązek informować organy ścigania o przestępstwach ściganych z urzędu. Przedmiotowy przepis stanowi bowiem: „Instytucje państwowe i samorządowe, które w związku ze swą działalnością dowiedziały się o popełnieniu przestępstwa ści-

ganego z urzędu, są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym prokuratora lub Policję oraz przedsięwziąć niezbędne czynności do czasu przybycia organu powołanego do ścigania przestępstw lub do czasu wydania przez ten organ stosownego zarządzenia, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów przestępstwa”.

Rolnicy składając wnioski pomocowe podpisują oświadczenie, że znane są im skutki składania fałszywych oświadczeń wynikających z art. 297 §1 Kodeksu karnego, który stanowi, cyt.: „Kto, w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo od organu lub instytucji dysponujących środkami publicznymi – kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia, gwarancji, akredytywy, dotacji, subwencji, potwierdzenia przez bank zobowiązania wynikającego z poręczenia lub z gwarancji lub podobnego świadczenia pieniężnego na określony cel gospodarczy, elektronicznego instrumentu płatniczego lub zamówienia publicznego, przedkłada podrobiony, przerebiony, poświadczający nieprawdę albo nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5”.

Należy zauważyć, iż przepisy prawa nie uzależniają obowiązku zgłaszania podejrzenia przestępstwa od jego szkodliwości społecznej bądź oceny prawdopodobieństwa, że postępowanie zostanie umorzony z innych przyczyn, gdyż takiego rozstrzygnięcia może dokonać wyłącznie upoważniony ustawowo organ. Oznacza to, że ARiMR powinna kierować do organów ścigania wszystkie sprawy, w których doszło do wyłudzenia lub próby wyłudzenia dotacji unijnych i krajowych.

Jednocześnie należy zauważyć, że zgodnie z art. 231 §1 Kodeksu karnego „funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”.

Zgodnie z danymi przedstawionymi przez Pana Tomasza Kołodzieja, Prezesa ARiMR, ilość spraw, w których ARiMR w latach 2008–2012 stwierdziła wystąpienie nieprawidłowości (czyli zgodnie z art. 1 ust. 2 Rozporządzenia Rady (WE) Nr 2988/95 jakiegokolwiek naruszenia przepisów prawa wspólnotowego wynikającego z działania lub zaniechania ze strony podmiotu gospodarczego, które spowodowało lub mogło spowodować szkodę w ogólnym budżecie Wspólnot, albo poprzez zmniejszenie lub utratę przychodów, które pochodzą z zasobów własnych pobieranych bezpośrednio w imieniu Wspólnot, albo też w związku z obciążeniem budżetu wspólnotowego nieuzasadnionym wydatkiem), przedstawia poniższa tabela:

WOJEWÓDZTWO	Lata				
	2008 r.	2009 r.	2010 r.	2011 r.	2012 r. (według stanu na dzień 27.04.2012 r.)
Dolnośląskie	4794	10468	12773	8956	4962
Kujawsko-Pomorskie	7662	12164	13382	9666	5629
Lubelskie	16777	35542	14989	18837	11209
Lubuskie	6045	6591	2697	3572	2148
Łódzkie	9426	22688	27191	25645	8266
Małopolskie	9197	21183	16668	12261	8056
Mazowieckie	17475	33636	42123	30349	17112
Opolskie	5401	9163	4235	3891	2136
Podkarpackie	9049	21885	13833	11242	8748
Podlaskie	14679	26173	24906	11075	4847
Pomorskie	6472	8703	13529	6108	4870
Śląskie	9279	10214	7793	6790	4038
Świętokrzyskie	12440	18942	13603	14529	6096
Warmińsko-Mazurskie	17999	24822	24366	12198	6355
Wielkopolskie	21872	47350	28606	18673	11223
Zachodniopomorskie	4224	6745	6116	5024	2773
Łącznie	172791	316269	266810	198816	108468

Ilość skierowanych przez ARiMR w latach 2008–2012 zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przedstawia poniższa tabela:

WOJEWÓDZTWO	Lata				
	2008 r.	2009 r.	2010 r.	2011 r.	2012 r. (według stanu na dzień 27.04.2012 r.)
Dolnośląskie	77	116	6	9	0
Kujawsko-Pomorskie	208	222	45	79	19
Lubelskie	152	271	60	42	1
Lubuskie	11	52	5	22	1
Łódzkie	113	1757	2251	1783	754
Małopolskie	29	14	47	7	0
Mazowieckie	170	164	89	35	9
Opolskie	62	38	29	40	0
Podkarpackie	14	4	24	7	0
Podlaskie	117	126	56	68	4
Pomorskie	145	157	135	115	34
Śląskie	193	306	160	346	161
Świętokrzyskie	60	92	40	9	0
Warmińsko-Mazurskie	75	52	22	30	11
Wielkopolskie	218	207	54	32	2
Zachodniopomorskie	41	48	138	138	16
Łącznie	1685	3626	3161	2762	1012

Analiza ww. danych wskazuje, że udział spraw, w których Agencja skierowała do organów ścigania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w stosunku do wszystkich spraw, w których stwierdzono nieprawidłowości kształtuje się następująco:

w 2008 roku – 0,98%,

w 2009 roku – 1,15%,

w 2010 roku – 1,18%,

w 2011 roku – 1,39%,

w 2012 roku (według stanu na dzień 27.04.2012 r.) – 0,93%.

Z ogólnej liczby zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, przekazanych przez ARiMR do organów ścigania, do sądów skierowane zostały 2482 akty oskarżenia, z których zapadło 1098 wyroków skazujących. Stanowi to odpowiednio: 20 i 8,9% wszystkich zgłoszeń. Należy przy tym zaznaczyć, że nie we wszystkich sprawach Agencja jest informowana o wydanym przez wymiar sprawiedliwości rozstrzygnięciu.

Reasumując należy podkreślić, iż biorąc pod uwagę aktualne przesłanki formalnoprawne nie ma możliwości zwolnienia ARiMR z wynikającego z art. 304 §2 Kodeksu postępowania karnego obowiązku kierowania zawiadomień w przypadku podejrzenia popełnienia przestępstwa, bez względu na rozmiar jego szkodliwości społecznej i ostateczne rozstrzygnięcie.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 23.05.2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Pęka wspólnie z innymi senatorami podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia 2012 roku, przekazane przez Wicemarszałka Senatu Marię Pańczyk-Pozdziej, uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje w zakresie podlegającym kompetencji prokuratury.

Na podstawie informacji przekazanych przez podległe prokuratury apelacyjne można stwierdzić, iż w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku prokuratury prowadziły bądź nadzorowały ogółem 7874 postępowania prowadzone na podstawie zawiadomień poszczególnych jednostek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W tym samym okresie zakończono ogółem 7313 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 4586 postępowań, postanowieniem o umorzeniu – 1686 postępowań, aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 1041 spraw. Sądy wydały 894 wyroki skazujące.

W 2008 roku prokuratury prowadziły bądź nadzorowały ogółem 1074 postępowania na podstawie zawiadomień poszczególnych jednostek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W tym samym okresie zakończono ogółem 1046 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 370 postępowań, postanowieniem o umorzeniu – 426 postępowań, aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 250 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 220 sprawach.

W 2009 roku prokuratury prowadziły bądź nadzorowały ogółem 1877 postępowań na podstawie zawiadomień poszczególnych jednostek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W tym samym okresie zakończono ogółem 1842 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 1058 postępowań, postanowieniem o umorzeniu – 499 postępowań, aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 285 spraw. Sądy wydały 250 wyroków skazujących.

W 2010 roku prokuratury prowadziły bądź nadzorowały ogółem 2322 postępowania na podstawie zawiadomień poszczególnych jednostek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W tym samym okresie zakończono ogółem 2264 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 1607 postępowań, postanowieniem o umorzeniu – 401 postępowań, aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 256 spraw. Sądy wydały 268 wyroków skazujących.

W 2011 roku prokuratury prowadziły bądź nadzorowały ogółem 1718 postępowań na podstawie zawiadomień poszczególnych jednostek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W tym samym okresie zakończono ogółem 1587 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 1144 postępowania, postanowieniem o umorzeniu – 275 postępowań, aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 168 spraw. Sądy wydały 152 wyroki skazujące.

W 2012 roku do dnia 14 maja prokuratury prowadziły bądź nadzorowały ogółem 883 postępowania na podstawie zawiadomień poszczególnych jednostek Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. W tym samym okresie zakończono ogółem 634 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 472 postępowania, postanowieniem o umorzeniu – 99 postępowań, aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 63 sprawy. Sądy wydały 17 wyroków skazujących.

W poszczególnych prokuraturach apelacyjnych odnotowano następujący układ spraw.

I. Prokuratura Apelacyjna w Białymstoku.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Białymstoku zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 363 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 345 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 172 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 104 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 69 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 62 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 109 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 109 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 55 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 33 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 21 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 20 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 98 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 88 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 40 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 30 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 18 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 17 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 67 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 70 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 31 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 24 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 15 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 13 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 70 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 70 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 39 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 17 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 14 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 12 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja prokuratury zarejestrowały 19 postępowań. W tym samym okresie zakończono 8 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 7; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 1 sprawę. Nie odnotowano wyroków skazujących.

II. Prokuratura Apelacyjna w Gdańsku.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Gdańsku zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 606 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 566 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 158 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 298 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 110 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 114 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 205 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 193 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania 50 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 103 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 40 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 36 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 222 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 224 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania 65 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 120 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 39 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 31 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 77 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 74 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 20 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 41 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 13 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 35 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 68 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 57 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 17 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 26 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 14 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 11 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 34 postępowania. W tym samym okresie zakończono 18 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 6 spraw; umorzeniem – 8 spraw; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 4 sprawy. Sąd wydał wyrok skazujący w 1 sprawie.

III. Prokuratura Apelacyjna w Krakowie.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 425 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 410 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 165 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 120 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 125 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 97 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 94 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 93 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 20 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 38 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 35 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 30 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 86 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 84 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 18 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 30 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 36 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 28 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 159 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 149 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 81 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 34 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 34 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 30 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 62 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 60 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 34 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 13 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 13 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 9 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 24 postępowania. W tym samym okresie zakończono 22 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 12 spraw; umorzeniem – 5 spraw; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 5 spraw. Nie odnotowano wyroków skazujących.

IV. Prokuratura Apelacyjna w Katowicach.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Katowicach zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 645 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 611 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 327 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 157 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 127 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 86 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 39 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 41 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 4 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 22 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 15 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 10 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 154 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 153 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania 88 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 37 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 28 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 28 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 130 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 129 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 79 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 28 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 22 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 20 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 159 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 130 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania 64 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 38 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 28 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 22 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 163 postępowania. W tym samym okresie zakończono 158 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 92 sprawy; umorzeniem – 32 sprawy; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 34 sprawy. Sądy wydały 6 wyroków skazujących.

V. Prokuratura Apelacyjna w Lublinie.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Lublinie zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 574 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 492 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 63 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 201 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 140 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 115 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 84 postępowania objęte oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 83 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 9 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 44 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 30 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 25 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 230 postępowań. Zakończono z tej kategorii 229 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 86 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 80 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 63 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 54 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 127 postępowań. Zakończono z tej kategorii 123 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 67 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 31 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 25 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 22 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 112 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 109 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 51 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 39 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 19 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 12 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 21 postępowań. W tym samym okresie zakończono 37 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 3 sprawy; umorzeniem – 31 sprawy; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 3 sprawy. Sądy wydały 3 wyroki skazujące.

VI. Prokuratura Apelacyjna w Łodzi.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Łodzi zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 3886 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 3620 postępowań, w tym: postano-

wieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 3178 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 223 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 219 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 192 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 246 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 244 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 140 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 64 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 40 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 35 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 813 postępowań. Zakończono z tej kategorii 812 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 684 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 79 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 49 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 43 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 1363 postępowania. Zakończono z tej kategorii 1350 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 1231 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 45 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 74 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 70 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 932 postępowania. Zakończono z tej kategorii 872 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 798 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 29 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 45 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 40 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 532 postępowania. W tym samym okresie zakończono 342 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 325 spraw; umorzeniem – 6 spraw; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 11 spraw. Sądy wydały 4 wyroki skazujące.

VII. Prokuratura Apelacyjna w Poznaniu.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Poznaniu zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 265 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 238 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 60 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 110 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 68 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 55 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 50 postępowań. Zakończono z tej kategorii 45 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 7 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 22 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 16 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 14 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 66 postępowań. Zakończono z tej kategorii 65 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 6 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 30 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 29 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 24 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 75 postępowań. Zakończono z tej kategorii 70 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 16 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 45 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 9 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 8 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 46 postępowań. Zakończono z tej kategorii 49 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 27 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 10 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 12 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 8 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 28 postępowań. W tym samym okresie zakończono 9 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 4 sprawy; umorzeniem – 3 sprawy; aktem oskarżenia lub skierowaniem wniosku o warunkowe umorzenie postępowania łącznie – 2 sprawy. Sądy wydały 1 wyrok skazujący.

VIII. Prokuratura Apelacyjna w Rzeszowie.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Rzeszowie zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 150 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 144 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 33 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 55 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 56 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 56 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 16 postępowań. Zakończono z tej kategorii 16 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 1 sprawę; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 9 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 6 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 6 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 20 postępowań. Zakończono z tej kategorii 17 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 8 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 7 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 2 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 2 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 73 postępowania. Zakończono z tej kategorii 71 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 16 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 18 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 37 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 37 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 36 postępowań. Zakończono z tej kategorii 36 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 7 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 18 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 11 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 11 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 5 postępowań. W tym samym okresie zakończono 4 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 1 sprawę; umorzeniem – 3 sprawy; Nie odnotowano aktów oskarżenia lub wniosków o warunkowe umorzenie postępowania, ani wyroków skazujących.

IX. Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Szczecinie zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 346 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 313 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 145 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 120 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 48 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 44 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 62 postępowania. Zakończono z tej kategorii 58 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 22 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 16 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 20 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 18 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 41 postępowania. Zakończono z tej kategorii 33 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 18 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 13 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 2 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 8 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 103 postępowania. Zakończono z tej kategorii 100 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 38 spraw; po-

stanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 49 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 13 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 11 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 113 postępowań. Zakończono z tej kategorii 101 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 52 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 39 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 10 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 7 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 27 postępowań. W tym samym okresie zakończono 21 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 15 spraw; umorzeniem – 3 sprawy; aktem oskarżenia lub wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania – 3 sprawy. Nie odnotowano wyroków skazujących.

X. Prokuratura Apelacyjna w Warszawie.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej w Warszawie zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 347 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 323 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 88 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 180 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 55 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 45 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 87 postępowań. Zakończono z tej kategorii 86 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 28 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 44 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 14 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 13 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 77 postępowań. Zakończono z tej kategorii 68 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 13 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 43 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 12 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 10 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 109 postępowań. Zakończono z tej kategorii 104 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 18 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 64 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 22 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 15 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 56 postępowań. Zakończono z tej kategorii 52 postępowania, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 23 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 23 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 6 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 5 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 18 postępowań. W tym samym okresie zakończono 13 postępowań, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 6 spraw; umorzeniem – 6 spraw; aktem oskarżenia lub wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania – 1 sprawę. Odnotowano 2 wyroki skazujące.

XI. Prokuratura Apelacyjna we Wrocławiu.

W jednostkach podległych Prokuraturze Apelacyjnej we Wrocławiu zarejestrowano w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 14 maja 2012 roku ogółem 267 postępowań objętych oświadczeniem. Zakończono z tej kategorii 251 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 109 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 108 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 34 sprawy. Sądy wydały wyroki skazujące w 31 sprawach.

W 2008 roku zarejestrowano 82 postępowania. Zakończono z tej kategorii 78 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 34 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 31 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 13 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 13 sprawach.

W 2009 roku zarejestrowano 70 postępowań. Zakończono z tej kategorii 69 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 32 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 30 spraw; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 7 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 5 sprawach.

W 2010 roku zarejestrowano 39 postępowań. Zakończono z tej kategorii 39 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 10 spraw; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 22 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 7 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 7 sprawach.

W 2011 roku zarejestrowano 64 postępowania. Zakończono z tej kategorii 61 postępowań, w tym: postanowieniem o odmowie wszczęcia postępowania – 32 sprawy; postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego – 23 sprawy; skierowaniem do sądu aktu oskarżenia lub wniosku o warunkowe umorzenie łącznie – 6 spraw. Sądy wydały wyroki skazujące w 6 sprawach.

W 2012 roku do dnia 14 maja zarejestrowano 12 postępowań. W tym samym okresie zakończono 4 postępowania, w tym postanowieniem o odmowie wszczęcia – 1 sprawę; umorzeniem – 2 sprawy; aktem oskarżenia lub wnioskiem o warunkowe umorzenie postępowania – 1 sprawę. Nie odnotowano wyroków skazujących.

Przedstawiając Panu Marszałkowi powyższe, uprzejmie informuję, że obszary województw i prokuratur okręgowych nie zawsze pokrywają się, stąd nie jest możliwe przedstawienie danych z podziałem na poszczególne województwa, dlatego dane przedstawiono w rozbiciu na poszczególne prokuratury apelacyjne.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Oświadczenie senatora Leszka Piechoty
oraz senatora Andrzeja Misiółka**

skierowane do minister edukacji narodowej Krystyny Szumilas

Szanowna Pani Minister!

W związku z trwającym w wielu polskich miastach procesem przenoszenia oddziałów przedszkolnych dla dzieci pięcio- i sześciolletnich do oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych powstają wątpliwości co do uregulowań prawnych związanych z tym zabiegiem.

Gminy, przenosząc część zadań przedszkolnych do szkół podstawowych, podejmują uchwały w sprawie ustalenia sieci publicznych oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych prowadzonych przez gminę, ponieważ następuje wówczas zmiana sieci przedszkoli i powstają nowe oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych. Zgodnie z art. 59 ust. 1 w powiązaniu z ust. 6 ustawy o systemie oświaty organ prowadzący jest obowiązany – co najmniej na sześć miesięcy przed planowanym terminem przekształcenia placówki – zawiadomić o planowanych zmianach rodziców dzieci, właściwego kuratora oświaty oraz organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego właściwej do prowadzenia szkół danego typu. Zastosowanie przepisów art. 59 ustawy o systemie oświaty w związku z brakiem ustawowej definicji przekształcenia rodzi problemy prawne.

W związku z powyższym zwracamy się zapytaniem, czy w sytuacji przenoszenia części oddziałów przedszkolnych do szkół podstawowych organ prowadzący jest obowiązany zawiadomić – co najmniej sześć miesięcy przed planowanym terminem tych zmian – m.in. rodziców dzieci i kuratora oświaty o planowanych zmianach.

Z wyrazami szacunku

Leszek Piechota

Andrzej Misiółka

Odpowiedź

Warszawa, 25 kwietnia 2012 r.

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wspólne oświadczenie złożone przez Senatora Leszka Piechotę oraz Senatora Andrzeja Misiółka (BPS/043-09-350/12), na 9. posiedzeniu Senatu RP dnia 12 kwietnia 2012 r., dotyczące przenoszenia oddziałów przedszkolnych dla dzieci pięcio- i sześciolletnich do szkół podstawowych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z obowiązującym prawem, zadania dotyczące administrowania i finansowania przedszkoli, szkół/placówek należą do zadań realizowanych przez jednostkę samorządu terytorialnego.

Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat tj. zakładanie, prowadzenie przedszkoli, oddziałów przedszkolnych

w szkole podstawowej oraz innych form wychowania przedszkolnego, które zapewnią miejsca edukacji przedszkolnej dla dzieci zamieszkałych na jej terenie.

Na terenie działania gminy za sieć prowadzonych przez nią publicznych przedszkoli oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych odpowiada rada gminy, która tę sieć ustala [art. 14a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.)].

To od rady gminy zależy, w jaki sposób będzie realizowane to zadanie. Sam sposób realizacji zależy od wielu czynników, m.in. potrzeb wielu grup społecznych w szerokim ujęciu, w tym zarówno dzieci 3-, 4-, jak i 5-, 6-letnich, możliwości finansowych gminy/miasta/dzielnicy oraz ogólnego bilansu miejsc w przedszkolach.

Oddział przedszkolny umieszczony w budynku szkoły podstawowej jest nadal podstawową jednostką organizacyjną przedszkola i w świetle art. 61 ust. 1 ustawy o systemie oświaty nie wchodzi w skład struktury organizacyjnej (klas) szkoły podstawowej. Realizacja przygotowania przedszkolnego pięcio- i sześciolatków w oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej jest również zgodna z §5 ust. 6 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.), który wskazuje, że „w szkole mogą być tworzone oddziały przedszkolne realizujące program wychowania przedszkolnego”.

Powyższa realizacja programu wychowania przedszkolnego wymaga dostosowania bazy szkoły i warunków realizacji tego obowiązku, do potrzeb małych dzieci.

Umieszczenie oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej nie jest więc przekształceniem, a oznacza jedynie zmianę miejsca realizacji programu wychowania przedszkolnego i odbywa się zgodnie z obowiązującym prawem oświatowym w tym zakresie.

Plan zajęć w oddziale przedszkolnym powinien być dostosowany do potrzeb dzieci w niej przebywających, a czas pracy – do potrzeb rodziców. Ponadto art. 5 ust. 7 ustawy o systemie oświaty zobowiązuje organ prowadzący szkołę lub placówkę do zapewnienia bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki oraz wyposażenia szkoły lub placówki w pomoce dydaktyczne i sprzęt niezbędny do pełnej realizacji programów nauczania i programów wychowawczych. Zarówno w szkole podstawowej jak i w przedszkolu obowiązują przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. z 2003 r. Nr 6, poz. 69, z późn. zm.).

Z poważaniem

w z. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Mirosław Sielatycki

Oświadczenie senatora Mariana Poślednika

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

W całej Polsce pacjenci chorzy na raka mają problem z otrzymywaniem leków potrzebnych do chemioterapii. Produkująca je firma farmaceutyczna uznała, że sprzedaż w Polsce jest nieopłacalna i wycofała część produktów. Takie działanie zagraża życiu wielu osób w Polsce, a w takich chorobach czas jest na wagę złota.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania.

- 1. Czy ministerstwo dostrzega przedstawiony problem?*
- 2. Kiedy i w jaki sposób zamierza go rozwiązać?*

*Z poważaniem
Marian Poślednik*

Odpowiedź

Warszawa, 2012.05.23

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Mariana Poślednika, przekazane przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałek Senatu znak: BPS/043-09-351/12, w sprawie braku leków stosowanych w chemioterapii, uprzejmie przesyłam informacje w tej sprawie.

Początkowa informacja, jaka miała miejsce w październiku 2011 r. mówiła o możliwych przejściowych kłopotach z dostępnością leków onkologicznych firmy EBEWE (część grupy Sandoz) na terytorium Polski, które to ograniczenia początkowo miały trwać do końca pierwszego kwartału 2012 r. Następnie pod koniec tego terminu firma poinformowała Ministra Zdrowia, iż nie jest możliwe utrzymanie wskazanego wcześniej terminu i problemy z dostępnością do produktów leczniczych onkologicznych wprowadzanych do obrotu przez firmę EBEWE/Sandoz będą dotyczyły dalszej części roku. Bezpośrednią przyczyną tego stanu są kłopoty z produkcją, które wystąpiły w firmie Ebewe a nie wejście w życie ustawy refundacyjnej.

Z uwagi na fakt, że problem nie dotyczy jedynie naszego kraju, ale ma on znacznie szerszy charakter dnia 19 kwietnia br. sprawą zainteresowała się Komisja Europejska, która poprosiła państwa członkowskie o informację o sytuacji na rynkach w poszczególnych krajach. Informacja o sytuacji w Polsce została przekazana niezwłocznie tj. następnego dnia – 20 kwietnia. Z informacji zebranych z 21 państw członkowskich wynika, że w 15 państwach (Austrii, Belgii, Czechach, Niemczech, Hiszpanii, Francji, Węgrzech, Irlandii, Włoszech, Holandii, Polsce, Portugalii, Rumunii, Słowenii i Słowacji) występują problemy z ciągłością dostaw cytostatyków spowodowany bardzo ograniczonymi dostawami leków przez firmę Sandoz/Ebewe. Problem ma charakter jeszcze szerszy, gdyż kłopoty z dostępnością leków onkologicznych występują także w USA i Kanadzie.

24 kwietnia br. odbyła się audiokonferencja Komisji Europejskiej z przedstawicielami 18 państw członkowskich, na której omówiono problem niewystarczających dostaw leków onkologicznych na rynek europejski. Konkluzje są takie, że KE ma ograniczone możliwości wpłynięcia czy na to na firmę Sandoz (z którą jest w kontakcie)

czy też na innych producentów leków w celu zwiększenia produkcji. Państwu członkowskim wskazana została możliwość, wykorzystywana już przez Polskę, zastosowania procedury importu docelowego leków. Strona polska zgłosiła potrzebę współpracy na poziomie europejskim w zakresie przekazywania informacji o ewentualnym występowaniu nadwyżek leków onkologicznych na wybranych rynkach oraz rozważenia budowy systemu wczesnego ostrzegania.

Zgodnie z projektem zarządzenia Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia produkty sprowadzane w ramach importu docelowego będą finansowane.

Minister Zdrowia jak i inne zainteresowane podmioty, w szczególności placówki medyczne, zostały poinformowane o kłopotach z dostępnością niektórych leków stosowanych w chemioterapii. W trybie pilnym podjęto działania mające na celu zapewnienie dostępności produktów leczniczych.

1. Minister Zdrowia wystąpił do Prezesa Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych z prośbą o pilną analizę i przekazanie informacji na temat wielkości obrotu i ewentualnych odpowiedników niedostępnych produktów leczniczych.

2. Minister Zdrowia wydaje zgody na sprowadzenie z zagranicy odpowiedników niedostępnych, potwierdzając wnioski przesyłane przez szpitale w trybie tzw. Importu docelowego.

3. Podjęte zostały decyzje o sprowadzeniu z zagranicy hurtowych ilości odpowiedników niedostępnych produktów leczniczych zainteresowanym podmiotom w szczególności hurtowniom farmaceutycznym, które dzięki temu będą mogły sprzedawać ww. produkty lecznicze do szpitali. Ogranicza to znacznie czas realizacji potrzebny na przygotowanie i wydanie pojedynczych zgód placówkom medycznym. Na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia ukazały się komunikaty informujące o wydaniu zgód.

4. Przeprowadzono rozmowy z podmiotami odpowiedzialnymi, które posiadają w swoim portfolio odpowiedniki niedostępnych produktów leczniczych. Ma to na celu powzięcie informacji, czy obecne na rynku polskim podmioty są w stanie zwiększyć podaż swoich leków, tym samym zapewnić dostępność produktów leczniczych w zaistniałej sytuacji.

Procedura tzw. Importu docelowego pozwala na sprowadzanie z zagranicy produktów leczniczych nieposiadających pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na terenie RP. Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 marca 2012 r. Dz.U. 12.349 w sprawie sprowadzania z zagranicy produktów leczniczych nieposiadających pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, niezbędnych dla ratowania życia lub zdrowia pacjenta. Procedura ta dotyczy szpitali i pacjentów indywidualnych.

W przypadku wniosków pilnych sprawy załatwiane są w ciągu kilku godzin drogą elektroniczną.

W przypadku zgód dla hurtowni lub podmiotów odpowiedzialnych zastosowanie ma art. 4 ust. 8 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne.

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Jakub Szulc

Oświadczenie senatora Krzysztofa Słonia

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Proszę Pana Premiera o podjęcie zdecydowanych i pilnych działań zmierzających do zwiększenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych. Środki przeznaczone na ten cel w 2012 r. zostały już w większości wykorzystane przez urzędy pracy, szczególnie na wspieranie staży młodych Polaków.

W najbliższym czasie na rynku pracy pojawi się kilkaset tysięcy absolwentów różnego rodzaju szkół. Istnieje realne niebezpieczeństwo, że wobec braku możliwości znalezienia pracy lub uzyskania stażu duża ich część wybierze wyjazd do innych krajów Unii Europejskiej w poszukiwaniu zatrudnienia. Wielu tych dobrze wykształconych i ambitnych młodych ludzi pozostanie tam na stałe, zasilając tamtejszy rynek pracy, wspierając zagraniczne systemy emerytalne. Tam też założą swoje rodziny i zdecydują się na posiadanie dzieci.

Tylko zdecydowane działania rządu Rzeczypospolitej Polskiej mogą zmniejszyć skalę tego niezwykle niebezpiecznego zjawiska. Podjęcie stażu po ukończeniu szkoły to dla wielu akceptowalna i alternatywna możliwość wejścia na rodzimy rynek pracy. W wielu przypadkach jest to także argument za pozostaniem w kraju.

Na nic zda się wydłużanie wieku emerytalnego Polaków, jeśli nie będziemy wspierać zatrudnienia młodych ludzi i dawać im szansy na pozostanie w kraju. Problem dotyczy szczególnie województw z najwyższym wskaźnikiem bezrobocia. Młodzi Polacy chcą pracować w Polsce, a zadaniem rządzących jest im to skutecznie umożliwić.

Krzysztof Słoń

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 8 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazanym przy piśmie BPS-043-09-352/12 z dnia 16.04.12 r. oświadczeniem senatorskim Krzysztofa Słonia, złożonym podczas 9. posiedzenia Senatu RP w sprawie podjęcia działań do zwiększenia środków Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych w 2012 r., na prośbę Prezesa Rady Ministrów o ustosunkowanie się do sprawy, uprzejmie informuję.

Ustalanie wielkości kwot ujmowanych w planie finansowym Funduszu Pracy nie należy do wyłącznej decyzji Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Wysokość środków Funduszu Pracy możliwych do wydatkowania w danym roku budżetowym ustala Parlament RP uchwalając ustawę budżetową, której integralną część stanowi plan finansowy tego Funduszu. W projekcie planu finansowego Funduszu Pracy na 2012 rok przedłożonego Sejmowi 6 grudnia ub.r. przez Radę Ministrów przyjęto, że wydatki na

aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3.435.080 tys. zł, co stanowi 106,2% w stosunku do planu na rok 2011. Sejm RP uchwalając w dniu 27 stycznia br. ustawę budżetową na rok 2012 nie zmienił wielkości w planie finansowym Funduszu Pracy. Poprawek nie wniósł także Senat RP. Ustawa budżetowa na rok 2012 z dnia 2 marca br. opublikowana została 15 marca br. (poz. 273).

W latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2008 r. – 3.362.509 tys. zł, wykonanie 2009 r. – 6.204.847 tys. zł, wykonanie 2010 r. – 6.627.365 tys. zł). Tak istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych był uzasadniony, gdyż był to okres kryzysu gospodarczego.

Uzasadniając niemożność przywrócenia w bieżącym roku nakładów z Funduszu Pracy na aktywizację zawodową bezrobotnych do poziomu z roku 2010, należy w szczególności zwrócić uwagę, że plan finansowy Funduszu Pracy na rok 2012 stanowi element ustawy budżetowej a jego środki zaliczane są do środków publicznych. W związku z powyższym wydatki tego Funduszu podlegają ograniczeniom wynikającym z rekomendacji Rady Ecofin z dnia 7 lipca 2009 r. (zobowiązani jesteśmy do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób). Podział środków na województwa dokonywany jest zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowane zadań w województwie (Dz. U. Nr 123, poz. 1019 z późn. zm.).

Wydatkowanie środków Funduszu Pracy na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w okresie pierwszego kwartału 2012 r. wyniosło 11,5% planu rocznego. Z puli 3.435.080 tys. zł środki w kwocie 2.091.734 tys. zł są przekazywane urzędowi pracy. W ubiegłym roku kwota ta była niższa i wynosiła 1.970.600 tys. zł.

Ponadto pragnę poinformować, że z istniejącej rezerwy Funduszu Pracy (170,4 mln zł) znaczna część środków przeznaczona jest na finansowanie/dofinansowanie realizowanych przez urzędy pracy programów specjalnych skierowanych do osób bezrobotnych i poszukujących pracy do 30 roku życia oraz powyżej 50 roku życia. Pula środków rezerwy jest zabezpieczona na finansowanie programów związanych z aktywizacją bezrobotnych na terenach, na których miały miejsce klęski żywiołowe oraz na realizację wniosków starostów o finansowanie programów aktywizacji zawodowej bezrobotnych zwolnionych z pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Jeśli w kolejnych miesiącach br. sytuacja na rynku pracy pogorszy się, Minister Pracy i Polityki Społecznej może w trybie przewidzianym w art. 29 ust. 12 ustawy o finansach publicznych (...) wystąpić do Ministra Finansów o wyrażenie zgody na zwiększenie wydatków zapisanych w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2012.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Czesława Ostrowska
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Edmunda Wittbrodta

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Istotną kwestią dla systemu zdrowia jest struktura jego podmiotów. Wiąże się to z finansowaniem ochrony zdrowia w Polsce. Wydaje się konieczne umożliwienie organom państwowym wpływu na rejestrację podmiotów medycznych.

W obecnej sytuacji każdy podmiot medyczny, który spełnia warunki, zwłaszcza stawiane przez sanepid, musi być zarejestrowany przez właściwego co do obszaru działania wojewodę. Pozwala to takiemu podmiotowi starać się o kontakty z Narodowym Funduszem Zdrowia. W ostatnim czasie można jednak zaobserwować, że rejestrowane są podmioty wspierane często przez zagraniczne firmy z dużym kapitałem, które przyciągają do współpracy wielu znanych wysokiej klasy specjalistów lekarzy. Taki podmiot bez problemu uzyskuje kontrakt z NFZ. Dzieje się to kosztem innych podmiotów, które na konkretnym terenie są bardzo potrzebne, ale często udzielają świadczeń gorzej opłacanych, lecz niezbędnych. Przyjęte reguły przeprowadzania konkursów na udzielanie świadczeń medycznych nie pozwalają NFZ na odrzucanie ofert z przyczyn pozamerytorycznych.

Przykładem jest sytuacja w województwie pomorskim sprzed niespełna roku, kiedy fundusz przeprowadził konkurs na świadczenia kardiologiczne. W konkursie nie było podziału na kardiologię inwazyjną (dobrze wycenianą) i kardiologię zachowawczą, dotyczącą ludzi przewlekle chorych, najczęściej w podeszłym wieku. We wspomnianym konkursie znaczną kwotę pochłonęła kardiologia inwazyjna, bowiem na Pomorzu rozpoczęły działalność nowe silne prywatne podmioty. W związku z tym nie starczyło już środków finansowych na normalne usługi kardiologiczne dla kilku szpitali, w tym pomorskiego centrum traumatologii w Gdańsku, dawnego szpitala wojewódzkiego.

Wprowadzenie możliwości odmowy przez wojewodę rejestracji podmiotów chcących świadczyć usługi, których nie brakuje w danym rejonie, wpłynęłoby z pewnością na poprawę sytuacji wielu pacjentów. Być może byłoby możliwe wprowadzenie kategoryzacji rejestrowanych podmiotów w zależności od zapotrzebowania na oferowane przez nie na konkretnym terenie świadczenia medyczne.

Panie Ministrze, problem wydaje się być poważny. Wielu osób w naszym kraju nie stać na opłacanie drogich wizyt w prywatnych placówkach medycznych, a przy obecnej sytuacji tracą możliwość dostępu do bardzo ważnych dla zdrowia, a co za tym idzie – dla życia, świadczeń medycznych. Będę wdzięczny za odniesienie się do tego problemu.

Z poważaniem
Edmund Wittbrodt

Odpowiedź

Warszawa, 2012.05.10

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Edmunda Wittbrodta – Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej – Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 16 kwietnia 2012 r. (znak: BPS/043-09-

-353/12), dotyczące rejestracji podmiotów leczniczych, uprzejmie wyjaśniam, iż zasady prowadzenia rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą reguluje ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654, z późn. zm.) oraz akty wykonawcze do tej ustawy. Zgodnie z art. 100 ww. ustawy, podmiot który zamierza wykonywać działalność leczniczą, składa organowi prowadzącemu rejestr wniosek o wpis do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą. Organ prowadzący rejestr jest obowiązany dokonać wpisu do rejestru oraz wydać zaświadczenie o tym wpisie w terminie 30 dni od dnia wpływu wniosku o wpis do rejestru wraz z oświadczeniem. W przypadku podmiotu leczniczego, zaświadczenie o wpisie obejmuje również nadane przez organ prowadzący rejestr podmiotowi leczniczemu oraz jednostkom i komórkom organizacyjnym jego przedsiębiorstwa, resortowe kody identyfikacyjne, zgodnie z zakresem udzielanych świadczeń zdrowotnych. Działalność leczniczą można rozpocząć jedynie po uzyskaniu wpisu do rejestru, co oznacza, że ww. wpis ma charakter konstytutywny. Sam wpis do rejestru jednakże nie determinuje sposobu finansowania udzielanych świadczeń przez podmiot wykonujący działalność leczniczą. Kwestie te reguluje umowa z Narodowym Funduszem Zdrowia. Celem utworzonego rejestru jest m.in. udzielenie zezwolenia na prowadzenie działalności leczniczej oraz wzmocnienie praw pacjenta, przez zapewnienie szerszego i łatwiejszego dostępu do informacji o wszystkich podmiotach prowadzących działalność leczniczą.

Odnosząc się do propozycji odmowy rejestracji podmiotów leczniczych, uprzejmie informuję, iż przedmiotowe kwestie mogłyby stanowić ograniczenie swobody prowadzenia działalności gospodarczej oraz prowadziłyby to do nierównego traktowania świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Tymczasem zgodnie z art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Wszelkie wymagania, wyjaśnienia, informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępniane są świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

Minister Zdrowia dostrzega natomiast problemy związane z zarządzaniem jednostkami ochrony zdrowia oraz dużą konkurencją podmiotów leczniczych na rynku usług medycznych oraz potrzebę usprawnienia zarządzania ww. jednostkami. W tym zakresie w procedowanym w Ministerstwie Zdrowia projekcie ustawy o zdrowiu publicznym, proponuje się wprowadzenie mechanizmów przepływu informacji o potrzebach zdrowotnych społeczeństwa, zmniejszenie nierówności w zdrowiu społeczeństwa oraz wprowadzenie systemu wsparcia dla finansowania najistotniejszych zadań z zakresu zdrowia publicznego. Ponadto w procedowanym projekcie ustawy o jakości w ochronie zdrowia zakłada się wdrożenie systemu rozliczania jakości, którego celem jest skorelowanie jakości świadczeń opieki zdrowotnej udzielnych w ramach środków publicznych z wysokością ich finansowania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Agnieszka Pachciarz

**Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego
oraz senatora Wojciecha Skurkiewicza**

skierowane do prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Zbigniewa Derdziuka

Szanowny Panie Prezesie!

W nawiązaniu do odpowiedzi prezesa ZUS na moje oświadczenie senatorskie z dnia 16 lutego 2012 r. (odpowiedź z dnia 1 marca 2012 r.) dotyczące postępowań upadłościowych zainicjowanych przez ZUS dziękuję za udzieloną mi odpowiedź, ale zwracam się o jej uzupełnienie.

Z treści odpowiedzi wynika, że w 2010 r. na wniosek ZUS ogłoszono dwadzieścia upadłości, a w roku 2011 – dwadzieścia jeden. Orzeczone upadłości obejmowały w sumie niewielkie kwoty: 9,7 miliona zł w 2010 r. i 8,1 miliona zł w 2011 r. Jak te kwoty mają się do ogólnej kwoty zaległości przedsiębiorców w płatnościach na rzecz ZUS?

Jaka jest liczba dłużników ZUS i ogólna suma zaległości odpowiednio na koniec 2010 r. i na koniec 2011 r.? Jakimi kryteriami kieruje się ZUS, skoro jedynie około dwudziestu spraw rocznie kierowane jest z wnioskami o upadłość, a zaległości pozostałych dłużników są tolerowane bądź ściągane w inny sposób bez wszczynania procedury upadłościowej? Czy w tej sprawie prowadzona jest jakaś polityka prezesa ZUS, stosowane są jakieś wytyczne ujednolicające praktykę ZUS, czy też pozostawione to jest dowolności urzędników zajmujących się z ramienia ZUS windykacją należności?

Prosimy również o informacje, jakie sumy należności ZUS uległy przedawnieniu w roku 2010 i 2011 oraz ilu dłużników to dotyczy. Proszę o podanie tych danych zbiorczo dla całego kraju oraz w rozbiciu na poszczególne oddziały ZUS i placówki terenowe.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 10 maja 2012 r.

Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na wystąpienie Pani Marszałek z dnia 16.04.2012 r., znak: BPS/043-09-354/12 dotyczące stanowiska Prezesa ZUS wobec treści wspólnego oświadczenia senatorów: Pana Grzegorza Wojciechowskiego oraz Pana Wojciecha Skurkiewicza zawierającego pytania z zakresu postępowań upadłościowych zainicjowanych przez ZUS, zadłużenia płatników składek oraz należności, które uległy przedawnieniu, uprzejmie informuję.

W przypadku niewywiązania się przez płatnika składek z obowiązku opłacenia w terminie należności z tytułu składek, przepisy obowiązującego prawa przewidują stosowanie mechanizmów zmierzających do przymusowego zaspokojenia wierzyciela należności publicznoprawnych. Czynności zmierzające do przymusowego ściągnięcia należności rozpoczynają się od poinformowania dłużnika o wysokości zadłużenia. Dalsze działania Zakładu Ubezpieczeń Społecznych są uzależnione od sposobu reakcji dłużnika. Jeżeli dłużnik nie jest w stanie dokonać jednorazowej spłaty zadłużenia, Zakład na jego wniosek może udzielić pomocy w spłacie w formie układu ratalnego. Dopiero w przypadku, gdy zobowiązany uchyla się od dobrowolnej spłaty zadłużenia, podejmowane są czynności zmierzające do wdrożenia działań egzekucyjnych. Co do zasady zobowiązania z tytułu składek są dochodzone w pierwszej kolejności w drodze egzekucji administracyjnej lub egzekucji sądowej. Rozwiązanie takie wynika z realizacji dyspozycji normy prawnej zawartej w art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 205, poz. 1585 ze zm.), która stanowi, że nieopłacone w terminie należności z tytułu składek podlegają ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub egzekucji sądowej.

Postępowanie egzekucyjne, chociaż zakłada element zastosowania przymusu wobec dłużnika, to jednak jest mniej dotkliwą formą spłaty zobowiązań niż wszczęcie postępowania upadłościowego. Podkreślić należy, iż ogłoszenie upadłości przez sąd niejednokrotnie wiąże się z utratą przez zobowiązanego prawa do zarządzania swoim majątkiem lub znacznym ograniczeniem tego prawa. Dlatego też, wniosek o ogłoszenie upadłości, jako najbardziej restrykcyjna dla dłużnika forma przymusowego dochodzenia należności, jest kierowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych dopiero wówczas, gdy wcześniej podjęte działania zmierzające do przymusowego zaspokojenia należności z tytułu składek okazały się nieskuteczne i jednocześnie zachodzi niewypłacalność płatnika składek, a więc w sytuacji braku możliwości samodzielnego wykonania zobowiązań pieniężnych przez podmiot prawa.

Należy również mieć na uwadze, iż na przestrzeni lat 2010–2011 Zakład Ubezpieczeń Społecznych skierował 501 wniosków o ogłoszenie upadłości, z czego odnośnie do 41 dłużników sądy wydały postanowienia o ogłoszeniu upadłości. W pozostałych sprawach nastąpiło oddalenie wniosku (m.in. z uwagi na brak majątku wystarczającego do pokrycia kosztów postępowania) lub umorzenie postępowania na wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w związku z całkowitą bądź częściową spłatą zadłużenia (przy jednoczesnym rozłożeniu na raty spłaty pozostałej kwoty).

Pragnę ponadto wskazać, iż oprócz kierowania wniosków o upadłość, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyłącza się również do postępowań upadłościowych wszczętych na wniosek innych wierzycieli.

Dodatkowo w poniższych tabelach przedstawiam informacje dotyczące zadłużenia oraz należności, które uległy przedawnieniu.

Skala zaległości płatników z tytułu składek

kwoty w mln zł

Wyszczególnienie	według stanu na:	
	31.12.2010 r.	31.12.2011 r.
Fundusz Ubezpieczeń Społecznych	13 100	14399
Ubezpieczenie zdrowotne	4 320	4052
Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	1 101	860
Fundusz Emerytur Pomostowych	5	6

Według informacji dostępnej na poziomie Centrali ZUS, na koniec września 2011 r. zaległości z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (należności nieprzedawnione) wystąpiły na 801,2 tys. kont.

Przedawnienia należności na FUS, UZ, FPiFGŚP, FEP*kwoty w tys. zł*

L.p.	Oddział ZUS	w 2010 r.		w 2011 r.	
		Liczba	odpis składek i dodatkowych opłat	Liczba	odpis składek i dodatkowych opłat
	0	1	2	4	5
	Ogółem	36 584	91 641	72 164	113 215
1	Białystok	460	268	605	464
2	Bielsko-Biała	301	281	1 312	1 455
3	Biłogoraj	529	287	449	422
4	Bydgoszcz	635	737	1 140	1 470
5	Chorzów	2 777	1 464	12 806	4 338
6	Chrzanów	511	619	548	322
7	Częstochowa	274	268	192	134
8	Elbląg	656	1 638	924	1 426
9	Gdańsk	533	894	2 613	5 890
10	Gorzów Wlkp.	106	124	633	789
11	Jasło	162	90	1 103	713
12	Kielce	953	2 039	2 371	3 404
13	Koszalin	457	527	724	1 120
14	Kraków	1 302	2 769	1 787	2 519
15	Legnica	1 745	1 016	4 725	4 833
16	Lublin	2 230	2 330	6 585	8 094
17	Łódź I	1 161	15 521	1 486	4 158
18	Łódź II	691	1 007	530	276
19	Nowy Sącz	3 889	999	6 212	1 319
20	Olsztyn	760	1 169	1 293	2 093
21	Opole	377	560	239	232
22	Ostrów Wlkp.	994	2 275	1 763	4 111
23	Piła	531	659	743	1 125
24	Płock	1 392	10 514	1 021	2 028
25	Poznań I	1 144	3 954	1 523	4 457
26	Poznań II	1 002	1 869	707	738
27	Radom	662	7 605	765	2 056
28	Rybnik	872	2 173	1 687	6 495
29	Rzeszów	1 330	837	1 524	1 290
30	Siedlce	225	3 039	478	1 141
31	Słupsk	788	1 015	1 185	2 291
32	Sosnowiec	130	286	268	917
33	Szczecin	177	185	149	192
34	Tarnów	x	x	860	88
35	Tomaszów Maz.	366	1 375	387	393
36	Toruń	633	823	755	937
37	Wałbrzych	877	4 003	2 606	18 127
38	Warszawa I	642	3 456	518	2 526
39	Warszawa II	1 403	3 487	2 163	4 183
40	Warszawa III	270	994	493	4 587
41	Wrocław	476	791	674	967
42	Zabrze	1 550	3 085	2 617	7 568
43	Zielona Góra	611	4 610	1 001	1 528

Zakład monitoruje powyższą informację w podziale na Oddziały ZUS, natomiast nie gromadzi danych w podziale na podległe Oddziałom terenowe jednostki organizacyjne.

Z poważaniem

z up. PREZESA ZAKŁADU
Członek Zarządu
Mirosław Boryczka

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza oraz Bogdana Pęka**

skierowane do ministra administracji i cyfryzacji Michała Boniego

Szanowny Panie Ministrze!

W ramach mojej działalności senatorskiej zapoznałem się ze sprawą firmy „Justas” w Leśnej, województwo dolnośląskie, prowadzonej przez braci Józefa i Stanisława Sikorskich. Firma ta została zrujnowana bezprawnymi działaniami burmistrza miasta i gminy Leśna, który na początku lat dziewięćdziesiątych udzielił braciom zgody na budowę dużej inwestycji przemysłowej, a gdy wymienieni poczynili na tę inwestycję wielomilionowe nakłady, ten sam burmistrz wstrzymał dalszą realizację inwestycji z tego powodu, że była ona realizowana na terenie zalewowym.

Prosimy, aby minister odpowiedzialny za sprawę z zakresu administracji publicznej wnikliwie zapoznał się z tą sprawą i wskazał sposób, w jaki ewidentna krzywda, wyrządzona niesprawiedliwymi i bezprawnymi działaniami podejmowanymi wobec właścicieli firmy „Justas”, mogłaby zostać sprawiedliwie naprawiona. Nie wskazujemy sygnatur, bo sprawa jest doskonale znana zarówno burmistrzowi miasta i gminy Leśna, jak i wojewodzie dolnośląskiemu.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Bogdan Pęk

**Odpowiedź
SEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI**

Warszawa, 29 maja 2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu RP z dnia 16 kwietnia br. (znak: BPS/043-09-355/12) przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez senatora RP pana Grzegorza Wojciechowskiego wraz z innymi senatorami podczas 9. posiedzenia Senatu RP w dniu 12 kwietnia br. w sprawie firmy „Justas” w Leśnej, na podstawie wyjaśnień uzyskanych z Dolnośląskiego Urzędu Wojewódzkiego, informuję co następuje.

Wojewoda Dolnośląski, jako organ administracji architektoniczno-budowlanej prowadził w trybie nadzorczym dwa postępowania administracyjne, które dotyczyły wydanej na rzecz Józefa Sikorskiego (współwłaściciela Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „PPHU JUSTAS”) decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w Lubaniu z dnia 13 listopada 1991 roku (Nr 218/91), którą zatwierdzono plan realizacyjny i udzielono pozwolenia na budowę dla inwestycji polegającej na budowie warsztatu ślusarskiego – I etap (obejmujący wykonanie budynków warsztatowych z zapleczem socjalnym), przewidzianej do realizacji w Leśnej przy ul. Baworowo, na działce gruntu nr 381/7.

Pierwsze postępowanie prowadzone było w trybie stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji i w jego wyniku decyzją z dnia 28 lipca 2005 roku (Nr IXa-75/05) odmówiono stwierdzenia nieważności ww. decyzji Kierownika Urzędu Rejonowego w Lubaniu z dnia 13 listopada 1991 roku (Nr 218/91).

Drugie postępowanie prowadzone było natomiast w trybie wznowienia i zakończone zostało decyzją z dnia 23 listopada 2005 roku (Nr IXa-102/05), którą stwierdzono, że decyzja Kierownika Urzędu Rejonowego w Lubaniu z dnia 13 listopada 1991 roku (Nr 218/91), została wydana z naruszeniem prawa, lecz z uwagi na upływ pięcioletniego okresu od dnia jej wydania, nie można jej uchylić.

Ponadto Wojewoda Dolnośląski, w odpowiedzi na skargę pełnomocnika Spółki JUSTAS sp. z o.o. na bezczynność organów Gminy Leśna w zakresie wywłaszczenia nieruchomości położonej w Leśnej przy ul. Baworowo, oznaczonej jako działka nr 381/7, pismem z dnia 8 listopada 2004 roku udzielił stronie skarżącej wyjaśnień wskazując, że w przypadku położenia nieruchomości na terenie przeznaczonym w planie miejscowym zagospodarowania przestrzennego na cele publiczne (lub w przypadku wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji celu publicznego), nieruchomość taka może zostać wywłaszczona na rzecz Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, przy czym w przypadku jednostki samorządu terytorialnego wszczęcie postępowania następuje na wniosek organu wykonawczego tej jednostki. Wyjaśniono również, że kwestia wywłaszczenia powinna być podnoszona bezpośrednio przed Gminą Leśną i jej organami, które działają niezależnie od Wojewody. Pouczono także, że w przypadku, gdy wystąpienie strony w sprawie złożenia wniosku o wywłaszczenie spotka się z odmową realizacji postulatów, strona ma prawo złożenia do rady gminy skargi powszechnej na podstawie art. 227 *Kodeksu postępowania administracyjnego*. Zwrócono uwagę, że wywłaszczenie stanowi wyjątkowy, władczy, administracyjno-prawny instrument regulacji stosunków cywilnoprawnych. Pouczono przy tym, że strona, która uważa, że jej interes został naruszony i z tego tytułu poniosła szkodę, a jednocześnie brak jest porozumienia między stroną a gminą, może dochodzić swoich praw przed sądem w drodze powództwa cywilnoprawnego.

Z poważaniem

Włodzimierz Karpiński

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza oraz Bogdana Pęka**

skierowane do ministra środowiska Marcina Korolca

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie pojawia się coraz więcej kontrowersji związanych ze złożami gazu łupkowego w Polsce. W związku z wieloma niejasnościami w tej sprawie chcielibyśmy prosić Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy przydzielając koncesje, analizowano możliwe zagrożenie dla zbiorników naziemnych i podziemnych wody pitnej?

2. Jakimi względami kierowano się podczas wydawania koncesji na poszukiwanie gazu łupkowego i kto wydał decyzję o zniesieniu obowiązku przeprowadzenia przetargu na te koncesje?

3. Czy sporządzono oceny oddziaływania na środowisko dla poszczególnych wierceń? Czy te raporty są publicznie dostępne?

4. Czy wyłączono jakieś obszary ze względu na strefy ochronne wód powierzchniowych lub podziemnych?

5. Jak w przydzielonych koncesjach na wydobycie gazu łupkowego zabezpieczono się na wypadek wycieku do innych warstw wodonośnych i na powierzchnię wód zanieczyszczonych chemikaliami oraz niekontrolowanych emisji gazu poza systemem zorganizowanego odbioru?

6. Czy warunki koncesji obejmują odpowiedzialność inwestora za uczynione szkody w środowisku, zdrowiu ludzi?

7. Jaki jest system zabezpieczeń pokrycia kosztów szkód zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” (kauce, ubezpieczenia)?

8. Czy służby resortu na bieżąco monitorują wiercenia prowadzone przez koncerny, które przywiozły do nas technologie szczelinowania hydraulicznego? Jakie są efekty tego monitoringu?

9. Czy chemiczne środki toksyczne używane do poszukiwań i wydobycia gazu łupkowego w Polsce są zarejestrowane do tego celu zgodnie z obowiązującym w Polsce unijnym rozporządzeniem REACH? Chodzi o rejestrację w Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA), która pełni główną rolę w zarządzaniu oraz we wdrażaniu działań i procesów wynikających z rozporządzenia. Jak wiadomo, agencja ta z siedzibą w Helsinkach w Finlandii zarządza procesami rejestracji i oceny chemikaliów, udzielania zezwoleń na ich stosowanie, wprowadzania ograniczeń ich stosowania, wydawania rozporządzeń w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów. Niniejsze rozporządzenie weszło w życie 1 czerwca 2007 r. w celu ulepszenia i usprawnienia wcześniej obowiązującego w Unii Europejskiej systemu prawnego w zakresie chemikaliów.

10. Czy planowane są poszukiwania i wydobycie gazu łupkowego w strefach uzdrowiskowych miejscowości Muszyna i Piwniczna, a także na obszarach wodonośnych zaopatrujących w wodę aglomerację gdańską (lasz oliwskie)?

Z góry dziękujemy za szczegółowe wyjaśnienie powyższych kwestii.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Bogdan Pęk

Stanowisko

Warszawa, 16 maja 2012 r.

Pan Bogdan Michał Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza oraz Bogdana Pęka, złożonego 12 kwietnia br. na 9. posiedzeniu Senatu, przekazanego pismem z dnia 16.04.2012 r., znak: **BPS/043-09-356/12**, uprzejmie informuję, że dotrzymanie wyznaczonego terminu udzielenia odpowiedzi nie jest możliwe ze względu na potrzebę przeprowadzenia dodatkowych konsultacji.

Dlatego też zwracam się z prośbą o prolongatę terminu i zapewniam, że odpowiedź zostanie udzielona niezwłocznie po otrzymaniu niezbędnych informacji.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
Piotr Grzegorz Woźniak

Odpowiedź

Warszawa, 15 czerwca 2012 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo **BPS/043-09-356/12** z dnia 16 kwietnia br. przekazuję stanowisko w sprawie oświadczenia senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza oraz Bogdana Pęka, złożonego 12 kwietnia br. na 9. posiedzeniu Senatu.

1. Organ koncesyjny ocenia wnioski koncesyjny na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż gazu ziemnego pod kątem spełnienia kryteriów określonych w art. 44 ust. 1 Ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. *Prawo geologiczne i górnicze* (Pgg), tj. na podstawie technicznych i finansowych możliwości oferenta, proponowanej technologii prowadzenia prac oraz proponowanej wysokości wynagrodzenia z tytułu ustanowienia użytkowania górniczego. Jednak wśród elementów, które należy zawrzeć w takim wniosku i które podlegają sprawdzeniu przez organ koncesyjny, znajdują się także informacje na temat środowiska, m.in.:

- sposób przeciwdziałania ujemnym wpływom zamierzonej działalności na środowisko (zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt 6 Pgg);
- decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli wymagają tego przepisy Ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko*.

Przy wydawaniu koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego organ koncesyjny, poza uzyskaniem przewidzianych ustawą Pgg opinii organów współdziałających, w przypadkach skomplikowanych ma również możliwość zasięgnięcia opinii organów doradczych Ministra Środowiska, np. Komisji Dokumentacji Hydrogeologicznych.

Ponadto, art. 29 Pgg mówi, że jeżeli zamierzona działalność sprzeciwia się interesowi publicznemu, związanemu m.in. z ochroną środowiska, to organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji.

2. Udzielanie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż gazu ziemnego typu *shale gas*, na podstawie zarówno ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947 z późn. zm. – obowiązującej do dnia 31 grudnia 2011 r.), jak i ustawy Pgg z 2011 r. (obowiązującej od dnia 1 stycznia 2012 r.), ma na celu przede wszystkim zdobycie dla Skarbu Państwa bezpłatnej, bo uzyskanej na koszt przedsiębiorców, informacji geologicznej oraz umożliwienie precyzyjnego określenia zasobów gazu ze złóż niekonwencjonalnych w Polsce. Nie bez znaczenia jest również wynikające z postępów rozpoznania i późniejszego wydobywania węglowodorów zwiększenie niezależności energetycznej kraju i dywersyfikacja źródeł energii.

W czasie obowiązywania poprzedniej ustawy Pgg (tj. do dnia 31 grudnia 2011 r.), ustanowienie użytkowania górniczego związanego z koncesją na poszukiwanie, rozpoznawanie albo wydobywanie węglowodorów ze złóż było możliwe w drodze przetargu. Obecnie obowiązujące przepisy prawne nakazują przeprowadzenie przetargu dla uzyskania koncesji na poszukiwanie, rozpoznawanie albo wydobywanie węglowodorów.

Odstąpienie od przetargu na ustanowienie użytkowania górniczego związanego z koncesją na poszukiwanie, rozpoznawanie albo wydobywanie węglowodorów ze złóż, zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 31 grudnia 2011 r., możliwe było w sytuacji, gdy spełniony był co najmniej jeden z następujących warunków:

- a. organ koncesyjny podał do publicznej wiadomości oraz opublikował w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wykaz obszarów, w których użytkowanie górnicze mogło być ustanowione w trybie bezprzetargowym;
- b. obszar objęty projektowanym użytkowaniem górniczym był w przeszłości przedmiotem przetargu, który nie zakończył się ustanowieniem użytkowania górniczego.

W obecnym porządku prawnym, tj. od daty wejścia w życie ustawy Pgg z dnia 9 czerwca 2011 r., udzielenie koncesji na poszukiwanie, rozpoznawanie albo wydobywanie węglowodorów ze złóż wymaga przeprowadzenia przetargu – poza przypadkami opisanymi w art. 47 Pgg, czyli poza sytuacjami, gdy:

- a. obszar, którego będzie dotyczyć koncesja, jest stale dostępny i znajduje się w wykazie obszarów, na których udzielenie koncesji nie wymaga poprzedzenia przetargiem (wykaz do publicznej wiadomości podaje organ koncesyjny);
- b. obszar, którego będzie dotyczyć koncesja, był przedmiotem przetargu, w wyniku którego koncesja nie została udzielona;
- c. dotyczy obszaru objętego koncesją, z której podmiot zrezygnował, a który nie jest obszarem wymienionym w pkt a);
- d. przestrzeń jest objęta pierwszeństwem do ustanowienia użytkowania górniczego.

3. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko mówi, że przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymagają przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko tylko pod warunkiem stwierdzenia takiego obowiązku przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie art. 63 tej ustawy. Do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin metodą otworów wiertniczych głębszych niż 1000 m, prowadzone z robotami geologicznymi wykonywanymi przy użyciu materiałów wybuchowych oraz inne wymienione w przepisach wykonawczych do ww. ustawy.

Zgodnie z art. 21 ust. 2, pkt 16 wspomnianej ustawy raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko są dokumentami zawierającymi informacje o środowis-

ku i jego ochronie, które zamieszcza się w publicznie dostępnych wykazach. Dane na ich temat można znaleźć na stronie internetowej Centrum Informacji o Środowisku, jednostki podległej Ministrowi Środowiska – <http://www.ekoportal.gov.pl>.

4. Przy udzieleniu koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego (w tym ze złóż niekonwencjonalnych) nie wyłączono żadnych obszarów ze względu na strefy ochronne wód powierzchniowych lub podziemnych. Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. *Prawo wodne* zawiera obostrzenia związane ze strefami ochronnymi ujęć wody. Zgodnie z art. 53 tej ustawy na terenie ochrony bezpośredniej ujęć wód podziemnych oraz powierzchniowych zabronione jest użytkowanie gruntów do celów niezwiązanych z eksploatacją ujęcia wody. Z uwagi na fakt, że koncesje na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego (w tym ze złóż niekonwencjonalnych), zgodnie z art. 30 ustawy Pgg, nie zwalniają z konieczności przestrzegania dalszych wymagań określonych przepisami, w tym dotyczących ochrony wód, nie zachodzi potrzeba dodatkowego wyłączenia stref ochronnych ujęć wód w wydawanych decyzjach.

Należy także podkreślić, że dotychczasowe doświadczenia związane z poszukiwaniem gazu ze złóż niekonwencjonalnych w Polsce pokazują, że zagrożenie dla wód powierzchniowych i podziemnych wynikające z prac poszukiwawczych – oczywiście przy zachowaniu ostrożności i stosowaniu najlepszych praktyk – jest bardzo niewielkie. Fakt ten potwierdził m.in. raport środowiskowy Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego, wykonany na zlecenie Ministra Środowiska podczas procesu szczelinowania hydraulicznego wykonanego w jednym z otworów wiertniczych na Pomorzu (Łebień), o którym mowa dalej w odpowiedzi na pytanie nr 8.

5. Nie udzielono do tej pory ani jednej koncesji na wydobywanie gazu ziemnego typu *shale gas*. Zgodnie z art. 44 ustawy Pgg, przetarg na udzielenie koncesji na poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż węglowodorów albo na ich wydobywanie powinien dawać pierwszeństwo najlepszym systemom ich poszukiwania lub rozpoznawania albo wydobywania oraz opierać się m.in. na następujących kryteriach: technicznych możliwościach oferenta oraz proponowanej technologii prowadzenia prac. Organ koncesyjny ocenia więc doświadczenie i umiejętności wszystkich oferentów i wybiera tego, który daje najlepszą gwarancję stosowania najlepszych praktyk, także w odniesieniu do ochrony środowiska (wód podziemnych czy powietrza).

6-7. Zgodnie z zapisami zawartymi w koncesjach na poszukiwanie, rozpoznawanie lub wydobywanie kopalin ze złóż udzielonymi przez Ministra Środowiska, koncesje te nie mogą naruszać praw właścicieli nieruchomości gruntowych i nie zwalniają z konieczności przestrzegania dalszych wymagań określonych przepisami, zwłaszcza Pgg oraz dotyczących zagospodarowania przestrzennego, ochrony środowiska, gruntów rolnych i leśnych, przyrody, wód i odpadów. Ponadto Dział VIII ustawy Pgg odnosi się do kwestii odpowiedzialności za wyrządzone szkody powodowane prowadzeniem przez przedsiębiorców działalności regulowanej tą ustawą. Rozwiązania ustawy Pgg dotyczące odszkodowań odsyłają do przepisów Kodeksu cywilnego i zapewniają możliwość ubiegania się o pełne odszkodowanie.

W przypadku wystąpienia szkody spowodowanej prowadzeniem przez przedsiębiorców działalności regulowanej ustawą Pgg, właściciel terenu może żądać naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach określonych ustawą. Odpowiedzialność za szkodę ponosi przedsiębiorca prowadzący działalność regulowaną ustawą, na skutek której wystąpiła szkoda. O sposobie naprawienia szkody będzie decydowała wola poszkodowanego. Naprawienie szkody może nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego lub przez zapłatę odszkodowania. Osoby, które doznały szkód, mogą dochodzić przed sądami powszechnymi ich naprawienia przez przedsiębiorcę.

Przedsiębiorca, który uzyskał koncesję na działalność polegającą na wydobywaniu kopalin ze złóż, jest zobowiązany utworzyć fundusz likwidacji zakładu górniczego. W ramach likwidacji zakładu górniczego przedsiębiorca jest obowiązany przedsięwziąć niezbędne środki w celu ochrony środowiska oraz rekultywacji gruntów po działalności górniczej.

8. Wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska, jako organy inspekcji ochrony środowiska, czuwają nad przestrzeganiem przepisów o ochronie środowiska w trakcie

procesu wydobywania surowców ze złóż w Polsce. Do ustawowych zadań inspekcji ochrony środowiska należą: kontrola przestrzegania przepisów prawa o ochronie środowiska, monitorowanie stanu środowiska i przeciwdziałanie poważnym awariom oraz nadzór nad usuwaniem ich skutków. Przy realizacji tych działań inspekcja współdziała m.in. z innymi organami kontrolnymi, ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

Organy inspekcji ochrony środowiska w przypadku stwierdzenia naruszeń lub niezgodności mogą zastosować różnego rodzaju sankcje, w tym kary pieniężne i zarządzenie usunięcia nieprawidłowości i negatywnych skutków dla środowiska.

Nadzór i kontrolę nad zakładami prowadzącymi poszukiwania niekonwencjonalnych złóż gazu oraz monitoring prowadzonych przez nie robót prowadzi także okręgowe urzędy górnicze, które są organami nadzoru górniczego.

Zabiegi szczelinowania hydraulicznego do tej pory przeprowadzone w Polsce nie miały negatywnego wpływu na środowisko, co potwierdził m.in. raport Państwowego Instytutu Geologicznego – Państwowego Instytutu Badawczego (PIG–PIB). Na zlecenie Ministra Środowiska PIG–PIB przeprowadził w 2011 r. badanie środowiskowych aspektów procesu szczelinowania hydraulicznego na odwiercie poszukiwawczym gazu ze złóż niekonwencjonalnych na Pomorzu. W ramach tego przedsięwzięcia specjaliści wykonali monitoring sejsmiczny, pomiar emisji gazowych i hałasu, a także badanie powietrza, płynu szczelinującego oraz wód powierzchniowych i podziemnych.

Naukowcy wykazali, że przy zastosowaniu wszystkich wymaganych prawem procedur i środków ostrożności szczelinowanie hydrauliczne jest bezpieczne dla środowiska naturalnego. W żadnym z badanych elementów nie stwierdzono zagrożenia dla środowiska. Szczelinowanie nie wpłynęło na stan czystości atmosfery. Zaobserwowano jedynie czasowo podwyższony poziom hałasu (podczas szczelinowania). Nie zaobserwowano wpływu prac związanych ze szczelinowaniem na jakość wód powierzchniowych i podziemnych, a sam pobór wody nie wpłynął na zmniejszenie zasobów wód podziemnych w rejonie wiertni. Zabieg szczelinowania nie wywołał też żadnych drgań lub wstrząsów mogących stwarzać zagrożenie dla budynków czy infrastruktury. Pełny raport jest dostępny na stronie PIG-PIB: www.pgi.gov.pl. Zachęcam do zapoznania się z nim.

9. Jeśli wprowadza się do obrotu na terenie Unii Europejskiej substancję w ilości poniżej 10 t/rok, to podczas rejestracji w systemie REACH nie ma obowiązku wskazywania szczegółowych celów, do jakich będzie się jej używać. Dopiero gdy substancja jest produkowana lub importowana w ilości co najmniej 10 ton rocznie przez jednego producenta/importera oraz gdy została sklasyfikowana jako niebezpieczna, należy przygotować scenariusz narażenia. Scenariusz narażenia musi zostać opracowany z uwzględnieniem wszystkich zastosowań zidentyfikowanych przez rejestrującego.

Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) wydała w kontekście rejestracji bardzo szerokie wytyczne, w których określiła, w jaki sposób należy określać zastosowanie zidentyfikowane danej substancji. Zgodnie ze „Wskazówkami dotyczącymi wymagań w zakresie informacji oraz oceny bezpieczeństwa chemicznego” zastosowania te są określane z wykorzystaniem systemu deskryptorów. Deskryptory opisują kategorie – szerokie albo bardzo wąskie – zastosowań substancji.

Zgodnie z informacją Biura ds. Substancji Chemicznych, przy rejestracji substancji stosowanych w wysokim tonażu podczas poszukiwania i wydobywania gazu ze złóż niekonwencjonalnych wśród zastosowań zidentyfikowanych dla szeregu z nich wskazano następujące deskryptory opisujące zastosowania zidentyfikowane lub sektory zastosowań końcowych substancji: *mining chemicals*, *mining (without offshore industries)*, *use as pH-regulator, flocculant, precipitant, neutralization agent, etc. (in the mining & offshore ind.)*, *use in/as functional fluids (industrial)*.

Deskryptor odnoszący się bezpośrednio do gazu ze złóż niekonwencjonalnych typu *shale gas*, np. *shale gas mining*, nie został przewidziany w wytycznych – nie oznacza to jednak, że stosowanie substancji do zastosowań niezidentyfikowanych jest niezgodne z wymaganiami. Można stosować taką substancję pod warunkiem spełnienia warunków opisanych w scenariuszu narażenia.

10. W przypadku złożonych przez spółkę Mazovia Energy Resources Sp. z o.o. wniosków o udzielenie koncesji na poszukiwanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na

obszarach *Muszyna* i *Piwniczna*, w związku z ewentualnym zagrożeniem dla zasobów wód powierzchniowych i podziemnych, organ koncesyjny zasięgnął opinii Komisji Dokumentacji Hydrogeologicznych. Do chwili obecnej nie została jeszcze podjęta decyzja co do możliwości udzielenia tych koncesji.

Wydana została natomiast koncesja na poszukiwanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na terenie aglomeracji gdańskiej (koncesja nr 52/2011/p z dnia 7.11.2011 r. na poszukiwanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w obszarze „Gdynia”) – na rzecz spółki Mac Oil (Poland) Sp. z o.o. Jednocześnie informuję, że na obszarze aglomeracji gdańskiej znajdują się dwa Główne Zbiorniki Wód Podziemnych (GZWP nr 110 i GZWP 111) w utworach czwartorzędowych. Jednak poziomy wodonośne wód użytkowych są położone płytko i nie będą miały kontaktu z poziomami, w których będą prowadzone poszukiwania gazu występującego w łupkach.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Geolog Kraju
Piotr Grzegorz Woźniak

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza, Bogdana Pęka,
Beaty Gosiewskiej oraz Alicji Zając**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Prokuratorze,

„Gazeta Wyborcza” w wydaniu z 10 kwietnia 2012 r, w publikacji pod tytułem „Co im kazało lądować” poinformowała, powołując się na informacje uzyskane z prokuratury, że prowadząca śledztwo w sprawie katastrofy smoleńskiej Wojtkowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie powołała 3 sierpnia 2011 r. zespół biegłych kilkunastu specjalności, który ma określić „okoliczności, przyczyny i przebieg katastrofy Tu-154M nr 101 10 kwietnia 2010 r.”.

Zespołowi dwudziestu jeden biegłych przekazano do rozstrzygnięcia kilkanaście zagadnień mających fundamentalne znaczenie dla śledztwa. Biegli mają: zrekonstruować lot prezydenckiego tupolewa; sprawdzić, czy był sprawny technicznie; ocenić, czy w trakcie lotu wszystkie urządzenia i systemy pokładowe były sprawne; ustalić, czy samolot był odpowiednio wyposażony, a lot prawidłowo przygotowany; ustalić, czy załoga, która zginęła w Smoleńsku, mogła być wyznaczona do tego lotu; przyjrzeć się procesowi szkolenia i uprawnieniom pilotów; ocenić, czy pilotowali tupolewa zgodnie z instrukcją i przepisami o ruchu lotniczym oraz czy ich zachowanie podczas lotu było adekwatne do sytuacji. Dodatkowo psychologowie ocenią kondycję psychofizyczną członków załogi, a inni specjaliści ocenią „zabezpieczenie meteorologiczne” oraz „zabezpieczenie nawigacyjne” prowadzone przez odpowiednie służby.

Gdyby biegli wykryli nieprawidłowości, ocenić mają, „czy miało to wpływ na bezpieczeństwo i lotu zaistnienie katastrofy”. Zadaniem biegłych jest też analiza pracy służb zabezpieczenia lotów lotniska Smoleńsk Północny i uprawnień rosyjskich kontrolerów, a w końcu odpowiedź na pytanie: czy kontrolerzy – kto konkretnie – powinni byli zamknąć lotnisko i przekazać tę informację pilotom oraz czy, gdyby tak się stało, załoga musiałaby odlecieć na inne lotnisko.

Pragniemy w związku z tym zapytać: dlaczego te kluczowe dla śledztwa kwestie zostały zlecone biegłym dopiero w sierpniu 2011 r., czyli w rok i cztery miesiące po katastrofie? Dlaczego prokuratura nie zleciła tej kluczowej opinii wcześniej, na przykład 11 kwietnia 2010 r?

Prosimy też o wyjaśnienie, czy w ramach śledztwa w sprawie katastrofy polscy eksperci powołani przez prokuraturę badali wrak samolotu, czy badali oryginalne zapisy czarnych skrzynek, a także czy dokonali bezpośrednich oględzin brzozy, która według ustaleń komisji ministra Millera spowodowała oderwanie się fragmentu skrzydła samolotu wskutek zderzenia.

Prosimy też o wyjaśnienie, czy prokuratura dysponuje ekspertyzami prof. Biniendy, Nowaczyka i Szuladzińskiego, przekazanymi jej przez zespół poselski do spraw wyjaśnienia katastrofy i czy te ekspertyzy stanowią dowód w prowadzonym śledztwie.

Prosimy także o odpowiedź, kiedy orientacyjnie można spodziewać się zakończenia śledztwa w sprawie katastrofy.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Bogdan Pęk
Beata Gosiewska
Alicja Zając*

Odpowiedź

Warszawa, 30.04.2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Uprzejmie przedstawiam odpowiedź na przekazane za pismem Wicemarszałka Senatu RP Marii Pańczyk-Pozdziej z dnia 16 kwietnia 2012 r. oświadczenie Państwa Senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Bogdana Pęka, Beaty Gosiewskiej oraz Alicji Zając, złożone na 9. posiedzeniu Senatu w dniu 9 kwietnia 2012 r., nawiązujące w swej treści do tez zawartych w artykule „Co im kazało lądować”, opublikowanego w Gazecie Wyborczej w dniu 10 kwietnia 2012 r.

Termin zasięgnięcia opinii biegłych w sprawie katastrofy smoleńskiej uzależniony był od uprzedniego zgromadzenia przez organ procesowy wystarczającego materiału dowodowego, w oparciu o który biegli mogliby wydać opinię. Należy bowiem zauważyć, że biegły bądź biegli, opiniując w postępowaniu karnym, wypowiadają się co do okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, określonych w pytaniach zawartych w postanowieniu o zasięgnięciu opinii, na podstawie posiadanej wiedzy specjalistycznej, w oparciu o zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy. Zasięgnięcie opinii biegłych wymaga więc uprzedniego zgromadzenia przez organ procesowy materiału, w oparciu o który opinia ma być wydana. W realiach postępowania w sprawie katastrofy smoleńskiej, zasięgnięcie opinii zespołu biegłych, obejmującej kwestie najistotniejsze z punktu widzenia przedmiotu postępowania, to jest między innymi: rekonstrukcję przebiegu lotu, weryfikację sprawności technicznej statku powietrznego, jego wyposażenia, weryfikację prawidłowości wyznaczenia załogi do lotu, weryfikacji przebiegu szkolenia lotniczego członków załogi, posiadanych uprawnień i dopuszczeń, prawidłowości czynności załogi w trakcie lotu, prawidłowości pracy służb i urządzeń naziemnego zabezpieczenia lotów, wymagało uprzedniego zgromadzenia materiału dowodowego, pozwalającego na ocenę wskazanych wyżej kwestii. W ocenie prokuratorów prowadzących postępowanie zgromadzony materiał dowodowy uznany mógł być za wystarczający do powołania zespołu biegłych dopiero po uzyskaniu Raportu końcowego Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego, co nastąpiło w lipcu 2011 r.

W odniesieniu do pytania dotyczącego czynności dowodowych podejmowanych w śledztwie z udziałem powołanych biegłych należy stwierdzić, iż biegli brali udział w czynnościach na terenie Federacji Rosyjskiej. Polegały one na badaniu wraku samolotu oraz elementów z niego pochodzących, badaniu rejestratorów parametrów lotu oraz rejestratora zapisu dźwiękowego korespondencji radiowej oraz dźwięków w kabinie załogi, badaniu oryginalnych nośników danych z tych rejestratorów (dodatkowo wskazać należy, iż opiniowanie co do zapisów pochodzących ze wskazanych rejestratorów prowadzono w oparciu o kopie zapisów wykonane przy osobistym udziale opiniujących biegłych), oględzinach wszystkich przeszkód terenowych występujących na trasie podejścia do lotniska Smoleńsk – Północny, w tym uszkodzonych drzew.

Odnosząc się do kolejnego pytania zawartego w treści przedmiotowego oświadczenia, należy wskazać, iż Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Warszawie nie dysponuje „ekspertyzami prof. Biniendy, Nowaczyka i Szuladzińskiego”. Zespół Parlamentarny ds. Zbadania Przyczyn Katastrofy TU-154M z 10 kwietnia 2010 r., pomimo kierowanych kilkakrotnie przez prokuraturę próśb o udostępnienie posiadanych materiałów, przekazał jedynie audiowizualny zapis prezentacji wystąpień ekspertów. W przekazanych materiałach brak jest jednak jakichkolwiek ekspertyz. Wskazany zapis prezentacji włączony został do materiału aktowego sprawy. W przypadku przekazania przez

wymieniony Zespół jakichkolwiek materiałów związanych z przedmiotem postępowania, zostaną one również włączone do akt śledztwa i przekazane biegłym.

Przechodząc do ostatniego z pytań zawartego w oświadczeniu, należy stwierdzić, iż aktualny stan śledztwa nie pozwala na wskazanie, choćby przybliżonego, terminu jego zakończenia. Zakończenie tego śledztwa uzależnione jest bowiem od otrzymania wszystkich dowodów i materiałów, o które polska prokuratura zwracała się do Federacji Rosyjskiej, jak również od opracowania końcowej opinii zespołu biegłych.

Z poważaniem

w z. Pierwszy Zastępca
Prokuratora Generalnego
Marek Jamrogowicz

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza oraz Bogdana Pęka**

skierowane do prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Artura Brzóska
oraz do Głównego Inspektora Pracy Anny Tomczyk

Szanowny Panie Prezesie! Szanowna Pani Minister!

W związku z licznymi problemami rolników w zakresie uzyskiwania i re-spektowania uprawnień do obsługi kombajnów i pras wysokiego zgniotu zwracamy się do Pana Prezesa i do Pani Minister z następującymi pytaniami.

1. Jakie uprawnienia do obsługi sprzętu zmechanizowanego takiego jak kombajn zbożowy, siewkarnia, ładowacz, ciągnik agregatowany z maszyną itp. musi posiadać rolnik prowadzący własne indywidualne gospodarstwo?

2. Jakie przepisy prawa nakładają obowiązek posiadania takich uprawnień?

3. Czy osoba wynajęta do pracy maszynami w gospodarstwie musi posiadać uprawnienia na obsługę maszyn, a jeżeli tak, to jakich maszyn to dotyczy i o jakie uprawnienia chodzi?

4. Czy przed przystąpieniem do pracy w indywidualnym gospodarstwie rolnym osoba wynajęta do pracy musi zostać przeszkolona w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, a jeżeli tak, to przez kogo i w jakim zakresie? Czy osoba przeprowadzająca takie szkolenie musi posiadać jakieś uprawnienia do prowadzenia tego typu szkoleń?

5. Czy podczas tak zwanej pomocy sąsiedzkiej rolnika wykonującego pracę obowiązują inne wymagania co do uprawnień do obsługi maszyn rolniczych?

6. Jakie obowiązki w zakresie BHP podczas pomocy sąsiedzkiej spoczywają na rolniku wykonującym pracę, a jakie na rolniku, u którego praca jest wykonywana?

7. Które instytucje mają prawo do sprawdzania prewencyjnego, czy rolnik indywidualny posiada uprawnienia do pracy na przykład kombajnem zbożowym i czy podczas pracy przestrzega zasad BHP? Jaka jest podstawa prawna tych kontroli? W jakie dokumenty i przez kogo wydane musi być zaopatrzone kontroler i jakie dane te dokumenty muszą zawierać?

Pragniemy nadmienić, iż sprawa ta była poruszana w poprzedniej kadencji Sejmu przez Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego, interpelacja nr 15768.

Uprzejmie dziękujemy za szybką odpowiedź.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Bogdan Pęk

**Odpowiedź
PREZESA KASY ROLNICZEGO
UBEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO**

Warszawa, 2012.05.08

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,
po zapoznaniu się z oświadczeniem złożonym przez Senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Bogdana Pęka na 9. posiedzeniu Senatu w dniu

12 kwietnia 2012 roku uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami Ustawy Prawo o ruchu drogowym, aby rolnik mógł kierować ciągnikiem lub pojazdem wolnobieżnym, w tym kombajnem zbożowym, siewczkarnią, bądź innymi maszynami rolniczymi wolnobieżnymi, musi posiadać prawo jazdy jednej z kat. B, C, D lub T, natomiast aby mógł kierować ciągnikami z przyczepami lub zagregowanymi z maszynami rolniczymi – prawo jazdy kat. T. Prawo jazdy jest jedynym dokumentem wymaganym do prowadzenia wyżej wymienionych pojazdów.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 12 stycznia 1998 roku w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze ciągników, maszyn, narzędzi i urządzeń technicznych stosowanych w rolnictwie (Dz. U. z dnia 26 stycznia 1998 roku na podstawie art. 237¹⁵ §2 Kodeksu pracy) w rozdziale 1 w przepisach ogólnych §2.1 wskazuje, że „przy obsłudze sprzętu rolniczego należy przestrzegać zasad określonych przez producentów w instrukcjach obsługi” i w §3, że „obsługa samojezdnych lub stacjonarnych maszyn rolniczych i melioracyjnych powinna być wykonywana przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i stosowne przeszkolenie wymagane przy obsłudze tych maszyn”. Rozporządzenie to dotyczy osób pozostających w stosunku pracy (zatrudnionych na umowę o pracę).

Przepisom prawa pracy w tym zakresie nie podlegają rolnicy indywidualni, którzy prowadzą działalność rolniczą na własny rachunek i nie zatrudniają pracowników do pracy w gospodarstwie.

W celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony zdrowia rolników, mimo braku obligatoryjności stosowania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy przez rolników indywidualnych, na mocy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników z dnia 20 grudnia 1990 roku (Dz. U. 2008 r. Nr 50, poz. 291 z późn. zm.) Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego prowadzi działalność na rzecz zapobiegania wypadkom przy pracy w indywidualnych gospodarstwach rolnych, polegającą na badaniu przyczyn i okoliczności wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz upowszechnianiu wśród rolników wiedzy o zagrożeniach związanych z pracą w gospodarstwie rolnym i zasad bezpiecznego wykonywania tej pracy.

Między innymi Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego na mocy art. 63 ustęp 2 ww. ustawy w porozumieniu z Radą Ubezpieczenia Społecznego Rolników, ministrem właściwym do spraw rozwoju wsi, ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia określa „zasady ochrony zdrowia i życia w gospodarstwie rolnym”.

Zasady te mają charakter zaleceń w celu zapobiegania wypadkom przy pracy rolniczej i rolniczym chorobom zawodowym.

Kombajny, siewczkarnie i inne maszyny specjalistyczne stosowane w rolnictwie są maszynami (urządzeniami) skomplikowanymi i aby można je było obsługiwać należy posiadać odpowiednią wiedzę i umiejętności ich obsługi, które można zdobywać w szkołach i uczelniach rolniczych o ile program nauczania taki zakres przewidywał oraz w Ośrodkach i Centrach Doradztwa Rolniczego, Zakładach Doskonalenia Zawodowego na organizowanych kursach po ukończeniu których placówki te mogą wydawać zaświadczenie o ukończeniu kursu na podstawie §6 rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki z dnia 3 lutego 2006 roku w sprawie uzyskiwania i uzupełniania przez osoby dorosłe wiedzy ogólnej, umiejętności i kwalifikacji zawodowych w formach pozaszkolnych (Dz. U. Nr 31, poz. 216).

Dokształcanie w przypadku rolników indywidualnych jest dobrowolne i leży w gestii zainteresowanych a ukończenie kursu obsługi kombajnu czy innej maszyny rolniczej jest traktowane jako podwyższenie kwalifikacji.

Jeżeli rolnik zatrudni pracownika, któremu powierzy obsługę własnego sprzętu specjalistycznego np. kombajnu, siewczkarni samojezdnej itp. ma obowiązek zapewnić mu przeszkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy przed dopuszczeniem go do pracy. Rolnik jako pracodawca jest zobowiązany zaznajomić pracownika z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy dotyczącymi wykonywanych prac, wydać szczegółowe instrukcje i wskazówki dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy, oraz poinformować o ryzyku zawodowym i zasadach ochrony przed zagrożeniami. Zakres me-

rytoryczny szkoleń oraz podmioty upoważnione do przeprowadzania szkoleń z zakresu BHP szczegółowo określa rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 roku w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. nr 180, poz. 1860, z późn. zm.).

Obowiązek znajomości i przestrzegania przepisów i zasad bhp ciąży na każdym uczestniku procesu pracy, niezależnie od tego na jakiej podstawie ją wykonuje. Wynika to z Kodeksu Pracy, który reguluje obowiązki w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy zarówno w odniesieniu do przedsiębiorców nie będących pracodawcami organizujących pracę wykonywaną przez osoby fizyczne na innej podstawie niż stosunek np. prace podejmowane w ramach tzw. czynów społecznych, wolontariatów, pomocy sąsiedzkiej. Pracodawca jest obowiązany również zapewnić bezpieczne i higieniczne warunki zajęć odbywanych na terenie zakładu pracy przez studentów i uczniów niebędących jego pracownikami (art. 304 §2 Kodeksu pracy).

Uprawnienia do sprawowania kontroli w zakresie przestrzegania zapisów Ustawy Prawo o ruchu drogowym przysługują podmiotom określonym w art. 129 tej ustawy (między innymi Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Straży Gminnej i Miejskiej, Strażnikom Leśnym), przestrzegania przepisów prawa pracy sprawuje Państwowa Inspekcja Pracy a nadzór i kontrolę przestrzegania zasad, przepisów higieny pracy i warunków środowiska pracy sprawuje Państwowa Inspekcja Sanitarna.

Art. 45.1. pkt 4 Ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników nakłada na KRUS obowiązek ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przy pracy rolniczej. Osoby posiadające upoważnienie wydane przez Prezesa KRUS do prowadzenia postępowania powypadkowego mają prawo dokonywać oględzin miejsca i przedmiotów związanych z wypadkiem oraz przeprowadzić dowody z zeznań poszkodowanego i świadków, sprawdzają czy poszkodowani obsługując maszyny przestrzegali zasad BHP, szczególnie zawartych w instrukcjach obsługi tych maszyn.

Z poważaniem

PREZES
KASY ROLNICZEGO
UBEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO
Artur Brzóska

**Odpowiedź
GŁÓWNEGO INSPEKTORA PRACY**

Warszawa, 9.05.2012 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak: BPS/043-09-359/12 dotyczące oświadczenia złożonego przez senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Bogdana Pęka, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 404) kontroli Państwowej Inspekcji Pracy podlegają pracodawcy – a w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz kontroli legalności zatrudnie-

nia także niebędący pracodawcami przedsiębiorcy i inne jednostki organizacyjne – na rzecz których jest świadczona praca przez osoby fizyczne, w tym przez osoby wykonujące na własny rachunek działalność gospodarczą bez względu na podstawę świadczenia tej pracy. Przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.) nie stosuje się do działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego (art. 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Rolnicy indywidualni nie są zatem przedsiębiorcami ani jednostkami organizacyjnymi, które mogłyby podlegać kontroli PIP.

Jeżeli jednak rolnik indywidualny zatrudni pracownika na podstawie stosunku pracy (na podstawie przepisów Kodeksu pracy), to staje się pracodawcą. Jako pracodawca podlega kontroli PIP. Jest obowiązany (art. 207 §1 Kodeksu pracy) chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy, a także zapewnić (art. 237³ §2 Kp) pracownikom m.in. szkolenie w zakresie bhp przed dopuszczeniem do pracy (szkolenie wstępne) oraz okresowe.

Szkolenie wstępne obejmuje szkolenie wstępne ogólne (instruktaż ogólny) oraz szkolenie wstępne na stanowisku pracy (instruktaż stanowiskowy). Instruktaż ogólny powinien zapewnić pracownikowi zapoznanie się z podstawowymi przepisami i zasadami bhp obowiązującymi w jego zakładzie pracy (gospodarstwie rolnym), a także z zasadami udzielania pierwszej pomocy w razie wypadku. Instruktaż ogólny prowadzi pracownik służby bhp, osoba wykonująca u pracodawcy zadania tej służby albo pracodawca, który sam wykonuje takie zadania, lub pracownik wyznaczony przez pracodawcę posiadający zasób wiedzy i umiejętności zapewniający właściwą realizację programu instruktażu, mający aktualne zaświadczenie o ukończeniu wymaganego szkolenia w dziedzinie bhp.

Instruktaż stanowiskowy powinien zapewnić pracownikom zapoznanie się z czynnikami środowiska pracy występującymi na ich stanowiskach pracy i ryzykiem zawodowym związanym z wykonywaną pracą sposobami ochrony przed zagrożeniami, jakie mogą powodować te czynniki, oraz metodami bezpiecznego wykonywania pracy na tych stanowiskach pracy. Instruktaż stanowiskowy przeprowadza wyznaczona przez pracodawcę osoba kierująca pracownikami lub pracodawca, jeżeli osoby te posiadają odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe oraz są przeszkolone w zakresie metod prowadzenia instruktażu stanowiskowego.

Szkolenie okresowe może być organizowane i prowadzone przez pracodawców lub, na ich zlecenie, przez jednostki organizacyjne prowadzące działalność szkoleniową w dziedzinie bhp.

Jeżeli chodzi o uprawnienia do obsługi samojezdnych maszyn rolniczych (np. kombajnów zbożowych, siewczarni), to przepis §3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 12 stycznia 1998 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy obsłudze ciągników, maszyn, narzędzi i urządzeń technicznych stosowanych w rolnictwie (Dz. U. Nr 12, poz. 51) stanowi jedynie, że obsługa samojezdnych lub stacjonarnych maszyn rolniczych i melioracyjnych powinna być wykonywana przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i stosowne przeszkolenie wymagane przy obsłudze takich maszyn. Przepisy nie precyzują trybu nabywania tych kwalifikacji i prowadzenia szkoleń. Szkolenia w zakresie obsługi kombajnów rolniczych organizowane są przez ośrodki doradztwa rolniczego, ośrodki szkolenia praktycznego, ośrodki szkolenia ustawicznego oraz szkoły rolnicze. Ponadto w przypadku obsługi tych maszyn przez pracowników (w sytuacji, gdy właściciel gospodarstwa jest pracodawcą w rozumieniu art. 3 Kodeksu pracy) powinni być oni przeszkoleni w dziedzinie bhp.

Z poważaniem

Anna Tomczyk

Oświadczenie senatora Adama Zdziebły

skierowane do pełniącego obowiązki generalnego dyrektora
dróg krajowych i autostrad Lecha Witeckiego

Szanowny Panie Dyrektorze!

W związku z prośbą o interwencję złożoną w moim biurze senatorskim przez przedstawicieli samorządu miasta Łaziska Górne uprzejmie proszę o pomoc w realizacji inwestycji niezbędnych do poprawy bezpieczeństwa mieszkańców powiatu mikołowskiego.

1. Budowa zjazdu drogowego z DK-81 do planowanego Centrum Zarządzania Kryzysowego.

Zgodnie z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego przy drodze krajowej DK-81 przewidziany został teren działki nr 1124/7 o powierzchni 1,53 ha pod budowę Centrum Zarządzania Kryzysowego. Teren ten jest stycznie położony do pobocza DK-81 z uwagi na konieczność bezpośredniego, bezkolizyjnego wyjazdu jednostek transportowych ratownictwa medycznego, ratownictwa przeciwpożarowego oraz pojazdów policyjnych. Teren planowanego Centrum Zarządzania Kryzysowego znajduje się poza dostępem do sieci lokalnych dróg gminnych, dlatego zaproponowano połączenie bezpośrednim zjazdem publicznym z DK-81. Miasto Łaziska Górne deklaruje wykonanie stosownego projektu budowlanego zjazdu, a następnie jego realizację z budżetu gminy.

2. Budowa sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu DK-81 z ulicami Górniczą i Klonową.

Skrzyżowanie drogi krajowej DK-81 z lokalnymi ulicami Górniczą i Klonową jest miejscem bardzo ruchliwym, gdyż stanowi ono wyjazd z Łazisk Górnych. Jest również głównym skrzyżowaniem zapewniającym dojazd do: stadionu miejskiego, ośrodka sportów wodnych oraz stacji paliw. Z uwagi na duże natężenie ruchu na skrzyżowaniu tym dochodzi do wielu wypadków. Od dłuższego czasu władze miasta czynią starania o budowę w tym miejscu sygnalizacji świetlnej, niestety bezskutecznie. Gmina, także w przypadku tej inwestycji, deklaruje sfinansowanie jej części z gminnego budżetu.

3. Budowa sygnalizacji świetlnej na połączeniu ulicy Leśnej z DK-81.

Połączenie lokalnej gminnej ulicy Leśnej z trasą DK-81 obsługuje mieszkańców około 150 domów jednorodzinnych z terenu Łazisk Górnych oraz około 20 domów jednorodzinnych z terenu Mikołowa. Przy ulicy Leśnej trwają końcowe prace przy budowie kolejnych 170 domów jednorodzinnych. Połączenie ulicy Leśnej z DK-81 od kilku lat posiada sygnalizację świetlną jedynie na przejściu dla pieszych. Brak sygnalizacji świetlnej do obsługi samochodów wyjeżdżających z ulicy Leśnej na DK-81 prowadzi do niebezpiecznej sytuacji, zwłaszcza w godzinach porannych przy skręcie w lewo w kierunku Katowic. W tym miejscu władze miasta postulują budowę sygnalizacji świetlnej, której działanie byłoby zharmonizowane z działaniem przyszłej sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu DK-81 z ulicami Górniczą i Klonową. Gmina deklaruje sfinansowanie tej inwestycji ze swojego budżetu.

Szanowny Panie Dyrektorze, uprzejmie proszę o przeanalizowanie możliwości wsparcia przedstawionych inwestycji, koniecznych do poprawy bezpieczeństwa osób poruszających się drogą krajową DK-81. Obecna sytuacja generuje wiele kolizji i wypadków drogowych, którym można by zapobiec dzięki realizacji przedstawionych przeze mnie zadań.

Łączę wyrazy szacunku
Adam Zdziebło

Odpowiedź

Warszawa, 22.05.12

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 16 kwietnia 2012 r., znak: BPS/043-09-360/12, przy którym przekazano oświadczenie Pana Senatora Adama Zdziebły, dotyczące podjęcia działań poprawiających bezpieczeństwo ruchu drogowego na drodze krajowej nr 81 w miejscowości Łaziska Górne w powiecie mikołowskim, poniżej uprzejmie przedstawiam wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Uprzejmie informuję, iż Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) dokłada wszelkich starań, aby poprawić bezpieczeństwo ruchu drogowego na drogach krajowych. Celem oceny stanu bezpieczeństwa drogowego GDDKiA prowadzi analizy bezpieczeństwa ruchu drogowego na drogach krajowych, których jest zarządcą i podejmuje działania zmierzające do jego poprawy. Jednakże należy podkreślić, iż zakres zadań przeznaczanych do realizacji jest każdorazowo uzależniony od wysokości przyznanych środków finansowych.

Odnosząc się do pierwszego pytania Pana Senatora, dotyczącego lokalizacji zjazdu z działki nr 1124/7 na drogę krajową nr 81, uprzejmie informuję, o dokonaniu analizy dokumentacji w tej sprawie i ustalono, iż zgodnie z miejscowym planem zagospodarowanie przestrzennego dla Łazisk Górnych z 2008 r., działka o numerze 1124/7 oznaczona jako 1U posiada zapewnioną obsługę komunikacyjną z lokalnego układu dróg, bez możliwości wykonania bezpośredniego zjazdu na nią z drogi krajowej nr 81.

Uprzejmie informuję, iż Oddział GDDKiA w Katowicach dotychczas nie otrzymał od samorządu m. Łaziska Górne żadnej aktualizacji ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, z którego wynikałoby, iż działka nr 1124/7 (1U) nie posiada obsługi komunikacyjnej ze strony sieci dróg lokalnych lub zmieniającej w jakikolwiek sposób obsługę komunikacyjną przedmiotowej nieruchomości.

Mając na uwadze ocenę stanu faktycznego i prawnego w niniejszej sprawie, uprzejmie informuję, iż na dzień dzisiejszy GDDKiA nie ma podstaw do wykonania zjazdu bezpośredniego z drogi krajowej nr 81 na działkę nr 1124/7 (1U).

W odpowiedzi na drugie pytanie, dotyczące budowy sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 81 z lokalnymi ul. Górniczą i ul. Klonową, uprzejmie informuję, iż Oddział GDDKiA w Katowicach, po analizie bezpieczeństwa ruchu drogowego na przedmiotowym odcinku, potwierdził zasadność wybudowania sygnalizacji świetlnej na tym skrzyżowaniu. W opinii GDDKiA realizacja tego zadania wpłynie pozytywnie na poprawę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zadanie to zostało zgłoszone do planu, jednakże w obecnej perspektywie finansowej GDDKiA nie posiada środków na jego realizację. W sytuacji uzyskania dodatkowego finansowania zadanie to zostanie zrealizowane.

Warto nadmienić, iż potrzeby dotyczące działań, których podstawowym celem jest poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego zostały zebrane i ustalone według hierarchii ważności w Programie Redukcji Liczby Ofiar Śmiertelnych oraz Programie Budowy Chodników. Kolejność realizacji wszystkich zgłoszonych do ww. Programów zadań w skali całego kraju została ustalona według ściśle określonych kryteriów, którymi są: liczba zabitych, liczba rannych oraz średni dobowy ruch na danym odcinku drogi. Tak sklasyfikowane zadania pozwalają na podejmowanie działań poprawiających bezpieczeństwo ruchu drogowego w tych miejscach i na tych odcinkach dróg krajowych, na których ten problem jest największy.

Jednakże termin realizacji poszczególnych zadań jest uzależniony od wysokości przyznanych środków finansowych. Ze względu na ograniczenia finansowe nie wszyst-

kie inwestycje mogą być realizowane w bieżącej perspektywie finansowej. Określone limity finansowe przeznaczone na inwestycje i remontowanie na sieci dróg w całym kraju są dalece niewystarczające aby zrealizować wszystkie zadania, nawet bardzo istotne z punktu widzenia uwarunkowań regionalnych.

Odpowiadając na trzecie pytanie, dotyczące budowy sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 81 z ul. Leśną, uprzejmie informuję, iż Oddział GDDKiA w Katowicach informował władze m. Łazisk Górnych o braku możliwości wykonania sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu drogi krajowej nr 81 z ul. Leśną w związku z planowaną budową sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu z ul. Górnica i ul. Klonową.

Dodatkowo, na kolejnym skrzyżowaniu z ul. Fitelberga w Mikołowie także planowana jest budowa sygnalizacji świetlnej z możliwością zawracania.

Celem poprawy bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 81, Oddział GDDKiA w Katowicach podjął działania, mające ograniczyć liczbę skrzyżowań na tej drodze, poza opracowywaniem rozwiązań technicznych, podjął rozmowy z przedstawicielami Urzędu Miasta Łaziska Górne. Przedstawiciele Urzędu Miasta Łaziska Górne zadeklarowali, iż skanalizują ruch pojazdów w taki sposób, by był on kierowany nie jak dotychczas do ul. Leśnej, a do skrzyżowania drogi krajowej nr 81 z ul. Górnica i ul. Klonową. Taki układ ruchu lokalnego zwiększy bezpieczeństwo włączających się do ruchu oraz poruszających się drogą krajową nr 81 na przedmiotowym odcinku.

Z szacunkiem

GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
z up. Andrzej Maciejewski
Dyrektor Biura
Generalnego Dyrektora